

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

№ 131
ΑΡΧ. 6

Αυξάνες
της
Κρήνης

ΕΚΔΟΣΗ

Αι κομμικαί επιγραφές κατά την εβδομάδα 6-12 Δεκεμβρίου έχουν ως ακολούθως:

- 1) Διά τας δύοθεσίους καί τας επιχειρήσεις 4-6 μ.μ. της Παρασκευής (6), 8:30-12 μεσ. της Πέμπτης (12).
- 2) Διά τὰ χρηματικά ζητήματα: 3-6.30 μ.μ. της Παρασκευής (6), 12-3 μ.μ. του Σαββάτου (7), 3-5 μ.μ. της Ίδιας Ημέρας (3).
- 3) Διά τὰ τυχηρά παγυνίδια: 3-8 μ.μ. της Κυριακής (8). 'Η Ίδια ώρα της Πέμπτης (12).
- 4) Διά την αγοράν λοχείων 8-9.30 π.μ. της Δευτέρας (9), Τρίτης (10) καί Πέμπτης (12).
- 5) Διά τὰς αίσθηματικά συναντήσεις αλ απογευματινὰς ώραι της Παρασκευής (6).
- 6) Εὐνοαίκαί ώραι διά γάμων ή ἀρραβώνων δέν υπάρχουν.
- 7) Διά τὸ μέλλον σας: 2-5 μ.μ. της Κυριακής (8), 7-10 μ.μ. της Πέμπτης (12).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ Δρος ΚΑΜΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΝ Α. Νάουσιν. — Είσαθε χαρακτήρ στενωχώρας καί ἀνήσυχος. 'Η τύχη θά σάς εὐνοήσῃ ἄλλ' ὅχι κατά τρόπον σταθερόν. Πρέπει μάλλον οἰεῖν νά ἀναπτύξετε τήν πρωτοβουλίαν σας. Γάμος κατόπιν αἰσθημάτων. Προσέξτε ὅμως. Δέν θά ἐπρεπε νά ἐλθετε εἰς ρήϊν πρὸς τὸ περιβάλλον σας ἐξ ἀφορμῆς τῶν αἰσθημάτων σας. Αὐτὸ θά ἦτο ἐπιζήμιον γιά σας. 'Η οικονομική σας κατάσταση δέν παρουσιάζει σήμερον μεταβολήν.

ΠΥΡΓΟΛΕΥΚΟΝ. — Ἐκμεταλλεῦσθε καλύτερον τὰς ἱκανότητάς με τὰς ὁποίας ἔχετε προικισθῇ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, βλέπω πολλὴ ἀνάμνησιν τῶν ὧν σας. Μὴν εἰς σθεθε εἰς τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σας. Ὑγεία οὐκ ἀποκατάσταται. Ἐν τῇ 1941, 1946 καὶ 1948. Δέν εὐνοῖσθε εἰς τὰ ἐρωτικά ζητήματα.

ΖΟΜΠΕΪΝΤΑ. — Δέν βλέπω περιπτώσεων συντόμου γάμου. Εἶναι πιθανότερον ὅτι θά ἀναβληθῇ ἐπὶ μακρόν. 'Η ζωὴ σας δέν παρουσιάζεται πολὺ ὀδυνηρὰ. Ἡμέρα Τετάρτη.

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ. Μ. Πέγκο. — 'Η ζωὴ σας ἐμφανίζει πολλὰς καθυστερήσεις καί ἐναντιότητάς. Πρέπει νά τὰς ὑπομείνετε με καρτερίαν. Γάμος θραδύτερον κατόπιν αἰσθημάτων. Ἀρκετὰ εὐτυχίης. 'Η οικονομική σας κατάσταση θά καλύτερῃ εἰς τὸ μέλλον.

ΘΑΛΑΣΣΙΑΝ ΑΥΡΑΝ. Κρήνη. — Προσέχετε τὴν ὑγείαν σας. Θὰ σὰς δώσῃ μερικὰς ἀφορμὰς ἀνισχυγῶν. Πολλὰ καὶ συχνὰ ἐναλλαγαί εἰς τὴν ζωὴν σας. Περιπτώσεις γάμου δέν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Τὸ αἰσθημὰ σας ἐμφανίζει μίαν ἀποκατάστασιν. 'Η γενική σας κατάσταση θά βελτιωθῇ εἰς τὸ μέλλον.

ΒΙΟΛΑΝ Ν.Χ.Ι. — Θὰ πρέπει νά μοῦ δώσετε στοιχεῖα γεννήσεως τοῦ φίλου σας, ὑπενωμιζόντάς μου καὶ τὰ δικά σας. Πάντως, περιπτώσεις γάμου δέν ἐμφανίζεται πρὸς τὸ παρόν.

ΚΑΡΜΕΝ. — Στὰ 1941, 1948 καὶ 1955. 'Ο ρυθμὸς τῆς ζωῆς σας εἶναι πολὺ θραδύς. Καμμία με καθολὴ πρὸς τὸ παρόν. Θὰ συνάψετε γάμον κατόπιν συνοικεῖσθαι θραδύτερον. Καλὴ κοινωνική θέσις. 'Οχι σοβαρὰ μετακινήσεις. Χρῶμα γκρίζον, λίθος σμάραγδος, ἡμέρα Πέμπτη.

Σ.Ο.Σ. 999. Ἀνδρὸν. — Τὰ παθηματὰ σας ὀφείλονται κυρίως εἰς ἐλλείψεις πρωτοβουλίης καὶ εἰς μὴ ἐκμετάλλευσιν τῶν καλῶν ἐυκαιριῶν ποὺ σὰς παρουσιάζονται. Ἄλλος εἰς τὴν θέσιν σας θὰ εἶχε κάμει πολὺ περισσότερα πράγματα. Περιπτώσεις γάμου δέν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Δέν βλέπω

σημαντικὰ ταξίδια. Ἔργασία στὰ σιμας.

ΜΑΧΑΚΟ 35-31. — Θὰ ἀποπερατώσετε τὰς σπουδὰς σας. 'Η ζωτικότης σας εἶναι καθυστερημένη. Σὰς χρειάζεται περισσότερο θάρρος καὶ τόλμη. Βραδύτερον θὰ σὰς παρουσιασθῶν πολλὰ εὐνοϊκά εὐκαιρία. Καμμία σύντομος μεταβολὴ τῆς οικονομικῆς σας καταστάσεως. Τὸ αἰσθημὰ σας εἶναι πολὺ πρόωρον καὶ δέν ἐμφανίζει καμμίαν ἐξέλιξιν.

Μ' ΑΡΕΣΕΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ. — Παραμελήσατε ἀκριτὰ μέχρι τοῦδε τὴν ζωὴν σας καὶ ἀφήσατε πολλὰς εὐκαιρίας νά σας διαφύγουν. Καμμία ἐξέλιξις πρὸς τὸ παρόν. Μερικὰ εὐνοϊκά συνθήματα θὰ σὰς παρουσιασθῶν θραδύτερον πιθανόν περὶ τὸ 1944. Φροντίστε νά ἐπωφεληθῆτε. Λίθος σμάραγδος, χρῶμα θαύ κυανού, ἡμέρα Πέμπτη.

ΔΙΣΕΧΤΟΝ. — Εἰσαθε ἀρνήτην στή ζωὴ. Ἀντὶ τῆς σκαπτικῆς διαθέσεως ποὺ σὰς κατέχει, θὰ σὰς εὐχόμενον μεγαλύτερον πρωτοβουλίαν καὶ δημιουργικότητα. Προσέξτε! 'Η περίοδος τῶν δοκιμασιῶν δέν ἐληξέ γιά σας. Περιπτώσεις γάμου δέν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν. Βραδύτερον. Θὰ εἶναι ἐπωφελής. Σημαντικὰ ἐτὶ 1942, 1951. Συχνὰ ἐναλλαγαί εἰς τὸν οικονομικὸν μέρος. Ἡμέρα Δευτέρα, λίθος τουρκουάζ, ἀριθμὸς 5.

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ. Σέρρας. — Εὐνοία τῆς τύχης ἄλλ' ὅχι κατὰ τρόπον σταθερόν. Φλογερὰ αἰσθηματὰ. Γάμος εἰς νεαρόν ἡλικίαν. Ἀρκετὰ εὐτυχίης. Χρῶμα κυανού, λίθος σμάραγδος.

ΣΕΡΡΑΣ Ε. Σ. — Πολλὰς δυσχερείας οἰκονομικὰς καὶ οἰκονομικὰς. Προφυλάξτε ὅσον μπορείτε τὴν κοινωνικὴν σας ὑπόληψιν. Μὴν ἐκτίθεσθε ἀπερισκεπτάς. Ὑγεία ὅχι σταθερὰ. Γάμος θραδύς. Μὴν δίδετε πίστιν εἰς ὅσα σὰς λένε. Χρῶμα πορτοκαλλοχρῶν. Λίθος σμάραγδος.

ΡΟΖΑΛΙΑΝ ΝΙΚΑ. Σέρρας. — Ἐμπόδια εἰς τὰ πράτα σας θέματα. Ὁ γάμος σας θά προσκομίσῃ εἰς δυσχερείας. 'Η ζωὴ σας θά ἐξομαλυνθῇ κάπως ἀπὸ τοῦ παρόντος ἔτους. Βραδύτερον ἡ τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ περισσότερον καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσῃ εἰς καλὸν γάμον. Ἀποχρώσεις πρὸς τὸ κίτρινον ἢ τὸ ἀνοιχτὸν πράσινον. Λίθος ἀμάς.

ΛΗ ΣΟΝΗΜΗΝΗΝ. Σέρρας. — Δέν εὐνοῖσθε εἰς τὸν ἔρωτα. Ἀποφύγετε τὰς προώρους περιπτώσεις. Περιβάλλον ὅχι εὐνοϊκόν. Γάμος θραδύς. 'Η ζωὴ σας θά ἐξομαλυνθῇ μετὰ τὸ 1945. Χρῶμα κυανού, θαύ, λίθος σμάραγδος. Ὁ Δρ ΚΑΜΑ

Μπέμπαν 23. Πορτογιά. — Ἐάν σὰς εἶναι δυνατόν νά μοῦ στείλετε ἓνα δείγμα τοῦ γραφικοῦ χαρακτήρος τοῦ φίλου σας. Πάντως τὸ αἰσθημὰ αὐτὸ δέν παρουσιάζει πρὸς τὸ παρόν καμμίαν πιθανότητα ἐξελίξεως. Ὁ γάμος σας δέν ἐμφανίζεται πολὺ σύντομος. Χαρακτήρ ἀστατος καὶ ἀτολμος. Ἐλλείψεις ἐπαρκούς καλαισθησίας. Δέν ἐμπνέετε ἐμπιστοσύνην. 'Η τύχη θὰ σὰς εὐνοήσῃ, ἄλλ' ὅχι κατὰ τρόπον ἀπολύτως σταθερόν.

Λευκὸ Γεράκι 25. Πορτογιά. — Χαρακτήρ δύστροπος καὶ μεμψιμοίρος. Πολλὰ ἰδιωτικὰ καὶ ἐναλλαγαί διαθέσεως. Φέρεσθε στή ζωὴ με ἀκριτὴν ἀπειρίσκειαν. Πρέπει νά βάλετε κάποιο πρόγραμμα. Πρόωρον αἰσθηματὰ καὶ περιπέτειαι. Γάμος καλὸς ἐξ ἔρωτος. Θὰ θραδύνη ἀρκετὰ ἀκόμη.

Μαρίαν Βετσέραν. — Σὲ μὴ νέα τῆς ἡλικίας σας ἐρίσκω ἀσυγχώρητὴν ἀποσιτισμένην. Οἱ περιπτώσεις ποὺ διερχόμεθα κἀνουν πὸ δύσκολη τὴν ζωὴ γιά ὁλους μας. Ἀλλὰ μὰς δίδουν συγχρόνως τὴν εὐκαιρίαν νά διαπιστώσῃμε κατὰ πόσον εἰμαστε ἱκανοὶ γιά τὴν κατάκτησιν αὐτοῦ τοῦ πράγματος ποὺ λέγεται ζωὴ. Ὑπάρχουν στήν ὅλη ἐξέλιξις σας

μερικὰ καθυστερήσεις, ποὺ μόνον ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιμονὴ σας θὰ παρακάμψουν. Μὴν ξεχνάτε ἄλλωστε ὅτι εἰσαθε ἀρκετὰ μικρὰ ἀκόμη καὶ δέν σας ἐπιτρέπεται, ἐξ ἀφορμῆς μιᾶς πρώτης ἀποτυχίας, νά προεξοφλήτε ὅλο τὸ μέλλον σας. Ὁ φίλος σας εἶναι καλὸν χαρακτήρα. Εἶναι ἀρκετὰ εὐφυής καὶ θά ἀναπτύξῃ ἀξιόλογον δραστηριότητα εἰς τὴν ζωὴν του. Θὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς καὶ θά προοδεύσῃ. Τὸ αἰσθημὰ σας — με συγχωρεῖτε γιά ὅτι θὰ σὰς πῶ — εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ παιδιστικόν. Καλὸν δὲ ἦταν νά μὴν προχωρήσατε περισσότερο.

Μέρκαν. Θεοφάνη. — Σὰς λείπει ἡ θερμότης καὶ ἡ ζωηρότης, ἡ φλόγα. Φέρεσθε ὑπολογιστικὰ σὲ ὅλα καὶ, ἐνῶ ἔχετε ἀξιολόγους ὁρμὰς, σταματᾶτε εἰς τὰ πρώτα θέματα. Δέν ἔχετε ἐσωτερικὸν δυναμισμόν. Ὅσον γιά τὸν φίλον σας, εἶναι βέβαια πολὺ καλὸς, ἀλλὰ στερεὴν τόλμη καὶ πρωτοβουλίας. Μὲχρι τοῦδε, ὑφίσταται ὑπομονητικὰ τὴν ζωὴν, χωρὶς νά ἀντενεργῇ. Ὁ χαρακτήρ του θά ἐνδυναμωθῇ μετὰ τὸν καιρὸν. Δέν βλέπω πρὸς τὸ παρόν περιπτώσεων γάμου.

Εὐλιάναν Κ. Μ. — Χαρακτήρ ἀτολμος καὶ ἰδιότροπος. Στερεῖσθε μεγάλῃς ζωτικότητος. Ἐλλείψεις ἐπαρκούς καλαισθησίας. Διάθεσις ὀνειροπόλος, ἡ ὁποία σὰς ὀδεῖ συχνὰ εἰς τρελλὰ ὄνειρα. Ζηλότυπος. Φιλία ὅχι πολὺ θερμαί. Θὰ ἀγαπηθῇτε, ἀλλ' ἀπὸ μέρους σας θὰ ὑπάρξῃ κάποια χλιαριότης εἰς τὸ αἰσθημὰ σας. Ὁ γάμος σας θὰ θραδύνη. Θὰ εἶναι κατόπιν αἰσθημάτων. Οἰκονομικὰ στενωχίως πρὸς τὸ παρόν. Ὑγεία σχετικῶς καλὴ.

Α.Μ.Α.Π. Κυτῶντας. — Ἀκατάστατος. Ρωμαντικὴ διάθεσις, συνδυασμένη με μεγάλην ψυχρὴν ἀκαταστασίαν. Δέν ὑπάρχει τίποτε τὸ σαφές στή σκέψιν σας καὶ αὐτὸ θὰ σὰς κάμῃ ὥστε νά μὴν μπορῆτε νά ἱκανοποιηθῆτε ποτέ. Τρυφερά καὶ ὀνειροπόλος. Προσέξτε! Διότι εἶναι δυνατόν νά σκοπεύσῃτε σὲ πολλὰς ἀπερισκεπτείας. Θὰ δοκιμάσετε πρόωρα ἐρωτικά αἰσθηματὰ. Γάμος θραδύτερον. 'Η ζωὴ σας θὰ εἶναι κάπως παραχόδης.

Α.Τ.Χ.Ο.Ν. τῆς ἀγάπης. — Ἀσθενὴς θέλησις. Διάθεσις ἀπαισιδορῆς. Εἰσαθε προσκολλημένους σὲ ὀρισμένους σκέψεις ἀπὸ τῆς ὁποίας σὰς εἶναι ἀδύνατον ν' ἀπομακρυνθῆτε. Αὐτὸ δέν σας ἐξυπηρετεῖ καθόλου, τὸναντίον μάλιστα, θὰ ἔχη μίαν θλιβερίαν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ὅλης ἐξελίξεώς σας. Πρὸς τὸ παρόν, νά μὴν ἐπιχειρήσετε τίποτε διὰ νά μεταβάλετε τὴν κατάσταση σας. Ἀργότερα, θὰ σὰς παρουσιασθῇ μίαν μοναδικὴν ἐὼκαιρία, ἡ ὁποία θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νά μεταβάλετε ἐντελῶς τὴν ζωὴν σας. Πρέπει ὅμως νά παύσετε νά δίνετε στὸν ἔρωτα τὴν πρώτη θέσιν μέσα σ' αὐτὴν.

Μύριελ. — Εἶναι ἄνθρωπος ἐκαστοιχισμένος ἀπὸ τὴν ζωὴν, ποὺ τὰ βλέπει ὅλα μακρὰ γύρω του. Οἱ λόγοι του εἶναι βέβαια σοβαροὶ γι' αὐτὸ, ἀλλὰ συγχρόνως τοῦ γι' αὐτὸ, ἀλλὰ δύναμις γιά νά ἀνέλπει καὶ ἡ δύναμις γιά νά ἀντιδράσῃ. Ὀρισμένη πείραξις τοῦ καταβιβάζει τὴν ζωτικότητά καὶ σὲ ἐλάχιστον. Ὁπωσδήποτε καὶ ἡ δικὴ μου συμβουλή εἶναι ὅτι, πρὶν νά δεχθῆτε ὑπομονητικὰ αὐτὸ τὸ χωρισμὸ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴ μόνην λογικὴ λύσιν, ποὺ ὑπάρχει στήν περίπτωσί σας. Στὴ ζωὴ ὀρεῖται κανεὶς νά ὑποτάσσεται σὲ μερικὰς ὑπέρτερους ἀνάγκας.

Μελ.Χρ.ο.ν.γ.ν.φ. Σ. Πειραιᾶ. — Ἀτολμος καὶ συγκρατημένος χαρακτήρ. Προχωρεῖ με μὲγало διαταγὴν στή ζωὴν. Αἱ ἀπάντησις σας διαθέσεις του εἶναι καλὰι ἀλλὰ δέν εἶναι τὴν εὐχέρειαν νά τὰς πραγματοποιήσῃ. Ἡ πιθανότης γάμου εἶναι τὸσον ἀσθενής, ὥστε θὰ σὰς συνεβοῦλεν νά μὴν δώσατε μεγάλαις ἐλπίδεις σ' αὐτὴν. Πάντως, αἱ σχέσεις σας θὰ ἐξομαλυνθῶν.

Ε.φ.ν. Α. — Ἡ ζωὴ σας δέν διατρέχει κίνδυνον. Δέν βλέπω περιπτώσεων συντόμου ἐργασίας. Ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἀνήσυχος. Εἰσαθε πολὺ μικρόψυχος καὶ ἔχετε τὸ ἐλάττωμα νά προσκο-

λάσθε πολὺ στίς λεπτομέρειες. Ἡ τάσις σας αὐτὴ δέν θὰ σὰς ἐπιτρέψῃ νά ἀπολαύσετε ὅσον θὰ ἔπρεπε τὴν ζωὴν. Γάμος θραδύς. Κατόπιν αἰσθημάτων. Νά μοῦ στείλετε σημεῖον τοῦ προσώπου ποὺ σὰς ἐνδιαφέρει. Οἰκονομικὰ κατάστασις μετρία. Καθοδηγῶ, ἐφ' ὅσον μοῦ εἶναι δυνατόν, ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἀναγνόντας μὰς ποὺ με περιβάλλουν με τὴν ἐμπιστοσύνην τους. Ἀποφεύγετε ὅμως νά κάμω προβλέψεις δυστυχίμων. Μὴ μοῦ ζητᾶτε λοιπὸν τίποτε ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου.

Δεσποινίς Α. Σιλάνος. — Ἐρμύνη. — Τὸ βασικόν σας ἐλάττωμα εἶναι ὅτι στερεῖσθε ἐπαρκούς καλαισθησίας καὶ διὰ τοῦτο δέν κατορθώνετε νά ἐκμεταλλευθῆτε τὰ χαρίσματα μετὰ τὰ ὁποῖα σὰς ἐπρόκειτο ἡ φύσις. Σκέψαις ἀτακτοὶ καὶ χαώδεις. Δέν κατορθώνετε νά ἱκανοποιηθῆτε με τίποτε, διότι δέν ἐρεστετε τί ἀκριβὲς ζητᾶτε. Ὁ φίλος σας εἶναι χαρακτήρα δύστροπον καὶ πεισμονα. Τὸ ἐνδιαφέρον του γιά σας εἶναι τέτοιο ὥστε νά τοῦ δημιουργῇ γενικωτέρως σκέψεις. Περιπτώσεις γάμου δέν βλέπω πρὸς τὸ παρόν.

Α.Μ.Α.Π.Ι.Δ.Α. — Τύπος ἀισθηματικὸς καὶ τρυφερός. Συνήθως ὁμως δέν εἶναι ἀκριβὴ ἀντίληψιν τῆς πραγματικότητος. Ἡ αἰσθηματικότης του ὑπερβιάσκει τὴν δραστηριότητά του. Ὑφίσταται μάλλον τὴν ζωὴν, παρὰ ἀντιδρά. Θὰ εὐνοήσῃ ἀπὸ ὠριμένα περιστατικά, ἀλλὰ θὰ ἀναπτύξῃ μετρίαν πρωτοβουλίαν. Σὰς ἀπαιτᾶ ἐμπόδια εἰς τὰ πρώτα θέματα τῆς σταδιοδρομίας του. Δέν ὑπάρχει περίπτωση γάμου διὰ τὸ προσεχές μέλλον.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ
ΔΥΟ ΠΟΝΕΜΕΝΑ ΚΡΙΝΑ
Μοῦ φαίνεται, μικροῦλες μου, πὺς καμμία ἀπὸ τῆς δύο σας δέν εἶναι σοφὴ ἀσθηματὰ γιά τὸν νῦν αὐτόν, ἀλλὰ μάλλον πρόκειται ἄλλοι, ὡστόσο, δέν πρέπει νά κρίνετε ἀφορμὴ νά δυσχεραίνετε τὴν γίνῃ ξύ σας, γιὰτί εἶναι κατὰ μέτρον καλὸν εἶναι κατὰ μέτρον. Ἄν ὅμως μετὰ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ τὸ αἰσθημὰ, τότε πρέπει, σὰν καλὴς φίλος, νά τὸ ἀναλύσετε καὶ νά δῆτε σὲ ποῖαν ἀπὸ τῆς δύο εἶναι ἀπαραίτητος. Ἐκεῖνη θὰ ὑποχωρήσῃ, δέν θὰ ἀπαραίτητος, καμμία κακία καὶ θὰ ἐκκαταστήσῃ θῆσιν νά μείνῃ μίαν καλὴν φίλην γιά ὁδὸν καὶ εἶναι κατὰ μέτρον. Ἄν ἀγαπᾶτε τὴν ἑαυτὴν; Ἐ, τότε, θὰ ἔχη τὸν ρόλον σ' αὐτὸν νά εἰσαθε κ' οἱ δύο ἀπαραίτητες...

ΑΜΦΙΤΑΛΑΝΤΕΥΟΜΕΝΟΝ
Μετὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴν, ξεχωρὰ ἀπ' τὴν ἀγάπην, σὲ συνδέουν καὶ ἐπιτρέπεται νά παραβλέψῃς ἂν θέλῃς νά λέγεσαι τίμιος ἄνθρωπος. Τὶ παραπάνω, ἄλλωστε, μπορεῖς νά ἔβῃς στὴ ζωὴ σου; Ἡ ἀγάπη τῆς εἶναι μίαν δοκιμασίαν ἀγάπης γιά σένα. Καμμία ἄλλη δέν θὰ μπορῇ νά σταθῇ καλῶς τερὴν συντροφίσσα σὲ πλάϊ σου.

ΚΩΣΤΑΝ ΔΕΝΔΡΙΝΟΝ
καὶ
ΠΕΤΡΟΝ ΔΟΥΚΑΝ
Γνωρίσατέ μας τὸν σημερινόν Τ. Τ. σας καὶ τὴν μονάδα σας, γιά νά δημοσιεύσῃμε ἀγγελίαν σας στὴ στήλῃ μας αὐτὴν κομπάρους τῶν πολεμιτῶν.

ΚΑΡΑ ΠΑΡΑ
ΚΑΡΑ ΠΑΡΑ

Ἡ χαρτορρίχτρα: — Μόνον τὸν πρώτον μῆνα θάχῃς στενωχίους, ἀφέντη μου, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῶν πολεμιτῶν.
Μοσολλίνι: — Κι' ὕστερα; Ἡ χαρτορρίχτρα: — Ὑστερὰ θὰ συνθῇσῃς! (Σκίτσος Σ. Ρωνᾶ)

Οπισανρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΣΙΣ

Ρεδαλά, σφριγηλά, μετὰ τὸ χρυσάφι στὰ μαλλιά καὶ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, μετὰ τὴν ὁλόκλητην κορμωστασίαν, τὴν ἀφέλεια στὸς τρόπους καὶ τὴν εὐγένεια σὲ κάθε τους κίνησι, τ' ἀήτοπουλα τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνας ἀνακατευθῆκαν μαζί μας δίνοντας μίαν καινούργια νότα στὸν κανονικὸ ρυθμὸ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο τῆς διασταυρώσεως τῶν δύο πολιτισμῶν, στὸ τρίστορο μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, στὰ χρώματα ποὺ ἀχνίζουν ἀκόμα ἀπὸ τὴν δόξα μιᾶς ὀρχήσεως κλασσικῆς ὑπεριστορίας καὶ μιᾶς παραδόσεως θρυλικῆς λεβεντιάς, εἶναι καλὴ προσδεχτὴ ἡ ἀτίσκεινσις τῶν χαρούμενων βλαστῶν τῆς ὀμίχλης. Τὸ συντροφειμὰ τους μετὰ τὰ παῖδια τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ βουνοῦ, μετὰ τὰ παῖδια τὰ δικά μας, εἶναι ἀρμονικὸ καὶ γραφικώτατο.

Ἡ συναδέλφωσις τῶν ἑνὶν ὁρμήφοντα καὶ μετὰ τὸν πῶς φυσικὸν τρόπο τὸν κόσμον. Γιατὶ κανένα ἀπ' τὰ δικά μας τὰ παῖδια δέν τὰ εἶδε σάν προστάτες ἢ κυρίους, μὰ σάν ἀγγελοφόρους φίλους καὶ σάν συμπαροστὰτες καὶ συνωδελφούς. Τὰ ἀήτοπουλα τῆς γηραιᾶς Ἀλβιόνας φαίνονται πὺς τὸν ἔχρουν, ἄλλωστε, αὐτὸ καὶ τὸ δειχνουν μετὰ τὸ φέρισμό τους. Στὰ συμπλέγματα κάθε παρέας ἀπὸ Εγγλεζόπουλα κ' Ἑλληνοπούλα φανταράκια χαίρεται τὸ μάτι καὶ τ' αὐτὴν τὴν ἀρμονία τῆς ἰσότητος.

Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δέν εἶναι καθόλου δυσεξήγητο. Τὸ νοιώθουν ἀκόμα καὶ τὰ πῶς μικρὰ παῖδια.

Καὶ τὰ διαλεχτὰ βλαστήρια τῆς Ἀγγλίας καὶ τὰ λεβεντοπαῖδα τῆς Ἑλλάδος κλείνουν μέσ' στὰ στήθη τους τὴν ἴδια ἀγάπην, τὸν ἴδιον παλμό. Ὑπηρετοῦν τὴν ἴδια ἰδέαν, τὴν ἴδια Πατρίδα. Ἐμφοροῦνται ἀπ' τὸ ἴδιον ἴδαν νικὸ ἀπ' τὴν ἴδια ἱερὴ φλόγα.

Λατρεύουν καὶ προσκυνῶναι καὶ ὑπερασπίζονται τὸ ἴδιον πράγμα ποὺ λέγεται: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

ἀ. μ.

ΤΑ ΣΚΟΤΑΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΛΑΜΟΥΡΑ

Ἦταν ἀπὸ τὴν Ζακυνθο καὶ τὸν λέγανε Νίκο Σαλαμούρα. Μὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν ἐβρίσκες στὸ λόγον, ἂν δέν τὸν ἐλεγες Σαλαμούρα! Τόσο μάλιστα εἶχε συνήθειαν σὲ παρατσούκλι τοῦ, ποὺ ἐνὸς τῶν ἐφώνων Σαλαμούρα δέν εἶναι καμμία ἀπάντησις, μὴν εἶναι καμμία ἀπάντησις. Σαλαμούρα, τσοκίζονταν νά ἀπαντήσῃ: «Παράν!»

Τώρα, γιὰτί τὸν ἐλέγανε Σαλαμούρα, οὔτε ἐμεῖς, οὔτε κι' αὐτὸς εἶχε φροντίσει νά μάθῃ! Ἐ, τότε, στὰ καλά καθούμενα, ἕνας συναδέλφος τὸν ἐφώνησε μετὰ τὸ ἄλλωρ αὐτὸ ὄνομα, καὶ ἀπὸ τότε τοῦ κόλλησε μίαν χαρὰ. Ἦταν λοιπὸν ὁ Σαλαμούρας κόντος, παχὺς, καὶ μάγκας τοῦ λόγου. Καὶ τὰ δύο τοῦ πηγαιναν περιφνηρὰ!

Ἐκεῖνο τὸ θράδυ, θρισκόμαστε στήν παρυφ' ἑνὸς χωριοῦ, ποὺ τὴν ἄλλη μερὰ τὸ πρῶν ἐπρόκειτο νά τὸ καταλάβωμεν καὶ ὁ Διοικητὴς τοῦ λογοῦ εἶχε δώσει αὐτοῖς διαταγὴ νά μὴ φανῇ πούθεν φῶς, γιὰτί ὁ ἐχθρὸς ἐρίσκατο στὰ ἀπέναντι ὑψώματα καὶ κινδυνεύαμε νά προβοδύμε. Ἐλα, ὅμως, ἐμεῖς ποὺ εἶχαμε ἀποκομίσῃ μίαν σκοταρία βωδὴν καὶ μίαν χιλιάρα οὐδὸ καὶ θέλαμε νά τὴν φάμε καὶ νά πιούμε καὶ καμμία στάλα γιά νά ζεσταθῶμε, ποὺ ἔκαμε ἓνα διαδομένο κρύο ἐκείνη τὴν νύχτα!

— Ρε Σαλαμούρα, τοῦ λέει ὁ Λοχίας Χατζηπαῖδας, θὰ τὰ καταφέρῃς νά τηγανίσῃς στὴ ζούλα μίαν σκοταρία;

— Πά, νὰ πῇ, κύρ λοχία νά μὴ θρῶ κανένα διάβολο ἀπὸ τὸ λοχαγὸ!...

— Μὰ γιὰτί σοῦ λέω, κακομοῖρ, στὴ ζούλα! Νά, πηγαινε μεσ' σ' ἐκεῖνον τὸν ἀγρῶνα, κλείσε καλά τὴν πόρτα νά μὴ θυανῇ κανὸς καὶ φῶς, ἀναψε μερικὰ θυμέλια καὶ τηγανίσῃ τὴν στὰ γρηγορὰ! Ἀντὶ γιὰτί σου!...

— Γιά χάρι σου, κύρ λοχία, θὰ τὰ τηγανίσω, κ' ὁ Θεὸς ἂς δάλῃ τὸ χέρι τοῦ!

— Ὅκει! Αὐτὸ λέω κ' ἐγώ! Ποτέ σου δέν τηγανίσῃς τέτοια σκοταρία ποὺ νάμπῃ ὁ διάβολος μέσ' σου τοῦ μυαλοκοιμένου τοῦ Χατζηγιάννη. Ποτέ!...

— Τὶ ἔχεις πάλι μετὰ τὸν Χατζηγιάννη; τὸν ρώτησα ἐγώ. Διαρκῶς πρῶγεςαι μαζί του.

— Μὰ εἶναι γιά ρωτήμα τί ἔχω; Σὰς εἶπα ἀπὸ καιροῦ πὺς δέν τὴν θρῶ γιά λωπθὸ αὐτὸν τὸν κανάνα!

— Μὰ γιὰτί;

—

Με τή φωνή ΤΩΝ ΣΕΙΡΗΝΩΝ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΣΚΗΝΟΥΛΑ

Για μια στιγμή έπαψαν να μιλούν και ο Στέφανος έδεδίχθηκε αυτή τη στιγμή σαν θείο δώρο.

Ήταν μια γλυκερά φθινοπωρινή βραδιά και το μισέρωτο δεν άρκοιζε για να καλύψει τα τόσα αστέρια που έφάνταζαν στο πλάσιο του ανοιχτού παραθύρου...

Βραδυ για λόγια τρυφερά, όπου όλη η βουδή λατρεία του θα μπορούσε επί τέλους να βρή την έκφρασή της, όταν θα τα ψιθύριζε γυρμένους κοντά της...

Μα ήταν η Ρίτα για τέτοια λόγια; Βρέθηκαν τόσες φορές μόνοι ο αυτό το χαριτωμένο σολονάκι, όπου απλωνόταν αυτός ο αέρας, αυτό το κάτι, αυτό το τίποτε, που έδειχνε πως το δωμάτιο άνηκε σε μια κομψή και όμορφη γυναίκα...

Κι όμως ποτέ δεν έτόλμωσε να της μιλήσει όπως ήθελε.

Ήταν τόσο όμορφη και αϊθέρια και ψυχρή, σαν να ανήκε σ' έναν άλλον κόσμο, πέρα από τ' ανθρώπινα...

Κουβέντιαζαν βραδυές δλόκληρες, μόνοι, οι δύο τους... Τα λόγια τους, όμως, ήταν λεπτά και άσκοπα σαν τον εγγεζικό καπνό που προτιμούσε και σαν τ' άρωμά της. Και με την διαίσθησή του έρωτευμένου, είχε καταλάβει πως δεν της άρεσε να παίρνει η συζήτησής μόνο προσωπικό...

Στην αρχή, διασκεδάζει και αυτή πολύ με την αφηρημένη και «έξυπνη» κουβέντα τους.

Όλα κατόπιν — όταν κατάλαβε ότι την αγαπούσε, άρχισε να υποφέρει.

Γιατί καταλάβαινε ότι η Ρίτα απόλαυε την συντροφιά του, την γοργότητα και την όμορφιά του λόγου του αλλά τον ίδιο τον αγνοούσε...

Και τότε δριζόχτο στον έαυτο που να φύγει — να μην την ξαναείδη — να γλυτώσει απ' αυτό το μαρτύριο της εύγε νικής κουβέντας — χωρίς ίχνος τρυφερότητας, χωρίς την έλπίδα ενός βαθύτερου δεσμού.

Και φοβόταν πως σαν της μιλούσε, γι' αυτό που ένιωθε, θα τον εκύτταζε ψυχρά και εϊρωνικό, και τότε θα έπρεπε να φύγει για πάντα και να μην την ξαναείδη — κι αυτό δεν είχε κουράγιο να το κάνει...

Γι' αυτό και την ευχαριστούσε όταν έσώπαιναν και τον εκύτταζε με τό μάτια της που ήταν γεμάτα μυστήριο και σκίεσ — ίσως γιατί τότε ολόκληρα βάθια τους το φαινόταν πως διέκρινε κάποιον υπόοχοι...

Έκείνο το βράδυ, όμως, έφυγε πικραμένος... Ήταν τόσο ψυχρή, τόσο δυνατή μέσ' στην πανοπλία της αδιαφορίας της, τόσο ξένη, που πήρε την απόφαση να μην την ξανάβλεπε. Προς τί; Την αγαπούσε. Και δεν μπορούσε πια να παίξει αυτό το λεπτό παιχνίδι της αδιαφορίας...

Οι σκέψεις του ήταν τόσο πικρές και βασανιστικές, που άργησε να τον πάρει ο ύπνος...

...Τον εξέπλησαν οι σειρήνες του συνανερμού.

Σε λίγα λεπτά μέσα, η σκέψη του είχε γνωρίσει τα μεγάλα γεγονότα, που έφευγε η αλησμόνητη εκείνη ημέρα του τέλους του Οκτωβρίου... Πόλεμος! Γινόταν πόλεμος!

Σαν τρελλός, έτρεξε έξω, στους δρόμους. Μέσ' στην ατμόσφαιρα του ένθους σιασμού που τον εκύκλωσε, έγρασε για μια στιγμή τις δικές του έννοιες. Με άνακαούφισι, ώστόσο, έμαθε ότι σήμερα κι όλα θα έπρεπε να φορέσει το χακί του εφέδρου αξιωματικού.

Το μεγάλο δράμα της Ελλάδας, το έβλεπε σαν λύτρωση στο δικό του δράμα...

Να φύγει! Να φύγει για τον τόπο που δεν υπάρχουν γυναίκες — μόνο άνδρες

ντιμμένοι στο χακί... Να φύγει χωρίς ανάμνησι, χωρίς λύπη, χωρίς ένα θερμό φιλι, που όλοι οι άλλοι θα παίρνουν την τελευταία ώρα. Θυμήθηκε ένα παλιό Ούγγαρεζικό τραγούδι: «Η αγάπη της γυναικας, για τον άνδρα, είναι φυλαχτό...»

Έγυρσε στίπτι του, με μιάν άγρια αποφασιστικότητα.

Κύριε Στέφανε, του είπε ο θυρωρός. Κάποια κυρία σάς περιμένει επάνω... Της είπα πως δεν θ' άργήσετε να γυρίσετε.

Δεν έτόλμωσε να σκεφθί τίποτε... Άνέθηκε τέσσερα — τέσσερα τα σκαλιά, ενώ η καρδιά του χτυπούσε δυνατά. Ναι. Η καρδιά του είχε μαντεψει. «Ορθία, μέσα στο γραφείο του, ήταν Εκείνη, η Ρίτα. Άλλά μια Ρίτα αλλοιώτικη, άπλη, ταπεινή, πονεμένη.

Σαν την αντίκρυσε, αισθάνθηκε τα γόνατά του να λυγίζουν... Δεν μπόρεσε να κάνει θήμα...

— Φεύγεις; τον ρώτησε εκείνη μουγγά.

— Ναι... Σήμερα, απήντησε πνιχτά.

Τα χαρακτηριστικά της αλλοιώθηκαν, ενώ τα χείλη της έτρεμαν καθώς έπρόφερε το όνομά του:

— Στέφανε!

...Βρέθηκε στην άγκαλιά του, ενώ αὐτός την φιλούσε γρήγορα; διασπικά, έχοντας στα χείλη τ' άσώμά της, και τα δάκρυά της που τώρα έτρεχαν ελεύθερα...

Κάτι πήγε να πη. Άλλά για δεύτερη φορά οι σειρήνες του συναγερμού έσκουζαν στριγγά επάνω στην πόλη. Την έσφιξε πιο δυνατά στο στήθος του, και οι σειρήνες του φάνηκαν σαν θριαμβευτικές παύσας, σαν τραγούδι μιάς ανεπίπττης ευτυχίας...

...Θά έφευγε με τους άλλους την ίδια μέρα... Μα σαν τους άλλους, θά έπαιρνε μαζί το φυλαχτό του...

ΡΕΝΑ ΜΑΡΝΑ

ΠΑΡΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

(Λίγα λουλούδια αν θέλεις στείλε μου)

Όλοι οι Ιταλοί μιάν έπιστολή στείλανε προχτές στο Μουσολίνι... και όρθα-κοφτά, τούλεγαν γραφτά, μέσα στην έπιστολή εκείνη:

Ρε φραϊν

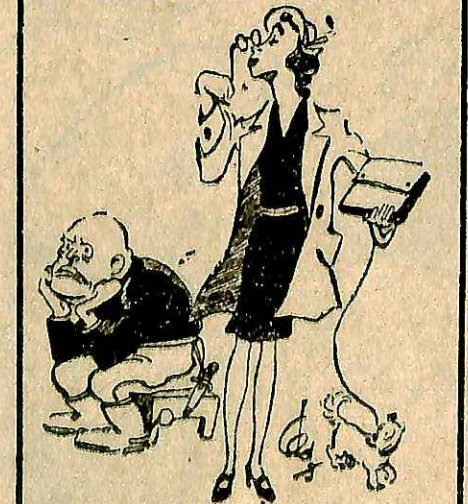
Δου...πανταλόνια αν θέλεις στείλε μου και πάλι, φίλε μου, ν' αλλάζω.

Τσαρούχια εϋζωνικά μου μύρισαν κι' όλα πλημμύρισαν και στάζω.

Μά όμως πρόσεχε να μη φοδηθής; γιατί στο φόδο σου θα μάς... μιμηθής; Δου πανταλόνια αν θέλεις στείλε μου και πάλι, φίλε μου, ν' αλλάζω.

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Ή ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΣΟΥΣΟΥ: Πτωχέ & θρωπέι... (Του κ. Φ. Δημητριάδη)

33.- ΑΡΧΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ

Τι ήθελε τάχα να πη η Σίλλη με την τελευταία της φράση; Χωρίς να τολμά να φανέρωση την σκέψη του, ο Πανσπάρ έπα.

...Πανσπάρ έπα. νελάμβανε τα λόγια της μέσα του απορώντας: «Σταματημένοι θα κάνουμε τον γύρο της Γης!» Δεν υπήρχε θέσσει αμφιβολία ότι η Σίλλη, σύμφωνα με την τακτική της, τον ειρωνεύονταν. Κάτι ήξερε επί τέλους κι' αυτός από αεροπλάνια κι' αεροδυναμική. Πώς ήταν δυνατόν να σταματήσει εν πτήσει ένα αεροπλάνο και συγχρόνως να ταξιδεύει σταματημένο;

Εστράφηκε ένα γύρω του σαν να θέλε, από τα αντικείμενα που θ' αντίκριζε να πάρη μιάν απάντησι στις σκέψεις που τον έδασαίναν. Δεν διέκρινε τίποτε. Έκτος από τα πολυάριθμα μανόμετρα, κανένα είδος μηχανής δεν υπήρχε μέσα στην ερμητικά κλεισμένη, από τεχνητή πίεσι αέρος, καμπίνα που έρισκονταν όλοι. Ωστόσο ένοιωσε ότι το ιπτάμενο άπτερο έκρινε τέρας προχωρούσε κανονικά μέσα στην ήρεμη και άραιομένη πιά ήμιατμόσφαιρα του ύψους που πετούσε.

Ερβάσαμει, έφώναξε με ένθουσιασμό σε κάποια στιγμή ο νεαρός αντιπρόσωπος του Κεντρικού Άστεροσκοπίου. Το ύψος μετρο δείχνει ακριβώς είκοσι χιλιάδες μέτρα.

—Ωραία! απήντησε άταραχος ο Νισάδ, καθώς μετακινούσε, τον ένα ύστερα από τον άλλον, δυο μικρούς μαχλους του ταμπλώ. Μπορούσε ν' άρχισαμει τις παρατηρήσεις μας.

Την ίδια στιγμή το επάνω μέρος της καμπίνας καθώς και τα πλαϊνά έγιναν διαφανή και ο χαρακτηριστικός λεπτός ήχος, που έφθανε ως εκείνη τη στιγμή σ' αυτήν το πρώην δημοσιογράφου, έπαυσε ν' ακούεται.

—Εμπρός, αγαπητέ ρέπορτερ, άκουσε τότε δίπλα του την χαϊδευτική φωνή της Σίλλης. Τι κάθεστε έτσι σαν αποσβολωμένος; Πλησιάζετε να παρακολουθήσετε το ταξίδι. Το αϊθεριοπλάνο μας έχει σταματήσει...

Με φανερή δυσπιστία, ο Πανσπάρ κάνει δυο θήματα προς τα πλαϊνά κι' άρχίζει να περιεργάζεται τα διαφανή κάρτα διαμερίσματα της καμπίνας. Στην αρχή δεν διακρίνει τίποτε.

—Θά συνήθιστε, του ψιθυρίζει γλασπώ η Σίλλη. Μην ξεχνάτε ότι εϊνε μεσανυχτά ακριβώς και ότι αϋριο την ίδια ακριβώς ώρα θα προσγειωθείτε στην ταράτσα από την όποιαν άπαγειώθηκαν, αφού φυσικά, στα διαστήματα αυτό των εϊκοσιμεταίων ώρων, θά έχωμε κάνει τον γύρο της Γης!

Και ο Πανσπάρ που άκούει όλα αυτά μ' ανοιχτό πάντοτε στόμα, δεν άρνεί πράγματι να διακρίνει.

Εϊνε νύχτα άφύγερη. Ο μαύρος θάλας του ουρανού, καθώς τον βλέπει τώρα σηκώνοντας τα μάτια, εϊνε στολίσματος με θαυμάσια φωτεινά σημάδια. Ποτέ του ο Πανσπάρ, ούτε σ' αυτήν, ούτε στην προ χιλίων έτών ζωή του δεν είδε τ' αστέρια τόσο συγκινησιακά έκθαμβωτικά, σαν άσπρες φωτεινές κουκίδες. Μακριά όμως κι' από κάτω του, καθώς σκούζει τώρα, βλέπει ν' απλώνεται μιά γκριζομαυρή έκταση από σύννεφα, μιά σαν νεκρικά ασάφανα σκέπη, που κρύβει τη γη. Ξαφνικά, η σκηνοθεσία αλλάζει. Τα σύννεφα διαλύονται, κι' από κάπου, εκεί μακριά, με δέος και θαυμασμό ο Πανσπάρ διακρίνει κάτι παράξενες λάμψεις φωτός που διασχίζουν το άπειρο.

Εϊνε η ηλεκτροραδιοβόλος κεραία του σταθμού του «Ωκεανείου Όρους», που μάς στέλνει, χάρις στη ραδιοέγερεια της ατμόσφαιρας, την καύσιμά μας ύλη, του έξηγει η Σίλλη δίνοντάς του ένα άντιπνωτικό δισκίο.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Ή εν αρχή τοϋ προηγούμενου θέματος φράσις: «...κατά τοϋ βομβαρδισμού που άρχαριζαρε κ.ε.λ.» να διασφαθί «...κατά τοϋ βομβαρδισμού, που άρχαριζαρε...».

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Όταν έμπηκε στο σπίτι ο άτυχής σύζυγος της κ. Ίουλίας, τον υπεδέχθη συννεφιασμένο το πρόσωπό της τρυφερής συζύγου του.

—Τι ώρα εϊνε αυτή;

—Έννέα, μόλις, Ίουλία.

—Εϊνε έννιάρμιση περασμένης;

—Κύττα το ρολόϊ!

Η Ίουλία έβριζε πλάγιον βλέμμα στο ρολόι, είδε ότι έδειχνε έννέα παρά πέντε και έξηγηρίσθη:

—Το ρολόϊ αυτό πάει με τα μυαλά σου και καλά θά κάνης να πάψης να το επικαλλήσαι. Εϊνε έννιάρμιση περασμένης και άπορώ τι κάνεις έξω τέτοια ώρα, μ' αυτή την κατάσταση και μ' αυτό το σκοτάδι.

Ο Λεωνίδας συχνά προσπαθούσε να το ρίξει στο άστειο, για να παρακάμψη έναν πιθανότατον καυγά. Ήταν μιά καλή μέθοδος, που καμμία φορά έπιασε. Μη έχοντας, λοιπόν, καμμία άπολύτως όρεξι για σκηνές, εϊπε με διαλλακτικό μεϊδίσμα:

—Ε, ήμουν με την έρωμένη μου.

—Μιμή! έδόρσε η Ίουλία. Αυτό σου λείπε μονάχα. Και τί νόστιμα που τα λές, τρεμάρα σου! Νόστιμο ήταν και αυτό. Άς γελάσω.

Αντί να γελάσει όμως η Ίουλία, έξαφνα εϋθώμωσε ακόμα περισσότερο και επέμεινε:

—Θά μου πής που ήσουν;

—Όχι, καϋμένη Ίουλία, όρεξι έχεις πάλι. Που ήμουν; Ήμουν με τον Γιώργο, κουβεντιάσαμε λιγάκι και ύστερα πήγα να πάρω το τράμ. Περίμενα στη στάσι μ' σή ώρα και μισή ώρα να φτάσω, να μιά δλόκληρη ώρα.

Κανονικώς η συζήτησις έπρεπε να εϊχε λήξει εκεί. Καί προς το παρόν εφάνηκε ότι έληγε αίσίως. Άλλά ύστερα από μικρή παύσι, η Ίουλία φαίνεται πως το καλοσκεφθηκε το πράγμα και επανήλθε δριμύτερα:

—Μιά ώρα;

—Πώς;

—Μιά ώρα έκανες νάρθης με το τράμ;

—Άκριβώς.

—Εμ' τί να σου πώ!

—Τίποτε. Έλπιζε η Ιστορία.

Μπορεί να έλπιζε, άξιότιμ κυρίε σύζυγι μου για σένα. Για μένα όμως δεν έλπιζε καθόλου. Γιατί αυτά δεν περνούσε σε μένα. Ούτε εϊμαι, το ξέρεις πολύ καλά, από κείνες που τα χάρτουν. Θά μου πής που ήσουν αν θέλεις να μην γίνω ά-

πόψε σκοτωμός.
—Ήμουν με τον Γιώργο.
—Λές ψέματα!
—Ε, τότε, πές μου εϋσ' που ήμουν.
—Δεν ξέρω. Πάντως, μου φαίνεται σ' ποιπτος.

—Δηλαδή; Με γυναίκα;

—Δεν ξέρω!

—Καλά, εϋσ' μόλις πρό δυο λεπτών άφηρες να ύπονοηθί ότι εϊνα τέτοιο πράγμα για μένα εϊνε κωμικό και να το σκέπτεται κανένας. Άλλαξες γνώμη τώρα;

—Έκείνο που ξέρω εϊνε ότι όταν ξεκινα κανείς όκτώ με το τράμ, όκτώ και τέταρτο εϊνε στίπτι του. Και εϊνε η ώρα δέκα!

—Δέκα εϊνε τώρα... Ίουλία;

Εϊνε περιττό να γράφει η συνέχεια του καυγά αυτού που κράτησε ακριβώς ως τα μεσάνυχτα. Στις δέκα ο Λεωνίδας άπέπτυσε τις δυσκολίες της συγκοινωνίας. Στις έντεκα η Ίουλία του άνέτρεπε τα έπιχειρήματα με καταπληκτικήν εϋφράδεια. Στις έντεκαμισι ο Λεωνίδας εϊχε έπικαλεσθί την μαρτυρίαν όλων των φίλων και γνωστών που έτυχε να συναντήσθ. Στις δώδεκα όμως η Ίουλία του άπέδεικνε τε τραγωνικώς ότι ασχέτως της άνωμαλίας των συγκοινωνιών, μπορούσε να φτάσει στις έφταμισι στο σπίτι του και να μη την άναστατώνη. Σις δώδεκα και τέταρτο εϋθώμωσε ο Λεωνίδας και στις δωδεκαμισι έλιποθυμούσε η Ίουλία, για να άρχισέ νέον δράμα που εκράτησε ακριβώς ως δυο το πρωί. Έκεί κατά τις δυόμισι, ζεύγος συνεφίλιώθη.

—Ίουλία μου.

—Λεωνίδα μου. Εϊσαι κακός.

—Όχι, χρυσή μου.

—Εϊσαι!

—Ε, εϊμαι. Σου ζητώ συγγνώμη. Έλα, φέε τώρα τίποτε γιατί η ώρα εϊνε περασμένη και με τον άποψινό καυγά ξεχόσαμε και το φαί. Στρώσε τραπέζι μιά στιγμή.

—Εϋσ' φταις όμως.

—Εγώ φταίω.

—Δεν φταίει το τράμ.

—Όχι, δεν φταίει το τράμ.

Το άλλο άπόγεμα δρέθηκε η Ίουλία έξω. Από τις έξι έπηρε το σκοτάδι. Ήταν ένα σκοτάδι φοβερό, αδιαπέραστο. Δεν έβλεπτες ούτε τη μύτη σου. Μυστηρίως δεις σκηνές με κλεφτοφονάρα γλυστρούσαν μέσα στο έρεβος. Η Ίουλία δεν εϊχε ούτε φανάρι. Έσκόνταφε σε ένα πεζοδρόμιο. Εγγύσθονσε σε κάτι σκάλες. Έχτύπησε επάνω σ' ένα δένδρο και του έπτε «στραβομάρα!» Και κατάφερε τέλος στις έφτά να φτάσει έξαλλη στη στάσι του τράμ.

Έκεί έπεριμένε. Έπεριμεναν και άλλοι. Σκοτεινοί και μυστηριώδεις όλοι. Άρχισε ήδη να βράζει από μέσα της, όταν ήκούσθη μέσα στο σκοτάδι θόρυβος και φώτα θαμπά εφάνηκαν. Ήταν το τράμ.

—Παγκράτι.

—Καλλιθέα, την έπληροφόρησε μιά φωνή.

Ξεροκατάπτε η Ίουλία. Έπέράσαν άλλα δέκα λεπτά. Και ένεφανίσθη δεύτερο τράμ.

—Παγκράτι;

—Βοτανικός, την έπληροφόρησε μιά φωνή.

Έκ νέου ξεροκατάπτε η Ίουλία. Άλλά κατέβαλε πσσαν δυνατήν προσπάθειαν να κάνει ύπομνην, δεδομένου ότι δεν μπορούσε να κάνει και τίποτε άλλο. Πάντως υπελόγιζε ότι το άλλο τράμ θά έπήγαυινε όπωσδήποτε Παγκράτι — στην εϋτυχή συνεικίαν που εϊχε την τιμήν να την συμπεριλαμβάνη μεταξύ των κατοίκων της.

—Ήλθε και τρίτο τράμ.

—Που πάει αυτό;

—Καλλιθέα, έτόνισε μιά φωνή.

—Μα επί τέλους! ξεερράγη η Ίουλία. Δεν ύπαρχει και κανένα τράμ να πηγαινή στο Παγκράτι; Τί κατάστασις εϊνε αυτή; Τί εϊμαστε, δηλαδή, έμεις που περιμένουμε εδώ τόση ώρα;

Ψύχραιμος, ο τραυμαγίερης της έδωσε έλπίδες:

—Το άλλο, μαντάμ.

—Πάει Παγκράτι;

—Μάλιστα. Και μη θυμώνης πολύ, γιατί άσκημίζεις!

Θηρίο εϊνι η Ίουλία και έτοιμαζόταν να του άπαντήσθ τον κακό του καιρό, αλλά είδε το άλλο τράμ που έρχόταν και έσπευσε προς συνάντησίν του. Άλλά, γύπιστε, τί ήταν εκείνο; Στη μπροστινή σκάλα έκρέμονταν δέκα. Στην πίσινή είκοσι. Και καμμία δεκαπενταριά ήσαν στίδαγμένοι πίσω. Τό τί εϊνιόνταν μέσα δεν μπορούσε κανείς να διακρίνη, αλλά ούτε και ήταν δύσκολο να μαντέψη. Έκανε μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια να πλησιάσθ, αλλά το τράμ εγγρύλλισε και άπεμακρύνθη με το βορύ φορτίον των σαρδελών του.

Άρχισε να φουσκονά η Ίουλία. Έμαίνετο. Θά μπορούσε να σκοτώσθ άνωθωτο εκείνη τη στιγμή. Άλλά εϋτυχώς ένεφανίσθη άλλο τράμ.

—Παγκράτι;

—Φάληρο! απήντησε δραχνή φωνή.

—Φτού!...

—Δόστου! ήκούσθη ειρωνική και μυστηριώδης φωνή που ανήκε σε κάποιον άπό τας σκιάς που περίμεναν στη στάσι.

Συγχρόνως πνιγμένοι καυχασμοί άντήχσαν μέσα στο έρεβος, που έκαναν την νευρικήν κυρίαν να γυρίσθ έξαλλη. Άλλά λόγω του αδιαπεράστου σκότους δεν είδε τίποτε και αυτό την έκανε να τρέμη δλόκληρη από το κακό της. Θά έλιποθυμούσε προθυμότερα η Ίουλία, αλλά ούτε η στιγμή, ούτε ο τόπος επέτρεπαν παρομοίαν πολυτέλειαν. Τέλος ένεφανίσθη άλλο τράμ.

—Που πάει;

—Παγκράτι, απήντησε ο οδηγός.

Άλλά και εδώ η κατάσταση δεν ήταν καλύτερα. Μπρός, πίσω, ο κόσμος έκρέμετο εν είδει σταφυλίων, χωροφυλακές, στρατιώται, πολίται. Η Ίουλία ξεερράγη:

—Αίχος!

—Έχει δικήν η μαντάμ, έπτε κάποιος από τους κρεμασμένους. Προχωρήτε λιγάκι μέσα, να της κάνετε τόπο, γιατί άργησε στο ραντεβού της!

—Τον κακό σου!

—Με το μπαρόν.

—Άσυνείδητε!

Άλλά εκείνη τη στιγμή μέσα από το πλήθος των πασπαμένων εις τον έξωστην ανθρωποσαρδελών, ήκούσθη η φωνή του Λεωνίδα.

—Εϋσ' εϊσαι, Ίουλία;

—Αχ, ο Λεωνίδας! Σε παρακαλώ, η κάνε μου τόπο ν' ανέωθ η κατέδα εϋσ' γιατί θά σκάσω πιά. Εϊνε αδύνατον να σταθώ στα πόδια μου, δεν εϊνε κατάστασις αυτή, δεν εϊνε συγκοινωνία!

Την απάντησιν του Λεωνίδα την έπνιξε το βορύ δούσημα του τράμ που εχάθηκε με τα αδιόρατα φώτα του μέσα στο σκότος. Έταλαιπωρήθη μισή ώρα ακόμα η Ίουλία. Και ύστερα βρήκε τέλος πάντων τράμ, μέσα στο όποιον εχάθηκε εις κατάστασιν άπελπιστικής. Μπροστά την έσφιγγε η πλάτη ενός θεάρατου έπιβάτου. Άπό πίσω της οι μουστάκες ενός γέρου της έγασαγλόςσαν τ' αυτήν.

—Θά με πνίξης, Χριστιανέ μου!

—Κι' έμένα με σφίγγουν άλλοι, κυρά μου.

—Πάρε τουλάχιστον τις μουστάκες σου.

—Τί να της κάνω, κυρά μου; Να τις φάω;

—Να τις φάς, μάλιστα!

—Μωρέ, τί μάς λές! Άκου να φάω τα μουστάκια μου, να την εϋχαριστήσω!

Και δεν πρώς εϋσ' τα δικά σου, κυρά μου!

Και καθώς έκανε να στρίψθ, η άκρη των μουστακίων του εχάθηκε στην μύτη της και έφταρνήσθη η Ίουλία στον σέρκον του μπροστινού της έπιβάτου που εγύρισε θυμωμένος:

—Τί κάνεις εκεί, μαντάμ;

—Αυτός ο γέρος! Κακοχρονολόγη!

Φταρνήζεσαι μέσα στον σέρκο μου και φταίει ο γέρος! Δεν ντρεπόμαστε λέω γω! Άμα έχετε συνάχι μπορείτε να κρατάτε κι' ένα μαντάμ μαζί σας, μαντάμ, και όχι να άμολάτε το συντριβάνι σας στον σέρκο του όποιουδήποτε.

Άναψε ο καυγάς. Έβριζε η Ίουλία, τον γέρο, έβριζε ο έπιβάτης της Ίουλίας.

—Πάει Παγκράτι;

15ον

Ο Πύρρος, ο Έλλην φίλος του, βλέποντάς τον σ' αυτή την κατάσταση, έμεινε δλη τη νύχτα κοντά του. Δεν ήξερε πιά τί να πη γιά να μαλακώση τόν άγριο αὐτόν πόνο, γιά νά γαληνέψη αὐτή τήν ά γονία.

—Είμαι ὁ πιδ δυστυχισμένος άνθρωπος τοῦ κόσμου, βογγούσε ὁ εκατόνταρχος. Μπορεῖ νά μὴν εἶμαι καλός, ἀλλὰ κακό ποτέ δὲν θέλησα νά κάμω σέ ἄνθρωπο. Καί τώρα βρίσκομαι νάχω δημιουργήση τήν καταστροφή μιάς δολοκλήρης οἰκογενείας... Τί νά κάνω; Τί νά κάνω γιά νά τούς σώσω;

Χίλια σχέδια ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του. Τὸ πρῶτο ἦταν νά πάει νά παρακαλέσῃ τὴ Βουλπία νά πάρη πίσω τήν καταγγελία της. Μὰ γρήγορα κατάλαβε πὼς τὸ διάθεμα αὐτὸ μοναχὰ τὴ ζήλεια της θὰ ἐξωθούσε στὰ ἄκρα. Ἀφοῦ εἶχε κυνηγήσει ἔτσι συστηματικὰ τὴν φανταστικὴ τῆς ἀντίπαλο ἡ πλουσία Πομπηία, γιὰ τὴ θὰ ὀπισθοχωρούσε τώρα; Ἐνοίωθε μὲ φρίκη τοῦ ὁ Μάρκελλος πὼς ὁ οἶκος ἦταν πρᾶγμα ἀγνωστο στὴ σκληρὴ ψυχὴ της. Ἐπειτα δὲν ὤπισθε, καθὼς τοῦ ὑπέδειξε κ' ὁ Πύρρος, καί νά ἤθελε τώρα κ' ἡ ἴδια, δὲν μποροῦσε νά τούς σώσῃ. Πὼς θάπαρνε πίσω τήν καταγγελία της; Πὼς μπορούσε νά δηλώσῃ πὼς εἶχε πτῆ ψέματα; Ἦταν ἀδύνατο... Τὰ πράγματα ἔπρεπε νά τραβήσουν τὸν φυσιολογικὸν τοῦς δρόμο.

Πῆγε κ' ἐμίλησε στοὺς δικαστὰς. Τὸν ἀκούσαν μ' εὐγένεια καὶ μὲ ψυχρότητα. Σ' ἄλλη περίστασι δὲν θὰ τοῦ χαλούσαν τὸ κατήρι, γιὰ κ' ὁ Μάρκελλος ἦταν ἀγαπητὸς στὴν Πομπηία καὶ γνωστὸς στοὺς πιδ ἀριστοκρατικούς κύκλους. Ἀλλὰ μὲ ἀντιπάλοισιν αὐτὸν Φεδρόνιον καὶ σὴν τὴ Βουλπία, δὲν εἶχε δύναμι. Καὶ τοῦ ἐδήλωσαν οἱ δικασταὶ πὼς μέσα τοὺς ἦταν πειπεισμένοι γιὰ τὴν ἐνοχὴ τοῦ Χαρίτωνος.

Ἐβριζε ἡ Ἰουλία καὶ τοὺς δυὸ μαζὶ, ἔδριζαν καὶ οἱ δυὸ μαζὶ τὴν Ἰουλίαν καὶ οἱ λοιποὶ ἐπιβάται ἐσπαζαν κέφι.

Ὅταν ἔφτασε στὸ σπῆτι της, ἦταν εἰς κατάστασιν ὑπὲρ ποτὲ ἑξαλλων. Καὶ ἐκεῖ τὴν ἐδέχθη ὁ Λεωνίδας μὲ ὕψος αὐστηρόν:

— Τί ὥρα εἶνε αὕτη, Ἰουλία;
— Μὴ μοῦ μιλάς;
— Κοντεύει ἐννῆα.
— Ἀρσέ με! Δὲν θέλω κουβέντες!
— Ὑποπτῇ μοῦ φαίνεται!

Ἐκεῖ ἐπίασε τὴν Ἰουλίαν ἡ κρίσις:
— Ἀπονεῖ! Σκληρὲ! Κακέ! Ἀσυνείδητε! Δὲν ξέρεις σέ τί χάλια βρίσκεται ἡ συγκοινωνία, μὲ τὸν πόλεμο, μὲ τὸ σκοτάδι, μὲ τὸ πλῆθος, μὲ τὴν ἔλλειψιν τῶν τράμ, ἔχεις καὶ τὸ θάνατος καὶ μοῦ μιλάς καὶ μὲ ἐκνευρίζεις, καὶ μὲ κάνεις νά ὑποφέρω, γιὰ δὲν ἐνδιαφέρεσαι ποτὲ γιά μένα, δὲν δίνεις βεκάρα, παρὰ εὐχριστιέται ἡ ψυχὴ σου νά μὲ βλέπεις σ' αὐτὰ τὰ χάλια!

— Μπα; Ἐκανε ὁ Λεωνίδας. Δὲν ἔχει τακτικὴ συγκοινωνία; Περιεργοί!

Καὶ ἡ Ἰουλία, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ἐπιποθύησε. Καὶ ἔτσι πάλιν τὸ δίδωγμα τὸ ἐπλήρωσε ὁ ἀτυχής, ὁ ἀγαθός, ὁ εὐγενής καὶ ἀθῶος Λεωνίδας.

Δ. ΨΑΘΑΣ

τούλαχιστον, καὶ πὼς οἱ ἄλλοι, ἂν ἦσαν ἑξυπνοὶ καὶ λογικοί, θὰ ὁμολογοῦσαν τὴ δική του ἐνοχὴ γιά νά σωθῶν.

—Θὰ πάω νὰ τοὺς πείσω ν' ἀκολουθήσουν αὐτὴ τὴ συμβουλή, ἐφώνασε ὁ Μάρκελλος σὰν τρελλός.

Μὰ ὁ Πύρρος τὸν ἔκοψε:

—Εἶνε δυνατόν νά πείσης ἕναν πατέρα καὶ μιά μάνα νά καταδικάσουν σέ θάνατο τὸ παιδί τοὺς; Κ' ἔνοχος ἂν ἦταν, θὰ τὸν ἐκρῦβαν ὡς τὴν τελευταία τους πνοή. Ἀλλὰ, ἀφοῦ, καθὼς πιστεύεις κ' ἐσύ, εἶνε ἀθῶος, πὼς φαντάζεσαι πὼς εἶνε δυνατόν νά κάμουν τέτοια συντριπτικὴ ὁμολογία ψεύτικα;

Εἶδε πὼς εἶχε δίκην ὁ φίλος του... Ἐσκέφθηκε πάντως νά πάει νά ἰδῇ τοὺς φυλακισμένους. Ἀλλὰ καὶ σ' αὐτὸ τὸν ἐμπόδιζε ὁ Πύρρος.

—Δὲν στέκει σέ ρωμαῖο ἀξιώματικὸς, τοῦ εἶπε, νά κάμῃ τέτοιο διάθεμα. Μπορεῖς νά ἐπιδεινώσῃς τὴ θέσι τους. Ἐτσι ποὺ ἦσαν τὰ πράγματα, μοναχὰ ὑπομονή κ' ἐλπίδα χρειάζεται.

Δὲν ἀποκρίθηκε ὁ Μάρκελλος, κ' ἔμεινε κάμπωση ὥρα σκυθρωπός.

Ἐξάφνα ἐφώνασε:

—Ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νά σωθῶν, θὰ χαθῶ κ' ἐγὼ μαζὶ τοὺς. Θὰ προσπαθῶ νά τούς διευκολύνω νά δραπετεύσουν.

Τὸν ἔπιασε ὁ Πύρρος μαλακὰ ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸν ρώτησε μὲ συγκινημένη φωνή:

—Μάρκελλε... Δὲν μοῦ ἔχεις ἐξομολογήσῃ... Τὴν ἀγαπᾷς; Τὴ μικρὴ Ροδόκλεια τὴν ἀγαπᾷς;

—Μὰ τοὺς Θεοὺς, ἐφώνασε μ' ἔξαψιν ὁ εκατόνταρχος, κ' ἐγὼ δὲν ξέρω τί γίνεται μέσα στὴν ψυχὴ μου... Ὡς τώρα ἐνόμιζα πὼς δὲν τὴν ἀγαπᾷ... Πὼς ἐνοίωθα μοναχὰ μιὰν ἀδελφικὴ συμπάθεια γιὰ τὴν ἐξυπνὴ καὶ φτωχὴ αὐτὴ παιδοῦλα... Χθὲς ὁμως ποὺ τὴν εἶδα ἔτσι πονεμένη, ἔτσι ἥρεμν, ἔτσι περήφανη, καὶ δὲν ἀντίκρισα κοντὰ της τὴ Βουλπία, κρύα, ὑπεροπτικὴ, μὲ μιά κακὴ λάμψιν στὰ μάτια... ὁ Πύρρος... μοῦ φαίνεται πὼς δὲ γελιέμαι... μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἀγαπᾷ... Κ' ἀπὸ τὴ Βουλπία τὴν ἀγαπᾷ πιδ πιδ πολύ. Ἀν καὶ κοντὰ της ποτὲ δὲν ἔνοιασε ἐκεῖνο τὸ μεθύσι ποὺ μὲ κάνει νά χάω τὴ θέλησί μου κοντὰ στὴν ἀραβωνιαστικιά μου... Νά, μὲ τὴ Ροδόκλεια ἀνιερύθηκα πολλὲς φορὲς πὼς θὰ ἦταν γλυκεία ἡ ζωὴ νά καθέται κανεῖς καὶ νά κουβεντιάζῃ καὶ νά τῆς χαϊδεύω ἀπαλὰ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια της...

—Πρόσεξε λοιπὸν τὴν χάσῃς τὴν αὐτοκρατορίαν σου αἰριο, ἂν ἰδῇς πὼς τὴ βασανίζουν.

Ἐνας σπασμὸς ἐπέρασε στὴν φυσιολογία μιά τοῦ εκατόνταρχου σ' αὐτὴ τὴ λέξι.

—Πύρρε, ξεφώνισες, αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσω νά τὸ βαστάξω! Τώρα τὸ νοιάζω πὼς αἰσθόνομαι κατὶ πάρα πάνω γι' αὐτὴν παρὰ μιὰν ἀδελφικὴ συμπάθεια...

Ἡ σκέψις μοναχὰ πὼς μπορεῖ νά πονέσῃ μοῦ φέρνει τρέλλα... Καὶ τὴν ἰδέα πὼς μπορεῖ νά βασανιστῇ ἡ Θεανὸν δὲν μπορῶ νά τὴ βαστάξω... Πύρρε, θὰ κάμω αὐτὸ ποὺ ἐσκέφθηκα. Θὰ πάω νὰ τοὺς διευκολύνω τὴ φυγὴ τοὺς... Ἄν εἶσαι φίλος μου, θὰ μὲ βοηθήσῃς κ' ἐσύ.

—Στάσου, εἶπε ὁ Ἕλληνας ψυχραίμα.

Ἐσκέφθηκες καλὰ αὐτὸ ποὺ λές; Πρῶτα πρῶτα, θὰ τοὺς φρουροῦνε καλὰ.

—Ὁ ἀξιώματικὸς θὰ εἶνε φίλος μου.

—Δὲν μπορεῖ ὁμως νά διακινδυνεύσῃ

Κουμποῦλες!

Ὅσες βρηκατε τὸν «κουμποῦλη» σας, μὴν παραλείπετε νά συνοδεύετε τὰ γράμματά σας καὶ μὲ τὸ ΠΑΚΕΤΑΚΙ ΤΟΥ. Ρωτήστε τὸν ἀπὸ τῆς ἑξῆς ἀνάγκης (κασκόλ, γάντια, πουλόβερ) καὶ στέλνετέ τοῦ ἀνερώτηχα: τσιγάρα, γλυκά, σοκολάτες, καραμέλλες, μπισκότα, σταφίδες...

τὸ μέλλον τοῦ γιὰ μιά δική σου αἰσθηματικότητα... Ἐπειτα... εἶνε εὐκολο νά φύγουν πέντε ἄνθρωποι; Ἀλλὰ κ' ἂν παραδεχθῶμε πὼς δραπετεύουν, τί θὰ γίνουν; Τί θὰ γίνῃς κ' ἐσύ; Δίχως πόρους, κυνηγημένοι, θὰ τρέχετε ἀπὸ βουνὰ σέ βουνὰ, ὥσπου κάποια μέρα θὰ σὰς συλλάβουν καὶ θὰ πεθάνῃς κ' ἐσύ ἀτιμασμένος...

Ἐπεισε ὁ Μάρκελλος βαρὺς στὸ κάθισμά του. Εἶχε δίκην ὁ Πύρρος. Αὐτὴ ἦταν ἡ λογικὴ... Ποῦ θὰ μπορούσε νά κρυφτῇ μὲ τρεῖς γέροντες καὶ μιά κοπέλλα;

—Τὸ καλύτερο εἶνε νάχωμε ὑπομονὴ καὶ νά ἰδοῦμε τὴν ἐξέλιξιν τῆς δίκης. Γιά τὰ τελευταῖα αὐτὰ μέσα τῆς ἀπελπισίας ἔχομε πάντα καιρὸ.

Κ' ἔτσι, μὲ τρικυμισμένους συζητήσεις, ἐπέρασε καὶ γι' αὐτοὺς ἡ τραγικὴ νύχτα.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ

Οἱ κατηγορούμενοι ἦταν ἀγνώριστοι δὲ τὸν τοῦς ἔφεραν στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου τὴν ἄλλη αὐγὴ. Σὰ νὰ εἶχαν περάσει δέκα χρόνια. Εἶχαν καμπουριάσει οἱ γέροντες. Ὁ Χαρίτων εἶχε μιά παράξενη χλωμάδα καὶ τὰ μάτια τοῦ ἔλαμπαν ὥπως λάμπουν τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ποὺ τοὺς καίει ὁ πυρετός ἢ τὰ μάτια τῶν τρελλῶν. Ὅσο γιὰ τὴν Ροδόκλεια, φαίνονταν διάφανη, καὶ τὸ βασανισμένο τῆς προσωπάκι θὰ μπορούσε νά κάμῃ καὶ πέτρης νά δακρύσουν.

Ὅταν τὴν ἀντίκρισε ὁ Μάρκελλος, μὲ δυσκολία κρατήθηκε νά μὴν τρέξῃ κοντὰ της. Τούρριξε μιά ὀλμμένη ματιὰ ἡ κοπέλλα. Κ' ἦταν τόσο γλυκὴ τὸ παράπονο ποὺκρυβε αὐτὴ ἡ ματιὰ, τόσο γεμάτο ἀγωνία κ' ἀπελπισία, ποὺ τὰ μάτια τοῦ ἐβόλων, κ' ἔστρεψε τὸ κεφάλι γιά νά μὴν ἐντιληφθῇ ὁ Πύρρος ποὺ στεκόταν πλάι τοῦ ἐπὶ ἐδάρκου.

Ἡ δίκη ἄρχισε πάλι, καὶ ρώτησαν τοὺς κατηγορούμενους τί εἶχαν ἀποφασίσει.

Φοβισμένοι, ἀλλὰ σταθεροί, οἱ δυὸ γονεῖς ἀποκρίθηκαν πὼς δὲν μπορούσαν ν' ἀποφασίσουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ποῦ στὴν ἀλήθεια. Κ' ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ὁ Χαρίτων ἦταν ἀθῶος. Ρώτησαν τότε τὴν Ροδόκλεια. Ὁ δικαστὴς τῆς μίλησε μετρίχια.

—Ἐσύ ποῦ εἶσαι νέα, πές μας τούλαχιστον τὴν ἀλήθειαν.

—Καὶ νὰ ἦταν ἔνοχος ὁ ἀδελφός μου, ἀποκρίθηκε ἡ μικρὴ γρήγορα, δὲν θὰ τὴν ἐπρόδιδε βέβαια ἐγὼ. Ἀλλὰ ἀφοῦ εἶνε ἀθῶος, τί θέλετε νά σὰς ποῦ;

—Δὲν λυπάσαι τὰ νεῖδα σου; Δὲ λυπάσαι τὴν ὁμορφίαν σου; ἐφώνασε ἔξαφνα ὁ Φεδρόνιος. Ἡ δὲν ἔχεις ἰδέα τί θὰ τὴ βασανιστῇ;

Τὸν ἐκύτταξε ἀφοβα ἡ παιδοῦλα μὲ τὰ καθαρία τῆς γαλανά μάτια.

—Ὅταν δῆς νά βασανίζουν τοὺς ἄλλους, φαντάζομαι πὼς θὰ μιλήσῃς, τῆς εἶπε ὁ συγκλητικός.

Ἐσκυψε τὸ κεφάλι ἡ κοπέλλα, ἐσφίξε τὰ χεῖλιν τῆς καὶ δὲν εἶπε λέξι.

—Ἐσύ, ὁμως, εἶπε ὁ δικαστὴς τῆς Θεανὸν, ἐσύ ποὺ δὲν εἶσαι συγγενής στὴν ἀποφασίζεις νά μιλήσῃς;

—Ἐγὼ εἶμαι κατὶ πάρα πάνω ἀπὸ συγγενής, ἀποκρίθηκε ἡ γονιότισσα. Φιλοξενήθηκα στὸ σπῆτι αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, μαϊράστηκα τὸ φτωχικό τοὺς τὸ ψωμί. Καὶ νὰ ἦταν ἔνοχο τὸ παιδί, θὰ προτιμούσα νά βασανιστῶ παρὰ νά μαρτυρήσω. Ἀλλὰ σὰς λέω, καὶ πρέπει νά μὲ πιστέψετε, γιὰ εἶμαι γρηὴ καὶ βασανισμένη. καὶ συλλογίζομαι πὼς, ὅπου καὶ νάσαι, θὰ δώσω ψυχὴ στὸ Θεό, πὼς ὁ Χαρίτων δὲν ἔβαλε τὴν πυρκαϊά.

Κυττάχτηκαν οἱ δικαστὲς μὲ ἀμηχανία. Ὁ Φεδρόνιος ἐπήδησε ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

—Τὸ πείσμα τοὺς εἶνε γελοῖο, ἐφώνασε. Δὲν πιστεύω τώρα πιά νά διατάξῃ κανένας σας νά μεταχειριστοῦμε ἄλλα μέσα. Οἱ δικαστὲς κυττάχτηκαν, ἐκούνησαν τὸ κεφάλι τοὺς σοβαροὶ καὶ σηκώθηκαν.

—Στὴν αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων, ἔδωσαν σύντομὴ διαταγὴ.

Ἐνας λυγρὸς ἀκούστης. Εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ τρεμάμενα χεῖλιν τῆς Γλυκερίας.

Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦσαν βοῦβοι τοὺς φρουρούς.

—Χαρίτων, εἶπε ὁ δικαστὴς μὲ τὴν ἔμφραση στὴ φεβερὴ αἰδουσα. Κύτταξε ὡς γύρω αὐτὰ τὰ ἐργαλεῖα, τίς φωτιές, τὸ σκονιά, τὰ σίδερα... Δὲν εἶνε μόνον σφῆρα τοῦ ματιοῦ. Ὅταν τὰ δοκιμάσῃς στὴ σάρκα σου, θὰ καταλάβῃς πὼς πο- νάνε. Ἀπὸ αὐτὰ θὰ μωρεῖς ν' ἀπαλλάγῃς γιὰ κ' ἐσύ; ἀπαλλάξῃς καὶ τοὺς δικούς σου, ἂν ὁμολογήσῃς, ἔγω καὶ τώρα, τὴν τελευταία στιγμὴ. Τὸ ἐγκλημα σου βέβαια εἶνε μεγάλο, κ' ἡ τιμωρία ποὺ σέ περιμένει βαρεῖα... Ἀλλὰ γιὰ νά ὑπο- τηρῇ καὶ τὰ βασανιστήρια;

Ἐρριξε ὁ νέος γύρω μιά ἄγρια ματιὰ. Ὅλα τὰ ἀπαίσια σὺνεργα τοῦ μαρτυρίου ἐφαίνονταν σὰν νάχουν ψυχὴ, σὰν νὰ εἶχαν γλῶσσα καὶ τοῦ ἔλεγαν «φύλαξέ!»... Ἄν ἦταν ἔνοχος δὲν θὰ ἐδίωκε νά τὸ ὁμολογήσῃ τώρα πιά. Μὰ ἦταν ἀθῶος...

—Εἰμαι ἀθῶος!, εἶπε μὲ χεῖλιν σφιχτά. Σ' ἕνα νεῦμα τοῦ δικαστοῦ, δυὸ ἄνδρες τοῦβγαλαν γρήγορα τὰ φτωχικά του ρούχα. Τὸ κορμί του, ἀδύνατο, ἐφηρικό, ἐφάνηκε νά τρέμῃ ἀνεπαίσθητα.

—Τὸ σίδερο!, διέταξε ὁ δικαστὴς. Ὅταν εἶδε τὸ σίδερο, ὀλοκόκκινο ἀπὸ τὴν πυρὰ, στὸ χέρι τοῦ ὁμοῦ, ὁ νέος ἀνατρίχιασε συγκομοῖς.

—Εἶμαι ἀθῶος!, ξεφώνισε μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν. Εἶμαι...

Δὲν ἐπρόφρασε νά τελειώσῃ τὴ δεύτερη φράσιν του. Τὸ σίδερο ἀκούμπησε στὴν πλάτη του. Καπνὸς καὶ ὁσμὴ καίονμενης σάρκας ἐγέμισε τὴν κλειστὴ αἰθουσα. Ἐνὰ οὐρλιαχτὸ, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα τὸ ἀνθρώπινο ἐπράντασε τοὺς τοῖχους. Τὸ κορμὶ τοῦ παιδιοῦ ἐσφάδαζε...

Ἐβάσταζε κάμπωση ὥρα τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτο. Ἐπειτα, ἕνα γέλιο πιδ ἀνατριχιαστικὸ ἀκόμα ἀκολουθῆσε. Κ' ἡ φωνὴ τοῦ Χαρίτωνος ἀντιλάλησε, ἐφιαλτικὴ:

—Κατάρη στους Θεοὺς! Δὲν ὑπάρχει Θεός! Θεὸς εἶνε ὁ Φεδρόνιος! Ὁ Φεδρόνιος!...

Ἐπανελάβε κάμπωση φορὲς τὸ μιστὸ βρομα. Ἀφοῦ ἄρχισαν νά θγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του... Τὸ χλωμὸ προσωπὸ του ἔγινε κατακόκκινο. Τὰ μάτια του πετάχτηκαν σὰν γυάλινα ἀπὸ τίς κόγχες...

Κ' ἐνὸς ὁ Μάρκελλος ἐνοίωθε τίς τριχὲς τοῦ νά ὀρθώνονταν ἀπὸ τὴ φρίκη, κ' ἡ Γλυκερία ἔπεφτε λιπεθύμη στὴν ἀγκαλιά τῆς Θεανὸν. Ἐκενε δυὸ βήματα ὁ Χαρίτων σὰν μεθυμένος. Κ' ἄεφνα σαρώθηκε στὸ πάτωμα. Ὁ γιατρός, ποὺ παρακολούθουσε τὰ βασανιστήρια, ἔσκυψε ἀπάνω του. Ἐβάλε τὸ χέρι του στὴν καρδιά τοῦ παιδιοῦ.

—Νεκρός! εἶπε σέ λίγο σιγά.

Ὅλοι ἐσώπασαν γιά μιά στιγμὴ. Ἐπὶ τέλους ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Φεδρονίου σὰν στενωχηρμένη:

—Μὰ πὼς ἐξηγεῖται αὐτὸς ὁ θάνατος; Μόλις ἄρχισαν τὰ βασανιστήρια.

—Ὁ ἐφθός αὐτὸς εἶχε ἀδύνατον καρδιά, φαίνεται, ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ὁ γιατρός. Δὲν ἐβάσταζε... Φαίνονταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὑπερβολικὰ ταραγμένος.

Οἱ δικασταὶ κυττάχτηκαν στενωχωρημένοι. Ἐπειτα ἄρχισαν νά ψιθυρίζουν μὲ τὸν Φεδρόνιον.

Ὁ Μένων, σκυμμένος ἐπάνω ἀπὸ τὴ Γλυκερία, προσπαθοῦσε νά τὴν κάμῃ νά συνελθῇ, ἐνὸς ἡ Θεανὸν, γονατισμένη πλάι στὸν ἀδελφὸ τῆς ἔκλαιγε, χωρὶς νά τολμᾷ νά κλάψῃ δυνατὰ. Ἡ Θεανὸν, γονατισμένη κ' αὐτὴ, ψιθυρίζε προσεχέως.

—Δὲν ξέρω ἂν θὰ βαστάξω ὡς τὸ τέλος, ψιθυροῦ ν' ἀρπάξω τὸ καυτὸ σίδερο καὶ νά τὸ ἀκουμπήσω στὸ πλάσι τοῦ μᾶγουλο τοῦ συγκλητικοῦ.

—Ἡσυχάζε, εἶπε παρηγορητικὰ ὁ φίλος του. Ἐλπίζω αὐτὸς ὁ θάνατος νά ἐμ- ποδίσῃ τὴ συνέχεια τῶν βασανιστηρίων.

Ἀφοῦ πῆδαν ὁ κύριος ἔνοχος — κατὰ τὴ γνώμιν τοῦ — τί σκοπὸ ἔχει πιά ἡ δίκη;

Ἀντὶ γι' ἀπάντησιν, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Φεδρονίου, κλαψιάρικη, θυωμένη:

—Πρέπει ὁπωσδήποτε ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια... Τί μὲ μέλλει ἐμένα ποὺ πέθανε ὁ ἔνοχος; Τὸ κτήμα μου σώθηκε μ' αὐτό; Δὲν εἶνε γίνε ἐρείπια; Ἐπεβλή-

θη καμμιὰ τιμωρία; Εἶνε δυνατόν ν' ἀδικούν οἱ πληθεῖς, οἱ ξένοι ἕναν ρωμαῖο συγκλητικόν, καὶ νά μένουν ἀτιμωρητοί;

Κυττάχτηκαν οἱ δικασταὶ κ' ἐπὶ τέλους ὁ πρόεδρος εἶπε στοὺς κατηγορο- μένους:

—Ἡ δικαιοσύνη τῶν Θεῶν μίλησε, τὸ βλέπετε... Τώρα πιά δὲν εἶνε νόημα νά κρύβεται τὴν ἀλήθειαν... Ὁ κύριος ἔνοχος εἶνε πεθαμένος. Ὁμολογήστε τὴν ἐνοχί- του... Πέστε πὼς συνεργήσατε κ' ἐσεῖς σ' αὐτὴ τὴν ὑπέθεσι, καὶ τὸ δικαστήρι- ον θὰ λάθῃ ὑπ' ὅσιν τὴν ὁμολογίαν σας καὶ θὰ σὰς κρίνῃ μὲ μεγαλύτερη ἐπιείκεια.

Κανένα χεῖλιν δὲν κουνήθηκε. Ἐμειναν τὰ πρόσωπα δευὰ σφιχτά κ' ὄλων τὰ μάτια καρφώθηκαν στὸ σκοτωμένο παλλη- κάρι.

—Ἀφοῦ λοιπὸν εἴσατε τόσο πεισμα- τάρηδες, ἐφώνασε ἀυπόμονα ὁ δικαστὴς, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ δήμιος τὴ δουλειὰ του. Πενήντα ραβδισμοὺς στὴν πλάτῃ τῆς Γλυκερίας.

Ξεθώτισε ἡ γυναῖκα, σπαρτάρισε σὰν τὸ ψάρι ὅταν τῆς ἐτασθήσαν τὸ χιτῶνα καὶ τῆς ἐγύμνωσαν τὸ ἐπᾶνω μέρος τοῦ κορμιοῦ... Μὰ οἱ δῆμιος τὴν ἔδεσαν σ' ἕναν στύλο, καὶ τὸ ραβδί τοὺς ἄρχισε νά πέφτῃ σκληρὸ στὴν γερασμένη σάρκα. Ἐφώνασε ἄγρια στὰ πρῶτα χτυπήματα ἡ μάνα...

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ. Στὸ προσεχές.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΤ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

ΟΤΑΝ ΓΥΡΙΣΗ

Τὸν συνάδεδεσε ὡς τὸν σταθμὸ ὅπου οἱ ἄνδρες ἐφύγαν γιά τὸ μέτωπο. Τὸν ἀπε- χαίρεψε χωρὶς νά κλάψῃ. Ὅταν ὁμως ἐγύρισε σπῆτι τὰ μάτια τῆς ἦσαν θουρκα- μένα. Σὲ μιά στιγμὴ, κᾶθεσιν κουρασμέ- νη σὲ μιά πολυθρόνα καὶ τότε τῆς ἦρθε στὸ νοῦ ἡ σκηνὴ ποὺ τοῦ ἔκαμε πρὸ μῆας ἀκριβῶς ἐθδομάδος, κ' ἄρχισαν οἱ τύψεις νά τὴν βασανίζουν. Ἐνα ἔραβν τοῦ εἶδε νά ἔρχεται σπῆτι μὲ μιά καινούργια γραβά- τα, τυλιγμένη στὸ χερτί.

—Τὴν ἀγόρασα, τῆς εἶπε μὲ καμάρι, γιά νά τὴ φορᾷ μὲ τὸ γκριζο μου κο- στοῦμι.

Γιὰ τὴν ἀγοράσῃ καινούργια γραβάτα ἐνὸς ἔγινε στὴν ντουλάπα του καμμιὰ τριαν- τάρια... Μιά ὑποψία τῆς πέρασε. Θέλει νά φανῇ ὡραῖος καὶ κομψός, ἀσφαλῶς, ἐνὸς κάποια γυναῖκα ποὺ θὰ τοῦ ἀρέσῃ. Ἐφάσσε αὐτὴ ἡ ὑποψία γιά ν' ἀρχίσῃ μιά τρομερὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας. Ἐπὶ δυὸ μέ- ρες δὲν φιληθήκαν... Τί γελοῖος, τί ἀνόη- τος ποὺ τῆς φαίνονταν τώρα ἐκεῖνος ὁ και- γας! Ποῖος δαίμονας τοῦ ἐσπάρσε νά καταστρέψῃ τοὺς δυὸ μέρες εὐτυχίας γιά μιά παλαιογράδα!

Λίγο πρὶν θραυθύνῃ, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπῆτι. Ὅταν ἐφθασε στὴ γωνία τοῦ δρό- μου τῆς, χωρὶς νά τὸ θέλῃ, σταμάτησε στὴ βερίνα ἐνὸς μαγαζιοῦ ποὺ πωλοῦσε ποικίλια καὶ γραβάτες. Μήκην ἀποφα- σιστικὰ μέσα καὶ ἄρχισε νά διαλέγῃ μιά, ὑστερὰ δυὸ, ὑστερὰ μιά ἄλλη κόκκινη γραβάτα. Τὸ ἄρσε τόσο πολὺ τὸ κόκκινο! Ἐπλη- ῖωσε καὶ ἐβγήκε ἀπὸ τ

ΡΩΜΑΝΤΣΟ ΤΟΥ... 1840

Υπό ΑΛΚΗ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗ

(Ένα νεαρό ζευγάρι νυφάιντρο, έρωτευμένο. Έχει στήσει τη «φωλιά» του σε μιά απόμνηρη γειτονιά, σ' ένα μικροσκοπικό σπιτάκι, ένα - δυο καμαρούλες, μιά κουζινίτσα, όλα μικρούτσικα και κουκλίστικα, λίγα έπιπλα, τα άπολυτως απαραίτητα, πολύ φως, μιά πιά πολλή... αγάπη.)

ΠΑΥΛΟΣ: Λοιπόν; Τι σου λέει η φωλιάτα μας;

ΟΛΓΑ: Οάμα, χρυσέ μου...

ΠΑΥΛΟΣ: Τά παρολές, αγάπη μου.

ΟΛΓΑ: Όχι, χρυσό μου παιδί, σου δροκίζου.

ΠΑΥΛΟΣ: Λίγο μικρό δεν το βρίσκεις; ΟΛΓΑ: Τί λες, αγαπούλα; Κοτζά μου σπιταρόνα. Τι το θέμει καί μεγαλυτερό. Για να χανώμαστε στις κάμαρές του και να μη βρίσκωμε ο ένας τον άλλον. Καλύτερα έτσι. Ύστερα, ξέρεις τί;

ΠΑΥΛΟΣ: Τί;

ΟΛΓΑ: Μέσα σ' ένα μεγάλο σπιτί χάνεται η αγάπη. Μπερδεύεται, πώς να στο πιά, ανάμεσα στις πολλές και μεγάλες κάμαρες και τρέχα να την πιάσης. Ένώ εδώ, σε τούτη τη μικρούτσικη καμαρούλα, είνε απλωμένη ολόυθε. Όπου ν' απλώσης, την αγγίζεις. Σε κυκλώνει απ' όλες τις μεριές.

ΠΑΥΛΟΣ: Άς είνε, με τον καιρό όλα θα δουλεύουν. Μόλις διορθωθί η δουλειά μου, θα κυττάζωμε να βρούμε ένα μεγαλυτερό.

ΟΛΓΑ: Τί λες, αγαπούλα. Να φύγω απ' αυτό το παλατάκι; (Με κωμική αποφασιστικότητα.) Ποτέ, κύριε μου, ποτέ. Δεν το κουά από δω και ξέρε το...

ΠΑΥΛΟΣ: Καλά, καλά, όλα θα δουλεύουν με τον καιρό.

ΟΛΓΑ (τάχα θυμωμένη): Αυτό και μόνο δε γίνεται. Να το ξέρης, κύριε μου, εγώ δεν την αλλάζω τη φωλιάτα μας με το καλύτερο παλάτι του κόσμου. Έδώ θα μείνωμε για πάντα...

ΠΑΥΛΟΣ: Αγάπη μου, είσαι ένας αγγέλος...

ΟΛΓΑ: Σε λατρεύω... (Φιλιούνται. Ο καθένας γυρεύει να ξεπεράση τον άλλον στην τρυφερότητα. Φαίνονται σ' αλήθεια πώς είνε ένα χαριτωμένο όντρονιο, που η ευτυχία το πλημμυρίζει. Μόλο ένα κάδρο στον τοίχο, που παριστάει ένα μικρό φαύν, τους κυττάζει σαν πονηρούτσικα.)

(Ένα - δυο χρόνια αργότερα. Η μικρή φωλιάτα έχει προαχθί σ' αυτό το μεταξύ σ' ένα... ευρύχωρο σπιτάκι από τρία - τέσσερα δωμάτια με όλα τα κομφορ. Τα έπιπλα έχουν αλλάχθί, μονάχα ο φαύν με το πονηρό χαμόγελο φαίνεται πάντα σ' ένα να σαρκαζή και να φιλάσσει από το ύψος της... τοιαύτας σκοπιάς του. Το ενδρόνιο μοιάζει πάντα αγαπημένο. Ίσως μοιάχα η ευτυχία που άλλοτε το πλημμυρούσε και περίσσευε τώρα να του... φτάει μονάχα. Αγαπιούνται και μιλάνε πάντα, τρυφερά, μιά, το καινούργιο σπιτί μοιάζει σ' ένα να μην τους φτάνη πιά σ' ένα άλλοτε. Πιο πολύ στην... κυρία!)

ΟΛΓΑ: Έλεγα πιά το καινούργιο σπιτί θα μ' έχω χωρούσε, μιά τώρα βλέπω πώς είμαστε πιο στενωχώρα από πρίν.

ΠΑΥΛΟΣ: Μά, αγάπη μου, είνε βλέπεις τα καινούργια έπιπλα. Γι' αυτό σου φαίνεται στενωχόρο.

ΟΛΓΑ: Τί; Μήπως ήθελες να μείνωμε για πάντα μ' εκείνη τη σαβούρα;

(Μικρή παύση. Η κυρία είνε σ' ανήσυχη, άφηρημένη, χίλια δυο προβλήματα, από κείνα τα τρομερά και άλυτα που στενωχόρου πάντα τις κυρίες σ' ένα καινούργιο σπιτί, ένα σωρό, λοιπόν, τέτοια

προβλήματα φαίνεται ν' απασχολούν το περισπούδαστο κεφάλι της. Έτσι, δεν της δίνεται ευκαιρία να παρακολουθήση τον σύζυγό της που έχει περιπέσει σ' ερωτασπασί ελαφράς μελαγχολίας.)

ΠΑΥΛΟΣ: Ξέρεις κάτι;

ΟΛΓΑ: Τί; Βρήκες μήπως πού θα χωρέση η σερβάντα;

ΠΑΥΛΟΣ: Όχι, κάτι άλλο, λιγώτερο ενδιαφέρον. (Την πλησιάζει. Παράπονο, ανακατεμένο με μιά ελαφρά ειρωνεία.) Ο μπουφές κάποιος τρόπος θα βρεθί: α χωρέση κάπου. Κάτι άλλο δεν βρίσκω πώς θα υπορέση να χωρέση.

ΟΛΓΑ: Ποιό; Ο καναπές;

ΠΑΥΛΟΣ (σ σοβαρά): Όχι. Όλγα, η αγάπη μας.

ΟΛΓΑ (μένει άναυδη. Άμέσως συνέρχεται, σκάει τα γέλια). Μά είσαι παιδί, δόλτελα παιδί, αγάπη μου. Έλα, μην κάνης αυτά τα χαλασμένα μούτρα Ξέρεις πώς έχεις μιά γυναίκα που σ' αγαπάει πάντα τρελλά. (Τον αγκαλιάζει, τον φιλεί, του δείχνει περισσή τρυφερότητα. Κι έμως, δλ' αυτά, τα φιλά, τα χάνει η τρυφερότης, χωρίς ναχουν τίποτα το συμβατικό, μοιάζουν σ' ένα να δόθηκαν πολύ βιαστικά. Σ' ένα κλέφτηκαν από κάτι άλλο πιά σοβαρό. Κι' εκείνη τη στιγμή τίποτα άλλο δεν είνε πιά σοβαρό για την κυρία από το σπιτί. Γιατί ξαναχυρίζε σ' αυτό.

...άπειλητική.) Πάει θα τρελλαθώ. Έχουμε κουβαλήσει από το πριό και δεν έχει μπη ακόμα τίποτα στη θέση του.

(Έχουν περάσει ακόμα δυο - τρία χρόνια. Τα τρία δωμάτια έχουν γίνει ένα θαυμάσιο απαρτεμέν. Δωμάτια, έπιπλα, όλα πολλά και διαλεχτά. Άνήμερα στη με τακίμοσι. Δεν αναγνωρίζεις τίποτ' απ' τα παλιά. Έκτός από τον Φαύν, που πάντα σαρκαστής και φιλόσοφος, παρακολουθεί τα πάντα από τον τοίχο του.)

ΠΑΥΛΟΣ: Όλα καινούργια. (Κυττάζει το καθράκι του τοίχου σ' ένα με κάποιο μίσος.) Μονάχα αυτός ο κύριος δεν ένοεί να μ' άδειαίση τη γωνιά. Δεν καταλαβαίνω καμμένη Όλγα, γιατί έπιμένεις να τον κουβαλές από σπιτί σε σπιτί και να τον κορφώνης στην πιο καλύτερη μεριά του τοίχου.

ΟΛΓΑ: Τον έχω για γούρι. Είνε η μα σκάτ μου, καταλαβαίνεις;

ΠΑΥΛΟΣ: Μου δίνει στα νεύρα.

ΟΛΓΑ: Παύλο, είσαι υπερβολικός. Έγώ τον έχω ως μάρτυρα της ευτυχίας μας. Μας παρακολουθεί, πιστά και ακούραστα, σ' κάθε μας ανέσασμα, σ' όλα μας τα ξεπεταγμάτα.

ΠΑΥΛΟΣ (μέσ' ελπίδα πιά δόντια του): Σ' όλα τα χάλια μας, θάβελος να πής.

ΟΛΓΑ (τον άκουσε): Στίς κακές σου είσαι σήμερα, κύριε μου. Δε μ' αφήνεις πού κοντεύω να τρελλαθώ εδώ μέσα!...

ΠΑΥΛΟΣ (ειρωνικά): Πάλι δεν τα καταφέρνεις να δουλεύεις;

ΟΛΓΑ: Φαντάζεσαι να το καταλαβαίνης και μόνος σου. Σ' αν τη σβούρα γυρίζω από το πριό και τίποτα δεν έκανα ακόμα. ΠΑΥΛΟΣ: Άς μένωμε στο παλιό σπιτί. Μας βόλευε μιά χαρά. Έσύ φαγώθηκες να φύγωμε.

ΟΛΓΑ: Μας βόλευε το άλλο σπιτί; Έ, μά δεν είμαστε καλά, ώρισμένως δεν είμαστε καλά, αγαπητέ μου. Να μην έχης ένα δωμάτιο να δεχθής έναν άνθρωπο, ν' αναγκάζεσαι να τρώς στο χώλλ, να μην έχης δωμάτιο για την ύπνεσία.

ΠΑΥΛΟΣ (ειρωνικά): Άς έλπισωμε ότι τα έξη δωμάτια αυτού του σπιτιού θα σου φτάσουν επί τέλους.

ΟΛΓΑ: Έτσι το λες έσύ; Μά πού καταλαβαίνετε έσεις οι άνδρες απ' αυτά. Έξω δωμάτια. Ίσα - ίσα θα έρθουν. Και ξεχνάς τον μπεμπή που περιμένωμε...

ΠΑΥΛΟΣ (ή όψις του αλλάζει, χαμογελάει): Αγάπη μου, ξέρεις με πόση λαχτάρα το περιμένω. (Πάει να την αγκαλιάσει, δλος τρυφερότητα.)

ΟΛΓΑ (τον απομακρύνει... πολυσχολη): Έλα, έχωμε καιρό γι' αυτά. Καλύτερα θα κάνης να με βοηθήσης. Να μην τρελλαθώ ίσως το θράδυ. (Ο άντρας της την κυττάζει σ' αχαμένος. Η όψις του σκοτεινιάζει, χάνει το κέφι του. Ίσως σ' αλογίζεται πώς αν είχε κρατήσει κάποτε σ' έπλακα κάτι λόγια περασμένου καιρού και έβαζε μιά βελόνα σ' ένα γοσμάφονο, θα ξανάκουγε μιά γλυκιά φωνή, γεμάτη τρυφερότητα, να του λέη: «Η αγάπη χάνεται μέσα στο μεγάλο σπιτί. Μπερδεύεται στις πολλές και μεγάλες κάμαρες...»)

(Το ίδιο θράδυ, ο κύριος και η κυρία κατεβαίνουν από ένα τράμ. Προχωρούν με τα πόδια σ' ένα απόμνηρη γειτονιά.)

ΟΛΓΑ: Μά πού με πάς;

ΠΑΥΛΟΣ: Σώπα, κοντεύωμε.

ΟΛΓΑ: Είσαι κακός, Παύλο. Δε με λυπάσαι. Ξέρεις ότι είμαι πτώμα από την κούραση.

ΠΑΥΛΟΣ: Θα ξεκουραστής σ' λίγο. Νά, φτάσαμε...

ΟΛΓΑ: Πού μ' έφερες εδώ; Στην παλιά γειτονιά; Στο πρώτο μας σπιτί;

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Όλγα, αυτού που λες. (Άνοίγει μιά έξωπορτα, προχωρεί σ' έναν διάδρομο, άνοίγει τέλος μιά μικρότερη πόρτα. Της κάνει τέπο να περάση πρώτη, ενώ αυτός άναίει το φως.)

ΟΛΓΑ: Έδώ... στην καμαρούλα...

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι. Όλγα, εδώ... Ήταν καιρός ναρθώμε...

ΟΛΓΑ: Παύλο... Δεν σε καταλαβαίνω...

ΠΑΥΛΟΣ: Έπρεπε να το κάνω. Όλγα. Νά, πώς να σου το πώ, είχα την εντύπωση ότι κι' οι έξη κάμαρες του καϊνούργιου σπιτιού δεν θα μ' έφταναν. Δεν μ' έφταναν δηλαδή. (Έβαλε την... έβα σου έφταναν δηλαδή... γραμμή πλάκα με τα λόγια της στο... στο στήνα φωνο και αυτή μίλησε ξανά σ' αυτό το σπιτί του): «Μέσα σ' ένα μεγάλο σπιτί χάνεται η αγάπη. Μπερδεύεται ανάμεσα στις πολλές κάμαρες. Ένώ, εδώ, σε τούτη τη μικρούτσικη καμαρούλα...» Δέν άποτέλει. Άνι. Η φωνή του μοιάζει σ' ένα ραγισμένο. Έρχεται κοντά στη γυναίκα του Την αγκαλιάζει τρυφερά και συγκινημένα.

ΟΛΓΑ (κυττάει τριγύρω της σ' αχαμένη). Όλα είνε ίδια. Τίποτα δεν άλλαξε. Όπως τότε...

ΠΑΥΛΟΣ: Ναι, αγάπη μου, όλα τα ίδια. Και οι τοίχοι, και τα έπιπλα κι' εμείς ακόμα, αν θές...

ΟΛΓΑ (τον κυττάει τρυφερά, δίχως να μιλά. Τον αγκαλιάζει. Κρύβει το κεφάλι της στην αγκαλιά του και κλαίει σιγαλά και ευτυχισμένη).

(Όλα είνε εκεί μέσα τα ίδια. Όπως τότε. Μονάχα το κάδρο με τον Φαύν δεν είνε κρεμασμένο στον τοίχο σ' άλλοτε. Καλύτερα. Γιατί οι ευτυχισμένες στιγμές δεν έχουν ανάγκη από σαρκασμούς και φιλοσοφίες.)

ΑΛΚΗΣ ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Υ. Γ. — Για όσους έδιδάσκων να πω στέψουν για αλήθεια τούτη τη ρομαντική ιστοριούλα, μπορώ να τους πληροφορήσω ότι θαρρώ πώς την άκουσα τώρα... τελευταία στο ραδιό, σ' εμιά έκπομπή του... 1840.

Α. Τ.

Π. ΚΡΗΤΙΚΟΣ Ένας Έλληνα «κονκισταντόρος»

Παντού όπου λάμπει ο ήλιος, είνε 'Ισπανία!

Πρόκειται για τον Νέο Κόσμο που άνεκάλυψε ο Χριστόφορος Κολόμβος με τις παραβέλες του. Αυτό το γεγονός, από τα καταπληκτικότερα της ιστορίας, έχει προκαλέσει σ' όλο το βασίλειο τ' ου Φερδινάνδου και της Ισαβέλας ένα είδος πυρετού. Όλοι οι τυχοδιώκτες, όλοι οι κίνδυνοι άνθρωποι, όλοι οι ξεπεσμένοι ευγενείς, άκονίζουν σ' ένα χαίρι τις φιλοδοξίες των. Άλλοι έφυγαν, άλλα πού;

Για την παραμυθένια γη, τη γεμάτη χρυσάφι, πολύτιμα πετράδια και άλλους φάνταστους θησαυρούς. Σ' όλες τις ισπανικές πολιτείες, σ' όλα τα ισπανικά χωριά, στην Καστολία, στην Έστραμαδου, παντού, οι άνθρωποι ζουν μερά νύχτα μ' αυτό το μαγευτικό όνειρο: τού χρυσάφιού.

—Λένε πώς υπάρχει άβανο σ' αυτόν τον παράξενο κόσμο, που άνεκάλυψεν ο Κολόμβος. Τόσο, πού να μην κάνη πιά σ' κανέναν έντύπωσι.

—Μιλάνε για σίτσια που οι στέγες τους έχουν καθαρό χρυσάφι για κεραμίδια.

—Δίπλα στα άπειρα ποτάμια που κυλάνε παντού, ανάμεσα σ' άπείραντα δάση γεμάτα παπαγάλους και άλλα περίεργα πουλιά, έτσι να σκάψετε με το μαχαίρι σας, βρίσκετε χρυσάφι.

Από τα λιμάνια της Ισπανίας φύγουν διαρκώς διάφορα σώματα, από έκατο, από διακόσιους ανθρώπους, αποφασισμένους να άνακαλύψουν και να κατακτήσουν τα άγνωστα μέρη της Άμερικής. Απ' αυτούς δα θυγύνε οι περίφημοι «κονκισταντόροι», ήρωες πραγματικοί, παρ' όλη τη σκληρότητα τους, φαινόμενα ένεργητικότητας, οι οποίοι άνοίξαν ορόμους άπάτητους, ανάμεσα σ' άπείραντα δάση, έχοντας όρμητικα ποτάμια, σκαρφάλωσαν σ' άγρια βουνά, πολεμώντας, νύχτα-μέρα, με το κρύο, με την πείνα, με τα δηλητηριώδη έντομα, με τις δυσμενέστερες εδαφολογικές και άτμοσφαιρικές συνθήκες, με τις μυριάδες των ίθαγενών.

Και όταν λέμε άγεγανών, δεν πρέπει να φανταζώμεθα πρωτόγονες και άνοργάνωτες ράτσες, πού δεν ήσαν γι' αυτό. Ικανές να προβάλουν καμμιάν αντίστασι στους Ευρωπαίους έπιδρεμείς των. Η άπείραντη Αυτοκρατορία των Ίνκας, όπου τοποθετείται το άγνωστο έπείσοδιο που άνοφέρομε, είχε μιά οργανωμένη πολιτισμένη κράτους. Δρόμους, πολιτείες, μαγαζιά, άποθήκες χρυσού ή άσημιού, σ' εμιά έκταση πού περιελάμβανε τις σημερινές δημοκρατίες του Ίσημερινού, του Περού, της Βολιβίας και ενός τμήματος της Χιλής.

Τον καιρό που ο ξακουσμένος «κονκισταντόρος» Πίζαρος έμπηκε με τους συντρόφους του στο Περού, οι Ίνκας είχαν φθάσει σ' έναν τρόπο ζωής, πού μπορεί να θεωρηθί πολιτισμένος. Έκυβερνώντο σύμφωνα με τις παραδόσεις των, διέθεταν χιλιάδες υπαλλήλων, για να μαζεύουν τους φόρους και για να άπονεμούν τη δικαιοσύνη. Είχαν μεγάλους στρατούς. Η αλλη των έλαμπε από πλυτέλεια. Όλα τα πράγματα τα χρησιμοποιούμενα στο παλάτι, ήσαν χρυσά. Άκόμη και οι τοίχοι, οι χτισμένοι με μεγάλα μάρμαρα,

ήσαν σκεπασμένοι με φύλλα από χρυσάφι. Και στο βάθος σχηματιζόταν μιά άψίδα, όπου έλαμποκούσε η εικόνα τού ήλιου, ένας πελώριος δίσκος φτιαγμένος επίσης από χρυσό...

Αυτή την άπείραντη Αυτοκρατορία έπ' ηγε να κατακτήση ο Πίζαρος, μαζί με μερικές δεκάδες από τυχοδιώκτες συμπατριώτες του. Ήταν ένας άντρας ρωμαλέος, με άφάνταστο κουράγιο και με σπάνια όραστηριότητα. Δεν ήξερε τί θα πη ούτε φόβος, ούτε έμπόδιο, ούτε κούρασι. Γυιός ενός χωρικού της Έστραμαδουράς, δεν έμαθε ούτε τα στοιχειώδη γράμματα, πράγμα άνώφελο άλλωστε, για ένα τέτοιον κατακτητή. Στο Νέο Κόσμο έφτασε μ' ένα πλοιο πωνοφόρι και μ' ένα καφερό σπαθί, αποφασισμένος να θριαμβέση. Πήγε στην άρχη με τον Μπαλμπασά, όταν εκείνος άνεκάλυψε τον Ειρηνικό καμ' τον Πεντάρια κατόπιν. Ύστερα έγ' άκατεστάθη στον Παναμά, κέντρο της Νέας Ισπανίας, όπου αποφάσισε να συνεννοηθί με τον Άλμαγκρο της Καστίλίας.

Είνε έννηα χρόνια τώρα, ύστερα από την άνακάλυψη τού Ειρηνικού, πού όλος ο κόσμος μιλά για τα πλούσια μέρη τού Νότου. Εκεί λένε πώς βρίσκεται ο Παράδεισος. Τόσο άβανο είνε το χρυσάφι, το κίτρινο μέταλλο, πού έχει μεθύσει όλους τους Ευρωπαίους.

Ο Πίζαρος και ο Άλμαγκρο αποφασίζουν να οργανώσουν αυτή την τολμηρή έκστρατεία. Στην άρχη τού 1526, αφού μάζεψαν έκατον έξητα συντρόφους και μερικά άλογα, οι δυο «κονκισταντόροι» έπληραν με δυο καράβια την άκτή της σημερινής Κολομβίας. Μιά πολιτεία ίθαγενών, όπου έπεσαν, τους έπρόσφερε ζωτροφίες και χρυσάφι.

Από εκεί ο Πίζαρος έστειλε τον περίφημο πιλότο της έποχής, τον Βαρθολομαίο Ρουίς να έξερευνηση την άγνωστη περιοχή τού νότου. Η άποστολή έπέτυχε. Ο Ρουίς γυρίζοντας έφερε πολυτίμες πληροφορίες, γι' αυτούς τους ώς τότε άνεξερευνητους τόπους, όπου άνεκάλυψε

πλήθος σπολίδια από χρυσάφι κι' από σπανία μέταλλα.

—Να προχωρήσωμε, διέταξε ο Πίζαρος με τη συνθησμένη άποφασιστικότητα του.

—Δέν είνε τόσο εύκολο, τον διέκοψε ο Ρουίς. Οι ίθαγενείς έχω πεισθί ότι θα προβάλουν μεγάλη αντίστασι. Κάνουν στην άρχη τον φίλο, ώσπου να μ' ας καταφέρουν να θυγύνε και έπειτα χτυπούν.

—Να προχωρήσωμε, διέταξε ο Πίζαρος συνθησμένος να ξεπερνά όλα τα έμπόδια πού τού έστειλε η τύχη στο δρόμο.

Στην πρώτη συνάντησι με τους ίθαγενείς, ο άρχηγός της έκστρατείας κατάλαβε πώς ο πιλότος του είχε δίκιο. Οι ντόπιοι τους έπετέθησαν. Και θα την είχαν άσχημα εάν δεν συνέβαινε να πείση ο Πίζαρος από το άλογο του. Αυτό το θέαμα, ένας ζώου πού έξαφνα κόπηκε στα δυο, έκαμε κατάπληξι στους ίθαγενείς. Γιατί το άλογο δεν ήταν γνωστό στην Άμερική, πού τού Κολόμβου. Γι' αυτό όπου το έβλεπαν, με τον άναβάτο του, ένοιωθαν μονομιάς έναν άπερίγραπτο τρόμο.

Οι Ίσπανοί κατάλαβαν τώρα ότι ήσαν πολύ λίγοι, για να συνεχίσουν την προέλασι τους, πού άπέβλεπε στην κατάκτησι τού Περού.

—Να γυρίσωμε στον Παναμά, έπρότεινε ο Άλμαγκρο.

—Για ποιόν λόγο; ρώτησε ο Πίζαρος.

—Για να πάρωμε μαζί μας ένισχύσεις. Κι' αν δεν σ' άρεσε το σχέδιο αυτό, μπορώ να κάμω μιά άλλη πρότασι. Να πάω εγώ με τώμα καράβι, κι' έσεις με τ' άλλο να περιμένετε.

Ο Πίζαρος, ζήγυρισε τότε τα μάτια του, δλόγυρα, ζητώντας κάποιον. Είπε:

—Θέλω ν' άκούσω τη γνώμη τού Πέτρου τού Κρητικού.

Ένας άντοσκαλος νέος, αλλά καταπληκτικής σιδαρότητας, έσηκώθηκε όρθος.

—Εγώ θε νάμωμε, είπε, με μιά Σπανιόλικη τού λαού, πού όσο και να την μιλούσε καλά, φαίνότανε πώς δεν ήταν η γλώσσα η δική του. Έμεις οι Κρητικοί, άμα πάρωμε μιά άπόφασι, δεν αλλάζωμε γνώμη.

Έμειναν σ' ένα μικρό νησί, όπου η ζωή τους έγινε σ' εμιά μαρτυρία. Σύννεφα μεγάλων κουνουπιών τους έβασάνιζαν μερσινύτα μαζί με την πείνα πού προσετέθη σ' εμιά καμιά. Και όμως ο Πίζαρος, για να καταστήση άδύνατη κάθε σ' άποχώρησι, έστειλε και το δεύτερο καράβι στον Παναμά. Τώρα, έρημοι έπάνω σ' ένα μικρό νησί, έπείμεναν το γυρισμό τού Άλμαγκρο.

Στη θέση τού ήρθε ένας άνθρωπος σταλμένος από τον Ίσπανο κυβερνήτη τού Παναμά, για να πάρη μαζί στο καράβι, όσους από τους συντρόφους τού Πίζαρο δεν ήθελαν να έξακολουθήσουν την έκστρατεία.

—Όποιοι θέλει άς φύγη! έφώναξε ο Πέτρος ο Κρητικός. Έγώ θα μείνω. Άς χαράζωμε στην άμμο μιά γραμμή κι' ας

τοί που προτίμουν να φύγουν, δε πρό-
χωρήσουν.

Έτσι έγινε. Ο Πίζαρος, έχοντας μ' ένα έλτο επάνω στην άμμο, μία γραμμή κι' επροσέλασε τους συντρόφους του να διαλέξουν. Θα μείνουν μαζί του ή θα έ-
πιστρέψουν στον Παναμά; Δεκατρείς αν-
τρες έπληραν την απόφαση να μείνουν κον-
τά στον αρχηγό τους. Είπε μάλιστα γινώ-
στα τα ονόματα αυτών των γενναίων,
που έδωσαν στην Ισπανία τη μισή έ-
κταση από την Αμερική του Νότου.

Ο Πίζαρος και οι δεκατρείς αυτοί
συντρόφοι του αντιστάθηκαν έφτα όλο-
κληρους μήνες στην πείνα και στις άκα-
τάπαιστες τροπικές βροχές, ώσπου επί-
τέλους έφάνη ένα πανί στον ορίζοντα.
Έρχοταν με τρόφιμα ο Αλμάγκρο. Η
έκταρτεία συνεχίζεται μ' αυτό το μι-
κρό καράβι και μ' αυτή τη φούχτα των
παλληκαριών. Έχοντας πιλότο τον Ρου-
τζ, έπλεαν δεξιά από τον κόλπο του
Γκουαγιακίλ και ύστερα έρριξαν άγκυρα
μπροστά στο Τούμπες. Εκεί έγινε η περί-
φημη σκηνή που διηγούντο με θαυμασμό
οι σύγχρονοι χρονογράφοι.

Βλέποντας από μακριά το καράβι, οι
ιθαγενείς, με το βασιλιά τους, κατέβη-
καν στην ακρογιαλιά. Και κυττούσαν με
περίεργεια τη θαλάσσια, όπου άρμένιζε
αυτό το παράξενο πλοίο.

—Τί θα κάνω; έρωτησε ο πιλότος.
Θα βγούμε;

—Δεν ξέρουμε τις διαθέσεις τους, είπε
ο Πίζαρος, που δεν ήθελε να εκθέσει τους
λίγους συντρόφους του σε άσκοπο κίνδυ-
νο. Φαίνονται ωστόσο να μάς προσκα-
λούν.

—Έτσι κάνουν πάντα διέκοψε ένας
ναύτης, που έγνώριζε καλύτερα τους ιθα-
γενείς. Για να μάς καταφέρουν να βγού-
με. Κι' άμα βγή κανείς, τον άρπάζουν
και τον ρίχνουν στη φωτιά, για θυσία
στους θεούς των.

Πάλι έμπηκε στη μέση ο Πέτρος ο Κρη-
τικός, αυτός ο ναυτικός που είχε έρθει
από τη μακρινή Έλλάδα, για να γίνει
«κονκισταντόρος» στην Αμερική.

—Εγώ θα βγώ, είπε. Και είμαι άνε-
ταίος πώς δε θα μου φέρουν καμιά αν-
τίσταση. Έσείς παρακολουθήστε με από
το καράβι.

Έβγήκε στην ακρογιαλιά με τη μικρή
βάρκα, φορώντας την άπαστράπτουσα
άρματωσία του και κρατώντας στο χέρι
του έναν σταυρό.

Οι ιθαγενείς έρριξαν επάνω του, κα-
θώς έπλητσε να χαιρετήσει το βασιλιά,
ένα λιοντάρι και μία τίγρη, που κροπού-
σαν μέσα σε κλουβί. Από το καράβι
παρακολουθούν με τρομαγμένη συγκίνηση
αυτή τη δραματική στιγμή, καθώς τα θη-
ρία προχωρούν κατά τον Έλληνα ναύτη.
Θα τον ξεσκίσουν; Την ίδια ερώτηση κά-
νουν μέσα τους και οι ιθαγενείς με τον
ήγεμόνα τους.

Και όμως έγινε κάτι σαν θαύμα, που
έμεινε στα χρονικά των Ισπανικών έξε-
ρευήσεων. Το λιοντάρι, πρώτο, αντί να
ξεσκίσει αυτόν τον γίγαντα, έπλησίασε
πειθήνιο κοντά του, καθώς εκείνος άπλω-
σε το δυνατό του χέρι και το καίδεψε. Το
ίδιο και η τίγρη. Οι ιθαγενείς έμειναν
κατάπληκτοι απ' αυτή τη σκηνή και έπι-
στεψαν άμέσως ότι οι ξένοι που είχαν
φθάσει δεν ήταν σαν τους άλλους ανθρώ-
πους, αλλά προικισμένοι με κάποια ύ-
περφυσική δύναμη.

Ο Πέτρος ο Κρητικός γύρισε τότε στο
καράβι για να κατέβη πάλι με τον Πί-
ζαρο στην άμμο. Τους δεχτήκανε με
τον φιλικό τον τρόπο και τους έφιλοξέ-
νησαν, ώσπου να κάνουν πάλι πανιά, για
νέα παρθενικά ταξίδια, για καινούργιες
περιπέτειες. Με τον Έλληνα, με τον Πέ-
τρο τον Κρητικό πάντα στη μέση αυτού
του πελώριου πινάκα, όπου περνάει η Ι-
λιάδα των πρώτων συνταρακτικών χρόνων
της Αμερικής.

Γ. ΦΤΕΡΗΣ

Κοιμήται «Θησαυρού» 1940.

10

ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

Όταν πέφτει το σκοτάδι

Υπό ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑ

Όχτώ ή ώρα. Το σκοτάδι έχει ά-
πλωθη πυκνά και σκεπάζει την πόλη.
Οι δρόμοι είναι μαύροι, όπως θα είνε
περίπου και οι δρόμοι της Κολάσεως.
Πολλοί περπατούν με ηλεκτρικά φανα-
ράκια και έλευον με λίγο περσιστικό
φως κι' εκείνους που βαδίζουν στήρι-
ζόμενοι στα πόδια τους και... τα μα-
τια τους, διάπλοτα ανοιγμένα μέσα
στο πηχτό σκοτάδι. Πού και πού δια-
κρίνονται μερικές σιλουέτες που περ-
νούν σαν φαντάσματα στα πεζοδρόμια,
σκοντάβουν στα δέντρα και λήτουν...
παρντών.

Ένας κύριος και μία κυρία βγαί-
νουν από το σινεμά, μαζί με τον άλ-
λον κόσμο. Καθώς έχουν βγή από το
φως της... σκοτεινής αίσουσής, το σκο-
τάδι τους φαίνεται μαύρο και άδιαπέ-
ραστο.

—Σιγά-σιγά, Λιλή, να μην πέσουμε
σε κανέναν τοίχο.

Η κυρία περπατά κοντά στον άν-
τρα της, που τον πιάνει άγκαζέ, για
να μη χάσει ο ένας τον άλλον. Σε μια
στιγμή ο κύριος ληλεί συγγνώμην για
ν' άναψή ένα τσιγάρο. Η κυρία προ-
χωρεί δυο τρία βήματα. Και ο κύριος,
μόλις άναψή το τσιγάρο του, άπλώνει
πάλι το χέρι του, παίρνει και πάλι
την κυρία άγκαζέ και συνεχίζει το
δρόμο του. Περπατούν ως εκατό μέ-
τρα χωρίς να μιλούν. Αυτό είναι πολύ
φυσικό άλλωστε, γιατί ο κύριος είναι
παντρεμένος με την κυρία τέσσερα ο-
λόκληρα χρόνια και δεν έχει πια να
πεί τίποτα μαζί της. Κάτι όμως πρέ-
πει να της πη, μέσα σ' αυτή τη μαύ-
ρη νύχτα.

—Ωραίο έργο αυτό που είδαμε,
Λιλή...

Λιλή: κάνει η κυρία! «Όστε έ-
χεις φιλενάδα που τη λένε Λιλή;
—Ελα, Λιλή, άσε τ' άστεία!
—Δεν άστειεύομαι, Λεωνίδα!
—Πώς; Λεωνίδα; Δεν είμαι κανέ-
νας Λεωνίδα!

—Ούτ' εγώ καμιά Λιλή!
Τότε προσέγει καθένας ότι η φωνή
του άλλου δεν είναι εκείνη που ήξερε.
—Μία στιγμή σάς παρακαλώ!

Ο κύριος άνάβει ένα σπύρτο. Και
στο φως εκείνος βλέπει μπροστά του
μία γυναίκα που δεν την έχει ξαναδεί
ποτέ κι' εκείνη έναν άντρα που έπί-
σης δεν τον έχει ξαναδεί ποτέ.

—Με συγχωρείτε, κυρία μου! Λά-
θος έγινε! Κατέβαινα με τη γυναίκα
μου, στάθηκε μία στιγμή για ν' άνα-
ψή τσιγάρο και κατά λάθος άρπαξα
από το χέρι έσας. Άλλά έσείς πάλι
δεν ξαφνιαστήκατε που σάς πήρε ά-
γκαζέ ένας άντρας;

—Πώς να ξαφνιαστώ κύριε! Κι' έ-
γώ κατέβαινα με τον άντρα μου, και
νόμίζα πώς ήταν εκείνος! Τώρα τον
έχασα!

—Κι' εγώ έχασα τη γυναίκα μου!
—Να φάξωμε να τους βρούμε!
—Μου φαίνεται πως θα χάσωμε έ-
δικα τον καιρό μας. Πού να βρης γινώ-
στό σου άνθρωπο σ' αυτό το σκοτάδι
και μέσα σε τόσο κόσμο που περπα-
τά στο πεζοδρόμιο.

—Όποτε;
—Δεν μένει παρά να τους βρούμε
στο σπίτι! Και κάτι άλλο άκόμα.

—Τί;
—Να συστηθούμε! Τί να γίνη; Αύ-
τά έχει η κάλυψις των φώτων.

Το σκοτάδι κατάρπει τους δύο άν-
θρώπους που συναντήθηκαν μ' αυτόν
τον περίεργο τρόπο. Κι' έτσι δεν
μύρεσε κανείς να ιδή τί έγινε παρα-
κάτω.

ΜΕ ΤΟ ΦΑΝΑΡΑΚΙ

—Και τώρα παιδίά σάς άφίνω. Το
σκοτάδι έπεσε έξω στην πόλη, παίρ-
νω, λοιπόν, το φαναράκι μου και βγαί-
νω για ψάρεμα.

—Φαρεύεις με το φαναράκι;
—Ναι. Φαρεύω γυναίκες.
—Και πώς γίνεται αυτό;

—Στους σκοτεινούς δρόμους κυκλο-
φορούν πολλά θηλυκά που δεν έχουν
φαναράκι. Τις προσεγγίζω, λοιπόν, κα-
νονικά και προσφέρω τα φώτα μου
για να μη σκοντάψουν πουθενά. Έ, η
ευγένεια εκτιμάται και... η συνέχεια
έπι της όδους. Φεύγω, λοιπόν, γιατί
είνε ή ώρα των επιχειρήσεων.

—Καλή επιτυχία, Πίπη.
—Μερσί.

Και ο Πίπης φεύγει από το μπάρ,
χαϊδεύοντας το ηλεκτρικό του φαναρά-
κι που του εξασφαλίζει εύκολα αίσθη-
ματικά κέρδη. Σε λίγο στέκεται στη
γωνία κάποιου δρόμου, που την έχει
ονομάσει «πέρασμα». Περνούν μερικές
σκιές. Να και μία σιλουέττα που τον
ίκανοποιεί. Την πλησιάζει και γεμά-
τος ευγένεια και προθυμία, προσφέρει
τις φωτεινές του υπηρεσίες.

—Μαζέλ, με συγχωρείτε. Μ' αυτό
το σκοτάδι υπάρχει κίνδυνος να σκαν-
τάψετε. Μου επιτρέπετε να σάς φω-
τίσω το δρόμο με το φαναράκι μου;

—Ευχαριστώ πολύ, κύριε, αλλά
δλέπω.

Εκείνη τη στιγμή όμως η δεσποινίς
σκοντάβει. Και ο Πίπης, γεμάτος χα-
ρά, πιάνεται από την ευκαιρία.

—Βλέπετε, λοιπόν, πού... δεν βλέ-
πετε;

—Αφήστε με, σάς παρακαλώ. Δεν
θέλω να σάς άπασχολήσω από τη δου-
λειά σας.

—Δεν με άπασχολείτε καθόλου. Έ-
πιμένω να σάς φωτίσω το δρόμο σας
και θα το κάμω έστω κι' αν δεν θέ-
λετε!

—Τέλος πάντων! Δεν σάς χαλάω
το χατήρι!

—Που θέλετε να πάτε;
—Γωνία Σόλωνος και Ασκληπείου.
—Θα σάς πάω.

Ο Πίπης τώρα, πετώντας από τη
χαρά του, βαδίζει πλάι της, φωτίζον-
τας το δρόμο με το μικρό του προβο-
λέα. Περπατώντας, της λέει διάφορες
κουβέντες με άσημαντη σημασία.

—Γωνία Σόλωνος και Ασκληπείου
είνε το σπίτι σας;
—Όχι. Άλλά κάτι θέλω να βρώ έ-
κει.

Σε λίγο έχουν φτάσει στη
γωνία Σόλωνος και Ασκληπείου. Και
τότε εκείνη λέει:

—Σας παρακαλώ έχετε την καλω-
σύνη να φωτίσετε αυτή τη σιλουέττα
που στέκεται στη γωνία;

—Πολύ ευχαριστώ, μαζέλ.
Ρίχνει τον προβολέα του προς τα
έκεί. Το φως πέφτει στο πρόσωπο έ-
νός νέου που περιμένει όρθιος.

—Αυτός είναι! Λέει η δεσποινίς.
—Ποιος είν' αυτός; ρωτά ο Πίπης.
—Ο φίλος μου που με περιμένει!

Σας ευχαριστώ πολύ που με βοηθή-
σατε να τον βρώ. Σας είμαι καταύ-
ποχρεωμένη. Τώρα, αν θέλετε να κρα-
τήσετε λίγο άκόμα αναμμένο το φανα-
ράκι σας, δεν θα σάς έμποδίσω! Χαί-
ρετε!

Η δεσποινίς φεύγει και πηγαίνει
προς τον άνθρωπο που περιμένει στη
γωνία. Ο Πίπης μένει λίγο ακίνητος
για να συνέλθη από την ψυχρολογία
κι' έπειτα φεύγει.

—Δεν πειράζει, ψιθυρίζει. Πάω για
άλλη!

Άλλά δυστυχώς η στήλη του είχε
σωθ...
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΜΕΙΝΕ ΚΟΝΤΑ

ΣΤΟΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΑ

Ε ίχαν με τον έρωτά τους
συνθέσει ένα τρυφερό ρο-
μάντσο. Σε φεγγαροφά-
τιστες βραδυνές ήταν οι καρ-
διές των το νέκταρ της αίσθημα-
τικής μέθης από το αργυρό κύ-
πελλο της Σελήνης. Ο γλυκύς
θρούς των φιλιών τους ανέ-
θηκε σαν προσευχή στ' άστρα.
Στο τραγούδι του άηδονιού ά-
πήντησε η έκστασις της ψυχής
των...

Το είδύλλιο τους ήταν όμορ-
φο και φωτεινό, σαν μία άνοι-
ξιάτικη μέρα, ταιριαστό και εύ-
λογημένο. Νέοι και οι δυο, και
έκείνος κι' εκείνη, είχαν το δι-
κάτωμα να συνθέσουν το τρα-
γούδι της αγάπης των. Ποιον
άλλον ωραιότερο προορισμό
μπορεί να έχη ο άνθρωπος στη
ζωή; Νάρθηκε στον κόσμο, κι'
ανάμεσα σε χίλιες φροντίδες,
λύπες και καύμους να μπορεί
σης να πής το ερωτικό σου
τραγούδι και έπειτα άς σδυ-
στής, άς χαθής, άς γίνης μία
φούχτα γής...

Μά η ζωή με τις πεζοτητές
της και τα σκληρά της έσση-
να διακόπτει πολλές φορές με
τον πιδό δραματικό ή παγερό
τρόπο θαυμασία ντουέτα αγά-
πης, που πλημμυρούν μ' ευτυ-
χία και άρμονία δυο ψυχές. Αυ-
τό συνέβη στην περίπτωση των
δύο αυτών νέων.

Πεζές ανάγκες της ζωής έκα-
μαν την Τασία να έγκραται
ψη τον φτωχό αγαπημένο της.
Και να παντρευθεί έναν πλού-
σιο γέρο, φιλάργυρο, κακόν
και αφάνταστα ζηλιάρη. Αν
δεν τον παντρευόταν, θα υπέ-
φερε από τη φτώχεια κι' αυτή
και η οικογένειά της. Η μάνα
της την τραγούσανε κάθε ώρα
και στιγμή:

—Θα καταστραφής. Θα πει-
νάσεις. Θα πεθάνεις στην πείνα.
Και μαζί σου θα δυστυχίσωμε
κι' έμεις. Και όλα αυτά γιατί;
Διότι αγάπης είναι αλήτη, έναν
απένταρο νέο. Άχ, αν είχες την
πείρα που έχω εγώ από τη
ζωή, θα καταλάβαινες ότι ο έ-
ρωτας σου είναι μία μεγάλη βλα-
κεία, που θα την πληρώσεις με
τη ζωή σου και με τη ζωή τη
δική μας...

Σ' αυτό τον τόνο της μιλού-
σαν όλοι οι δικοί της: Οι συγ-
γενείς της, οι φίλες της, οι γινώ-
στοί της. Δεν άντεξε πιά. Έ-
σφιξε την καρδιά της και δέ-
χθηκε να παντρευτεί τον πλού-
σιο γέρο.

Την ημέρα των άρραβώνων
της ο Νίκος, ο αγαπημένος της
έχυσε δάκρυα άπελπίστιας έπί
νο σ' ένα μικρό γραμματάκι
που του είχε στείλει.

«Νίκο, του έγραφε, με συγ-
χαρείς. Άλλά δεν μπορούσα να
κάμω διαφορετικά. Ξέρω ότι
σου κάνω μεγάλες κακός, το ίδιο

φρικτό, άδόσταχο κακό που
κάνω και στον έαυτό μου. Μά
δεν μπορούσα πιά. Η ζωή μου
είχε καταντήσει μαρτύριο. Άχ,
αν ήξερες, Νίκο μου!... Άλ-
λά δεν έχω πιά το δικαίωμα να
σε άποκαλώ «Νίκο μου»...

Έδώ τελειώνω το μοιραίο
γράμμα που έδινε τέλος σ' ένα
ρομάντσο αγάπης...

ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ

Η Τασία παντρεύτηκε τον
γέρο. Η μάνα της και η
μικρότερη άδελφή της έ-
πτεχαν εκείνο που ήθελαν:
Την άνεια και την καλοπέραση.
Μά η Τασία τους τα έπρόσφε-
ρε αυτά τα αγαθά με τη θυσία
της δικής της ευτυχίας.

Όύτε μία στιγμή δεν μπορού-
σε να ξεχάση τον Νίκο. Άλλά
κι' αν θα της ήταν κάποτε δυ-
νατόν να ξεχάση, δεν θα την
άφηνε η ακοίμητη ζήλια του άν-
δρός της. Αυτός ήξερε το εί-
δύλλιο της με τον Νίκο. Και
γέρος, όπως ήταν, έζούσε δια-
ρκώς στην καχυποψία. Την κατα-
σκόπευε, την παρακολουθούσε,
δεν παρέλειπε ευκαιρία που να
μην της πη κάποιο πικρό υπο-
νοούμενο. Όταν την έβλεπε με
λογχολική, άφνη τη ζήλια

του να ξεχούσε το φαρμάκι της:
—Γιατί έχεις πάλι αυτά τα
μούτρα; Τί σου λείπει. Έχεις
όλα τα αγαθά. Άλλά ξέχασα
Υπάρχουν και οι αίσθηματικές
ανάγκες...

Έτσι μαρτυρούσε η Τασία.
Και μέσα στην αβυσσότητα της
άχαρης, συζυγικής της ζωής,
μόνη της παρηγορία ήταν η ά-
νάμνησις των ωραίων ευδι-
σμένων ωρών, που είχε περάσει
τον καιρό που ήταν έρωτευμένη
με το Νίκο.

—Άχ, τί έκαμα! Γιατί να
μην άκούσω την καρδιά μου,
σκεφτόταν τις στιγμές του ψυ-
χικού της μαρτυρίου.

Ο πόλεμος που έξασπε
πρό όλίγων έδωμάδων, άπεκοί-
μισε τους πόνους της. Μέσα
στο μεγάλο, γενικό δράμα του
πολέμου, έξέχασε τα προσωπικά
της βάσανα.

Παρακολουθούσε καθημερι-
νώς στην εφημερίδα τα πολεμι-
κά νέα. Έζησε τη χαρά της
μεγαλειώδους εξορμήσεως του
Έθνους. Έζούσε την άγאלλία
σι των Έλληνικών νικών. Μία
μέρα είδε στην εφημερίδα τον
πρώτο κατάλογο των τραυμα-
τιών που διεκομίσθησαν στην
Αθήνα. Μία διαίσθησις την ά-
βησε να διαβάσει όλα τα όνό-
ματα. Όταν έφθασε σ' ένα ό-
νομα, η καρδιά της σταμάτη-
σε:

«Νικόλαος Π.».
Αυτός ήταν. Ο αγαπημένος
της. Τραυματίας σε κάποιο νο-
σοκομείο των Αθηνών...

Όλος ο κοιμώμενος πόνος
της άτυχης αγάπης της έζύπτη-
σε. Η αίσθηματική της νο-
σταλγία έγινε χειμάρρος και
την παρέσυρε σε μίαν άπεπι-
σμένη ένεργητικότητα.

Έζήτησε από τον άνδρα

της να της επιτρέψη να γίνη
έθελοντής νοσοκόμα. Ο γέρος
άρνήθηκε στην αρχή. Μά η Τα-
σία τον παρεκάλεσε με τόση
θερμύη! Ήταν η πρώτη φορά
που τον παρακαλούσε και ο
γέρος ενέδωσε.

—Άφού το θέλεις τόσο πο-
λύ, της είπε, μπορείς να πής.

ΔΙΠΛΑ
ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΕΦΑΛΟ ΤΟΥ

Μ ε τη σπολή της νοσοκό-
μας η Τασία διασχίζει
τον μεγάλο διάδρομο
του νοσοκομείου. Έκεί, στον τε-
λευταίο θάλαμο, είναι έσπαλιμέ-
νος με το τραύμα της τιμής ο
αγαπημένος της. Με τί προ-
σπάθειες κατάρθωσε να φθάση
μέχρις εδώ και να ορισθή νοσο-
κόμα σ' αυτόν ακριβώς τον θά-
λαμο!

Προχώραί. Λίγα άκόμα και
θα βρεθή άντίκρυ στον Νίκο.
Άνοίγει την πόρτα, περιφέρει
το βλέμμα της στο κρεβάτι
και σταματά με καρδιοχτύπι σ'
ένα. Εκεί είναι! Ο Νίκος! Χλω-
μός, άκίνητος, την κυττάζει. Κι'
δεν την αναγνωρίζει, τα μά-
τια του διοστέλλονται, μεγαλώ-
νουν και μέσα τους άπλώνεται
η ύγρη νεφέλη της συγκινή-
σεως.

—Τασία! ψιθυρίζει με άδυ-
νατη φωνή.

Πηγαίνει κοντά του. Δεν μπο-
ρεί να του μιλήσει. Του χαί-
δεύει το μέτωπο. Τα δάκρυά
της ραντίζουν το μαξιλάρι. Έ-
πειτα σηκώνεται και πηγαίνει σ'
άλλο κρεβάτι, να περιποιηθή
άλλον τραυματία.

Μέσα στον θάλαμο του νο-
σοκομείου, στην ιερή ατμόσφαι-
ρα του ανθρώπινου πόνου, έσ-
νάχσε μια παλιά αγάπη. Το
ξαναζωντανέμα της ήταν σιγη-
λό, διακριτικό, χωρίς έντονα ξε-
σπάσματα, όπως άρμόζει σε ά-
τμόσφαιρα που την γεμίζουν
οι στεναγμοί των πονεμένων.

Μία γλυκεία συνάντησις βλεμ-
μάτων του τραυματίου και της
νοσοκόμας, ένας τρυφερός, ψυ-
θυριστός λόγος, μία στοργική
περιποίησις. Τίποτε άλλο.

Σε μία στιγμή, που η Τα-
σία περιποιόταν τον αγαπημέ-
νο της, άνοιξε η πόρτα του θά-
λαμου και έπρόβαλε ο άνδρας
της. Πάντα καχύποπτος και ζη-
λιάρης, είχε παρακολουθήσει τη
γυναίκα του και να τον τώρα!

Στεκόταν άγριος και φαρμα-
κωμένος στην πόρτα. Όταν εί-
δε την Τασία επάνω από το κε-
φάλι του αγαπημένου της, έσφι-
ξε τα δόντια του από θυμό και
πήγε κοντά της.

—Όποτε γι' αυτό ήθελες να
γίνης νοσοκόμα; τη ρώτησε με
φωνή που έβραζε από όργη.

—Ναι! άπάντησε ψυχρά
και υπερήφανα η κόρη.

—Έμπρός, έλα, πάμε στο
σπίτι.

—Όχι. Έδώ είναι το κα-
θήκον μου.

—Αν δεν έρθης τώρα μαζί
μου, στο σπίτι, να μην ξανόρ-
θης.

—Δεν θα ξανάρθω.

—Και τη μητέρα σου και
την άδελφή σου θα τις πετάξω
στο δρόμο.

—Να τις πετάξω. Άρετά
θυσιάστηκα γι' αυτές.

Ο γέρος έστράφηκε άπότομα
και έφυγε. Τελείωσαν όλα. Η
Τασία είχε θυσιάσει την άνεια
και την καλοπέραση. Τη δική
της και της οικογενείας της
στην όωμό δυο ανωτέρων και

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΥΠΕΡΒΟΛΗ

Άγαπημένη μου φίλη,
Τώρα πια που χωριστήκαμε,
μπορώ να σου πώ κάτι, που
δεν τολμούσα να σου πώ από
κοντά. Βρίσκω πως αδυνάτισες
πό τότε που έχουμε πόλεμο και
είμαι βεβαία που δεν περιποι-
είσαι τον έαυτό σου. Είσαι ά-
πό τότε που έχουμε πόλεμο και
γυναίκες που έχω γνωρίσει
κι' άγάπη του σου έχω μού
δίνει κάπως το δικαίωμα να
σε, μωλώσω έλαφρά.

Από τότε που έφυγε ο ξυ-
δρας σου κι' ο γυιός σου, δεν
έχεις καθόλου όρεξη και σχε-
δόν χαιρείσαι γι' αυτό. Νομί-
ζεις πως το να μην τρώς ε-
πιπολεί την ζωή. Σκέψου ό-
μως ότι φεύγεις ναρσις
πρώι για τη δουλειά σου, ότι
γυρίζεις άργα και ότι εκτός
από τις ώρες που γράφεις
και σταματά με καρδιοχτύπι σ'
ένα. Εκεί είναι! Ο Νίκος! Χλω-
μός, άκίνητος, την κυττάζει. Κι'
δεν την αναγνωρίζει, τα μά-
τια του διοστέλλονται, μεγαλώ-
νουν και μέσα τους άπλώνεται
η ύγρη νεφέλη της συγκινή-
σεως.

—Τασία! ψιθυρίζει με άδυ-
νατη φωνή.

Πηγαίνει κοντά του. Δεν μπο-
ρεί να του μιλήσει. Του χαί-
δεύει το μέτωπο. Τα δάκρυά
της ραντίζουν το μαξιλάρι. Έ-
πειτα σηκώνεται και πηγαίνει σ'
άλλο κρεβάτι, να περιποιηθή
άλλον τραυματία.

Μέσα στον θάλαμο του νο-
σοκομείου, στην ιερή ατμόσφαι-
ρα του ανθρώπινου πόνου, έσ-
νάχσε μια παλιά αγάπη. Το
ξαναζωντανέμα της ήταν σιγη-
λό, διακριτικό, χωρίς έντονα ξε-
σπάσματα, όπως άρμόζει σε ά-
τμόσφαιρα που την γεμίζουν
οι στεναγμοί των πονεμένων.

Μία γλυκεία συνάντησις βλεμ-
μάτων του τραυματίου και της
νοσοκόμας, ένας τρυφερός, ψυ-
θυριστός λόγος, μία στοργική
περιποίησις. Τίποτε άλλο.

Σε μία στιγμή, που η Τα-
σία περιποιόταν τον αγαπημέ-
νο της, άνοιξε η πόρτα του θά-
λαμου και έπρόβαλε ο άνδρας
της. Πάντα καχύποπτος και ζη-
λιάρης, είχε παρακολουθήσει τη
γυναίκα του και να τον τώρα!

Στεκόταν άγριος και φαρμα-
κωμένος στην πόρτα. Όταν εί-
δε την Τασία επάνω από το κε-
φάλι του αγαπημένου της, έσφι-
ξε τα δόντια του από θυμό και
πήγε κοντά της.

—Όποτε γι' αυτό ήθελες να
γίνης νοσοκόμα; τη ρώτησε με
φωνή που έβραζε από όργη.

—Ναι! άπάντησε ψυχρά
και υπερήφανα η κόρη.

—Έμπρός, έλα, πάμε στο
σπίτι.

—Όχι. Έδώ είναι το κα-
θήκον μου.

—Αν δεν έρθης τώρα μαζί
μου, στο σπίτι, να μην ξανόρ-
θης.

—Δεν θα ξανάρθω.

—Και τη μητέρα σου και
την άδελφή σου θα τις πετάξω
στο δρόμο.

—Να τις πετάξω. Άρετά
θυσιάστηκα γι' αυτές.

Ο γέρος έστράφηκε άπότομα
και έφυγε. Τελείωσαν όλα. Η
Τασία είχε θυσιάσει την άνεια
και την καλοπέραση. Τη δική
της και της οικογενείας της
στην όωμό δυο ανωτέρων και

15ον

Ξαφικά, ο ποιητής τον είδε να γυρίζει και να απευθύνεται προς τον σωματοφύλακα που είχε παραμείνει άπαθης στην πρώτη του θέσι.

— Κύριε ντ' Άρτανιάν, εφώνασε. Ο ύπολοχαγός επροχώρησε προφανώς δυσπηρετημένος και έκτυπα προς το σημείον που έδειχνε ο Βωζέλ.

Ο Σουρανό δεν μπορούσε να συγκρατήσει την περιέργεια του. Επρόκρινε λοιπόν και αυτός σιγά και ήλθε κοντά στη τζαμένια πόρτα.

Μόλις έκτυπαξε στο έσωτερικό, λίγο έλειψε να αφήσει μια κραυγή να του ξεφύγει από τα χείλη του.

Πίσω από την πόρτα, ένας νέος και μια νέα συνυμνούσαν ανύποπτοι.

Ο Σουρανό τους άνευγνώρισε άμέσως: Ήταν η Κλαίρη ντε Σερναί και ο φίλος του, ο Ιππότης Ταγκρέντ.

Επάνω σ' αυτούς ήταν συγκεντρωμένα τα βλέμματα του Βωζέλ και του μυστηριώδους ανθρώπου με τον μαυδύα.

Και, ξαφνα, μια τρελή ιδέα πέρασε από το μυαλό του Σουρανό. Να τρέξει, να ειδοποιήσει τους δυο νέους που τους κατεσκόπευαν και ύστερα, με το ξίφος στο χέρι, να διαλύσει τον όμιλο των άπιστων αυτών ανθρώπων, που έστηναν ποιός ξέρει ποιά πλεκτάνα.

Χωρίς να σκεφθεί περισσότερο, ώρμησε προς τήν αίθουσα, έτοιμος να παρασύρει τους πάντας και τα πάντα στο πέρασμά του.

Αλλά τη στιγμή που έπατοσε στο κq-τάφι της πόρτας, ένοιωσε να τιντραβούν προς τα πίσω με δύναμη.

Εξάλλος από το θυμό του, ο Σουρανό έγυρισε και είδε μπροστά του τον θανάσιμο έχθρο του, τον ντ' Άρτανιάν.

Χίλιοι διάβολοι, τον ντ' Άρτανιάν. Ατράραχος ο σωματοφύλαξ, έκαμε πώς δεν έπρόσεξε το ξαφνασμά αυτό της όργης του ποιητού. Προσπειρήθη μάστιγα ότι δεν τον άνευγνώρισε καθόλου και με άδιάφορο ύφος του είπε:

— Προσέχετε, κύριε. Βιάζεσθε πολύ σάν άνθρωπος που τρέχει προς τον θάνατο. Μπορεί να σας συμβεί κανένα κακό.

Αυτή η διφορούμενη φράσις ήταν άρα γε μια προειδοποίησις ή απειλή; πρόκλησις. Για μια στιγμή, ο ποιητής έδιστασε ως προς την σημασία της.

Τού εφάνηκε ότι έδλεπε στο βλέμμα του αντιπάλου του μια παράξενη φλόγα και πώς το χέρι που τον έκρατούσε έτρεμε έλαφρά.

Συγχρόνως, με την άκρη του ματιού του, ο Άρτανιάν έδειχνε στον Σουρανό τους δυο συντροφους του, που έσυνέχιζαν την συζήτησή τους, χωρίς να έχουν αντίληψη της σκηνής.

Η σκέψις του κινδύνου που διέτρεχαν οι φίλοι του υπέρσχυσε εκείνη τη στιγμή του προσωπικού του εγωισμού και ο Σουρανό, αφού άπηλλάγη από τα χέρια του Άρτανιάν, έτρεξε προς το μέρος όπου βρίσκονταν ο Ιππότης με την Κλαίρη.

Αλλά και πάλι ο δρόμος βρέθηκε φραγμένος μπροστά του.

Από την αίθουσα που ήταν κενή ως πριν λίγη ώρα, ένας χείμαρρος κόσμου χύθη.

Οι στρατιώται που αποτελούσαν τη φρουρά του δικαστηρίου, έσπρωχναν τον κόσμο δεξιά και άριστερά προσπαθώντας να κάνουν τόπο στο δικαστικό σώμα, που με επί κεφαλής τον προεδρό του, έβγαине έν πομπή από την αίθουσα.

Μόλις πέρασαν και οι τελευταίοι, ο Σουρανό ώρμησε και πάλι προς την αίθουσα.

Ο Άρτανιάν, ο Βωζέλ και ο άνθρωπος με το μαυδύα είχαν εξαφανισθεί εν τώ μεταξύ. Αλλά αυτό λίγο τον έπείραζε. Το σπουδαιότερο ήταν να ξαναβρεί τον Ιππότη και τη φίλη του.

Αλλά όταν βρέθηκε μέσα στην αίθουσα, μια μεγάλη άπογοήτευσις τον έπερίμενε. Δεν υπήρχε κανείς εκεί.

Ο Σουρανό εξακολούθησε να τρέχει σάν τρελλός μέσα στις αίθουσες και τους διαδρόμους του δικαστηρίου. Αλλά δεν κατώρθωσε να βρή πούθενά το φίλο του.

Πραγματικά, ο Ιππότης και η φίλη του, βλέποντας το πλήθος που έβγαине από το δικαστήριο, είχαν κρίνει φρόνιμο να άπομακρυνθούν από εκεί.

— Όταν βρέθηκαν έξω, διηυθύνθηκαν προς τη γέφυρα της όδου Μπαριγιερί.

Περπατούσαν ο ένας κοντά στον άλλον, χωρίς να μιλήσει, άλλα η σιωπή τους ήταν πιο εύχλωτη και από τα λόγια.

Η Κλαίρη ντε Σερναί εφαινόταν, ωστόσο, πολύ παραγμένη.

— Όταν έφθασαν στη γέφυρα, που ήταν εκείνη την ώρα έντελως έρημη, έσυνέχισαν τη συνομιλία τους, που τόσο άποστομα είχε διακοπή.

— Ναί, Ιππότε, είπτε η νέα, η Βασιλίσσα έδιστασε πολύ προς το σας παραχώρηση τη συνέντευξη που της έλητήχασε.

— Και όμως προτού να φύγω, μου την είχε ύποσχέθι.

— Δεν το έξέχασε. Αλλά εινε τόσο λίγο κυρία του εαυτού της. Τα διαθήματά της, οι κινήσεις της, τα πάντα κατασκοπεύονται. Αν ξέρατε πόσο δυστυχημένη εινε η ζωή της!

— Μα ποιός τολμάει να καταδιώκει τη Βασιλίσσα;

— Ποιός; Αλλοίμονοι! Όλοι, από τον Καρδινάλιο ως τον τελευταίο υπάλληλο του. Ακόμη και αυτός ο άθλιος Μαζαρίνος, που κανείς δεν ξέρει από πού έξεφύτρωσε και πού καταδιώκει με αφάνταστο πείσμα τη Βασιλίσσα. Πιστέψτε με! Αυτός εινε εκείνος που με φοβίζει περισσότερο από όλους. Τέλος, το εύχρηστο εινε ότι η ακρόασις που έζητήσασε σάς παρεκλήθη. Θά ίδωτε τη Βασιλίσσα άπόψε το βράδυ.

— Δεν ξέρω πώς να σας εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου γι' αυτό! είπτε ο Ταγκρέντ. Εινε αδύνατον να φαντασθήτε πόση αξία έχει για μένα αυτή η ακρόασις. Έξ αυτής εξαρτώνται η εύτυχία μου ή ζωή μου τα πάντα!

Η νέα τον έκτύπαζε έκπληκτη.

— Τι ένοιείτε, Ιππότε; έκαμε.

— Άκούστε με, άπήντησε ο Ταγκρέντ. Ένα μυστικό θαράνι επάνω στη ζωή μου. Εινε αίνιγμα σκιάζει την καταγωγή μου! Για μια στιγμή έκρατούσα το κλειδί. Επρόκειτο να φθάσω πιά στο τέρμα και να ιδώ τις ελπίδες μου πραγματοποιούμενες. Θά έμάθαινα επί τέλους ποιά ήταν το πραγματικό μου όνομα. Θά έμάθαινα για ποιά λόγο με έπρόδωσαν, μ' έκλεψον και με πέταξαν από τη θέσι μου και

την οικογένειά μου. Θά μπορούσα τότε να διεκδικήσω τα δικαιώματά μου και με το σπαθί στο χέρι να τιμωρήσω εκείνους που μ' έβλαψαν. Αλλοίμονον! Το κλειδί αυτό που θά με ώδηγούσε στην εύτυχία μου το έκλεψαν.

— Θεέ μου! έκαμε η Κλαίρη. Ποιός το έκαμε αυτό; Και για ποιά λόγο;

— Άγνωστα πριν από λίγο εκείνους που με είχαν κλέψει. Σήμερα όμως τους ξέρω. Το μόνο που έγνώριζα γι' αυτούς εινε ότι ήταν έχθροι ενός μυστηριώδους προσώπου, ενός φαντάσματος, γι' αυτό το όποιον άγνωστα τα πάντα έκτός από το όνομα. Ήταν ο... κύριος Μπερνάρ!

— Ή δούκισσα!

— Ναί, η δούκισσα ντε Σεβρέζ. Κοντά σ' αυτή, έμαθα τους έχθρους της και βρήκα... τους διώκτες της και τους δικούς μου. Εινε οι ίδιοι που καταδιώκουν και κατασκοπεύουν την Βασιλίσσα...

— Αλλοίμονο! έκαμε η Κλαίρη. Εκείνοι εινε δυνατοί και έμεις είμαστε αδύνατοι...

— Και όμως εγώ έχω πάρει την απόφασί μου, να άγωνισθώ και να νικήσω εναντίον των. Αλλά γι' αυτό μου χρειάζεται να ξέρω ένα όνομα: το όνομα του πατέρα μου. Είμαι βέβαιος ότι η Βασιλίσσα το γνωρίζει και θάλω να την ιδώ για να την παρακαλέσω άκριβώς να μου το πει.

— Η Βασιλίσσα εινε δίκαιη και καλή, είπτε η Κλαίρη. Έάν το ξέρη, άσφαλώς θά σας το πει.

Είχαν φθάσει τώρα στην Πόν - Νέφ. Η Κλαίρη έσταμάτησε.

— Χαίρετε, φίλε μου, είπτε. Μην ξεχνάτε την άπειρήν συνάντησί σας... Θά έσθε άκριβώς στις ένθά... και θά μπήτε από τη μικρή πόρτα του κήπου.

— Θά είμαι άκριβής στην ώρα μου.

— Σας ύπευθυμίζω ακόμα την ώσέχασή σας: Δεν θά ίδωτε κανένα ως εκείνη την ώρα.

— Σας το άρκίσθηκα. Και όμως θά ήθελα να έδλεπα κάποιον... Ένα φίλον μου... Σας έγγυώμαι γι' αυτόν, όπως και για τον εαυτόν μου... Εινε ο πιο τίμιος υπατρίδης του Βασιλείου.

— Και ποιός εινε αυτός ο φίλος σας;

— Ο Σουρανό ντε Μπερζεράκ.

— Η Κλαίρη έχαμογέλασε.

— Όσο γι' αυτόν, είπτε, σάς επιτρέπω να τον ιδείτε.

Και λέγοντας αυτά, έτρεξε προς το μέρος του Λαύδρου.

Ο Ταγκρέντ την παρηκολούσε ως πού χάθηκε στην στροφή του δρόμου. Ο νέος έπηρε την αντίθετη κατεύθυνσι και εξαφανισθηκε και αυτός σε λίγο.

Η ΠΑΓΙΣ ΤΟΥ ΜΑΖΑΡΙΝΟΥ

Τη στιγμή που ο Σουρανό έβγαине από το δικαστήριο προς το μέρος της πλατείας Ντυφόν και ο Ιππότης με τη φίλη του άκολουθούσαν την όδον Μπαριγιερί, ένας μικρός δμλος από τρία άτομα έβγαζε κατά μήκος των όχθων του Σηκουάνα.

Τα τρία αυτά άτομα μάς εινε γνωστά: Ήταν ο Άρτανιάν, ο Βωζέλ και ο άνθρωπος με το μαυδύα, άκολουθούμενος από τους δυο άλλους.

Το σπιτάκι αυτό είχε μια σκοτεινή ύπογεια αίθουσα, όπου πολλοί άνθρωποι έπείριμαν, καθισμένοι σε ξύλινα σκαμνιά.

Ο άνθρωπος με το μαυδύα, προτού να δάλει το χέρι του στο πόμολο της πόρτας, έδωλε μια μάσκα και την έφόρεσε. Έπειτα άνοιξε και μπήκε μέσα.

Άμέσως, όλοι έσηκώθηκαν όρθιοι και άκρα σιωπή έπεκράτησε.

Είπατε έτοιμοι, Ρουβινύ; έρώτησε ο προσωπιδοφόρος, άποτεινόμενος σε έναν από τους ανθρώπους αυτούς.

— Μάλιστα, άπήντησε εκείνος. Είμαστε όλοι έτοιμοι να σκοτωθούμε για την Έξοχήτά σας.

— Καλά, τον διέκοψε ο προσωπιδοφόρος. Θά σας δώσω σε λίγο τις οδηγίες

μου. Έλάτε, κύριε Βωζέλ.

Και, άπαλλασσόμενος από τον μαυδύα του, ο Μαζαρίνος, που άσφαλώς θά τον άνευγνώρισαν οι άναγνώσται μας, άνέθηκε μια σκάλα που βρισκόταν στο βάθος της αίθουσας.

— Πού τον έπέτυχε αυτόν; έκαμε περιφρονητικά ο Ρουβινύ, κυττάζοντας προς το μέρος του Βωζέλ. Κύτταξε ύφος που πήρε! Έξέχασε πώς ήταν γιά πνίξιμο και πώς ο κύριος Μαζαρίνος τον έγλύτωσε από τα χέρια του Καρδινάλιου και των ανθρώπων του. Και για να τον κάμη τί τον παληανθρώπο; Ένος Θεός το ξέρει.

— Ίσως για να συμπληρώσει τη συλλογή των παληανθρώπων, που έχει στην ύπρεσις του, έκαμε μια είρωνική φωνή πίσω του.

Ο Ρουβινύ έγυρισε και είδε έκπληκτος μπροστά του τον Άρτανιάν, που ο Μαζαρίνος είχε ξεχάσει εκεί φεύγοντας.

— Μπα! έκαμε, συγκρατώντας τον θυμό του. Ο κ. ντ' Άρτανιάν. Τί εύχάριστη έκπληξις!

Είχαν βέβαια να κανονίσουν κάποιο λογαριασμό μαζί, άλλ' ο Ρουβινύ κάθε άλλο παρά έπιθυμούσε τον διακανονισμό του.

Εύτυχως, από τη δύσκολη αυτή θέσι, τον έβγαλε μια φωνή που άκούσθηκε από πάνω.

— Με συγχωρείτε, είπτε ο Ρουβινύ. Με φωνάζουν...

— Πηγαίνετε, αγαπητέ μου, είπτε ο σωματοφύλαξ. Δεν θάλω να στερίσω από τη συντροφιά και την... πολύτιμη συνεργασία σας τον κύριο Μαζαρίνο.

Χωρίς να άπαντήσει, ο Ρουβινύ άνέβη κε γρήγορα τα σκαλοπάτια της μικρής σκάλας.

— Γιατί, διάβολε, τον άνακατεύει στις ύποθέσεις μας, έψιθύρισε. Αυτός δεν καταλαβαίνει τα... συμπληρώματά μας και θά μάς κάνει κανένα κακό...

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Στην περιφέρεια της Σποκάν, της πολιτείας της Ουάσιγκτον, παράγεται ένα είδος γλυκούσατος, που ή κάθε μια ζυγίζει ως 850 γραμμάρια.

Στην έπαρχία Τόλα της Ιαπωνίας — κοντά στην Όσάκα — όμίσκονται οι θαυμασιώτεροι πετεινοί του κόσμου.

Το πτέρωμά τους εινε ποικιλόχρωμο σάν τών παγωνιών και ή ούρά τους έχει μήκος 6-7 μέτρων.

Υπάρχουν εν όλω 105 είδη μενεξέδων.

Το γασαμπί φυτεύεται το φθινόπωρο και θέλει πολύ χώμα.

Η γασπαρέκη καμέλια θέλει πολύν άέρα και άπαιτεί συχνό πότισμα.

Τα λεμόνια μπορούν να διατηρηθούν μέσα στο νερό φρεσκότατα και πολλές ημέρες.

Η ντάλια φυτεύεται τον Άπρίλιο και έναφύττειται τον Μάιο.

Τα θυμάτριάρα εινε εφεύρεσις των Ιουδαίων, οι όποιοι όμας στην άρχη τα χρησιμοποιούσαν κι' αυτοί χωρίς τις συνηθισμένες άλυσιόδες.

Οι καρφίτσες πρωτοφάνηκαν στην Άγγλία κατά το έτος 1453. Μέχρι τότε οι γυναικές έχρησιμοποιούσαν για τα μαλλιά και τα φορέματά τους ξύλινες πόρτες και ένα είδος χτένια από φίλιτις.

Η Ταρταρούλα, όπως λέγεται ή άρχη των βασάν, της όποιας το δάγκωμα εινε φαρμακερό, συνήριζει να κουβαλά επάνω στη ράχη της όλα τα μικρά της όταν εινε νεογέννητη και δεν μπορούν ακόμα να περπατήσουν.

Μια άφρικανική φυλή συνήριζει ν' άνέχει κατά την διάρκεια του χειμάνος φωνή γύρω από τους τάφους... για να εξοστεινούνται οι ψυχές των πεθαμένων οικείων τους!

Μέσα στη φωλιά, μιά άγριόχηνας, στην άχνη του Ταμπεσας, βρέθηκε τελευταία ένα δαχτυλίδι άξίας 15.000 λιβρών στερλινών, δηλαδή 7.500.000 στερλινών δραχμών.

Τα πρώτα Άστεροσκοπεία έλειτούργησαν στην Κίνα κατά το έτος 2000 π.Χ.

Η Βραζιλία άνεκαλύφθη τον Άπρίλιο του 1500 από τον Πορτογάλο έξερευνητή Πέιντρο Άλβαρες Καμπράλ.

Χάρις σε ΜΙΑ ΟΒΙΔΑ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Η Άλκη άνοιξε με ζωή περιέργεια τον φάκελλο, που είχε σφραγίδα στρατιωτικού ταχυδρομικού τομέως. Ποιάς τάχα να ήταν ο στρατιώτης που της έγγραφε;

Ξεδίπλωσε το χαρτί και άμέσως διέκρινε Έναν ώραιο, καθαρό γραφικό χαρακτήρα. Η ύπογραφος: Λεάνδρος Τσαμάς.

Τα μάτια της έλαμψαν κι' ένα έλαφρό χαμόγελο διεγράφη στην άκρη των χειλιών της. Άκούμπησε το γράμμα στα γόνατά της και στάθηκε λίγα λεπτά συλλογισμένη.

Τον Λεάνδρο Τσαμά δεν είχε γνωρίσει λίγο πριν το πόλεμο, σ' ένα φιλικό σπίτι. Τον θυμόταν καλά. Ήταν νέος, ύψηλός, με σώμα σφιγχοτεμένο από τα σπόρ, με άδρα χαρά, κτηρησιακά, με ύφος ανθρώπου ένεργητικού, με θέλημα πολύ γλυκό, που κάποτε σκετείναζε από την θλίψη. Ήταν δικηγόρος. Πολύ γρήγορα έγιναν καλοί φίλοι. Την έσυντροφει συχνά στο θέατρο, στις συναυλίες, στα κέντρα. Η φίλια τους ήταν ολοκάθαρη, δίχως κανένα ίχνος έρωτατροπίας. Μονάχα δυο μέρες πριν γίνη έπιστράτευσις, ο Λεάνδρος, έαφικά, της έπρότεινε να γίνη γυναικά του, να παντρευτούν. Η Άλκη, δεν έφανατάσθηκε πώς της μιλούσε σοβαρά, και τού έέλεσε καταμουτρα. Αυτή χήρα, τελείως έλεύθερη, δεν έδλεπε τον λόγο ν' αλλάξει τη ζωή της, άλλα προ πάντος δεν έπίστεψε στην σοβαρότητα της προτάσεως.

Γιατί τάχα της έγγραφε τώρα; Τι να της λέη; Έπηρε το γράμμα και το έδιάβασε: «Θεακτική μου κορία,

»Το γράμμα αυτό με τον άγνωστό σας γραφικό χαρακτήρα, θά σας έκπληξε άσφαλώς. Τα μάτια σας όμως έπεσαν ήδη στην ύπογραφος. Ναί, εγώ είμαι. Είμαι ο Λεάνδρος και σάς γράφω από το μέτωπο, από την πρώτη γραμμή όπου πολεμούμε. Μ' έστελιαν εδώ γι'αυτή την ζήτηση. Το ήθελα πολύ αυτό, ύστερα από την άπογοήτευσί που μου έδωσατε δυο μέρες πριν φύγω. Η άρνησίς σας δεν είχε για σάς καμμία σημασία. Γιατί πού να το ξέρετε; Πώς να το ξέρατε ότι σάς άγαπώ; Σας έξωμολογήθηκα την άγάπη μου τόσο άδελώς, ώστε να γελάσατε. Κι' όμως δεν ήταν γελοίο αυτό που σάς είπα. Ας το μάθετε, τώρα. Άλκη: από την πρώτη στιγμή της γνωρίμας μας σάς άγάπησα. Το άίσθημα που είχε δλη τη θερμην, την άγνότητα και τη δειλία της πρώτης άγάπης. Γιατί, αληθινά, δεν άγάπησα ποτέ μου άλλη γυναίκα από σάς... Νά, αυτό ήθελα να σας γράψω, αυτό ήθελα να μάθετε. Μην έχετε τύψεις, ούτε λύπη. Δεν πρέπει να παίρνω με τίποτε τραγικά. Άπολύστατα δεν ξέρατε το πόπο σας άναπόδοτα. Άλκη!... Αυτό εινε το πρώτο και τελευταίο μου γράμμα. Δεν θά το πάρете παρά άργότερα, όταν θά γίνη ή καταστροφή του περιεχομένου του πορτοφολιού μου. Τότε θά έγω πάσει πιά να ζω, κι' έπίσης να όπο. Φέρω. Άντίο, λατρευτή μου άγάπη!... Το όνομα σας στο χέλι, ή εικόνα σας στην καρδιά, είσθε όλη ή σκέψις, ή τελευταία σκέψις του δικού σας, — Λεάνδρου Τσαμά».

Η Άλκη έμεινε καθλωμένη στη θέσι της. Τα είχε χαμένα. Άποτε ο Λεάνδρος την άγαπούσε. Δεν έβλεπε ποτέ να τον πιστέψη, και τώρα... σκοτάθηκε έξ αιτίας της. Και η Άλκη άρχισε να κλαίει τον εαυτό της, την χαμένη άγάπη, και λιγάκι έκλεινον τον άνθρωπο, που ίσως κι' αυτή να τον άγαπούσε...

Δεν έπαυσε να τον σκέπτεται. Η εικόνα του ήταν διερχόμνος από τα μάτια της και πολύ ζωηρότερη, σάν να τον είχε άφαιρε την παραμονή για να τον βρή την επομένη. Την άγάπη που δεν θά συλλογιόταν ποτέ να του την χάριση όταν ήταν ζωντανός, τη την προσέφερε τώρα που ήταν νεκρός. Η ήρεση να πενήση. Το πένθος, άλλωστε, της έταίριαζε τόσο.

Έχασα τον άρραβωνιστικό μου, έλεγε όταν μιλούσε.

Όλες οι προστάθειές της για να μάθι πως σκοτάθηκε έμειναν άκαρπες. Όταν μια μέρα έπρεπε να φύγη από την Άθήνα για να πάη στη Λάρσα, όπου την έκαλούσε μια άδελφή της, που ήταν πολύ άρρωστη. Έφθασε στο σταθμό της Λαρίσης μόλις άρχισε να βραδυάζει. Καθώς προχωρούσε προς την έξοδο, άκούσε μια φωνή:

— Άλκη! Άλκη!

Γυρίζοντας πίσω βρέθηκε μπροστά σ' έναν άξιωματούχο, έναν ύπολοχαγο, που είχε το χέρι κρεμασμένο σε έπίδεσμο.

— Λεάνδρε! του εφώνασε. Έσθ είσαι;... Ζής, λοιπόν;!

— Είμαι ολοζώντανος, παρ' όλην όμως να μην είμαι. Μιά όβιδα έσκασε κοντά μου. Μου κούρέλισε το γιγάνιό μου. Τα έχασα φυσικά

Η ΣΚΟΠΙΑ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΥΓΕΝΙΚΕΣ ΑΣΧΟΛΙΕΣ

Μιά άναγνώστρια, μεταξυ άλλων, μου έγγραφε: «Είμαι παντρεμένη από τεσσάρων έτών και είμαι ήλικίας τριανταδύο χρόνων. Ποτέ μου δεν ένοιωσα τον άληθινό έρωτα για τον άνδρα μου, γιατί επί πέντε χρόνια άγαπούσα έναν άλλον πρόσω παντρευτό. Αυτόσο, ύπηρεσα πάντοτε άφωτισμένη στον άνδρα μου γιατί εινε καλός κι' ευγενής μαζί μου. Σε διάστημα έξη μηνών τον είδα μόνον για μια μέρα —γιατί ήταν έπιστρατευμένος προ του πολέμου— και σήμερα βρίσκεται κάπου μακριά υπηρετώντας την πατρίδα. Καθώς δεν έχωμε παιδιά, με θαρύνει πολύ ή μοναξιά και συχνά με κυριεύουν οι πιο μαύρες σκέψεις. Επί πλέον ή οικογένειά μου ήη πολύ μακριά για να έχω ένα ήθικο στηριγμα. Φίλες στενές που να με ένθαρρύνουν, δεν έχω. Τελευταίως, λοιπόν, έγνώρισα έναν στρατιωτικό γιαντάρο, ο όποιος, νοιώθοντας τη θλίψη μου, μου έδειξε μια μεγάλη συμπάθεια. Γεννήθηκε ένα τρυφερό άγνό αδελφάκι και τώρα βρίσκονται μπροστά σ' ένα δилημμα: Νά παραδώ το καθήκον μου, ή να μην ξαναδώ αυτόν το νέο που μου εινε ωστόσο συμπαιθητικός και μου εινε ένα τόσο μεγάλο ψυχικό ξεκούρασμα;!

Ασφαλώς, ή μοναξιά, άγαπητή μου, εινε ένας πολύ κακός σύμβουλος. Άκόμη ή γυναικά πρέπει να έχη άρκετή δύναμη και θέλησι για ν' άποφύγη τους πειρασμούς. Καταλαβαίνω, φυσικά, πως ο τόσο συμπαιθητικός αυτός νέος σε συμπόνεσε κι' άφου δεν έξεδηλώθη, δεν θά έδωσες μεγάλη σημασία σε λόγια ή ευγενικές χειρονομίες. Πρέπει, λοιπόν, να συνέλθεις πολύ γρήγορα και να κυττάξεις να εφεύρης με κάθε τρόπο απ' τη γοητεία αυτού του νέου. Είσαι παντρεμένη. Ο άνδρας σου ειν' ένας καλός κι' ευγενικός άνθρωπος, ο όποιος πάντοτε έπιδέχθη να σε κάμη εύτυχισμένη. Δεν πρέπει λοιπόν να καταστρέψεις όλη αυτή για έναν άνδρα ο όποιος θά σε ξεχάση πολύ γρήγορα. Βέβαια, σου εινε εύχάριστο να μπορείς να συζητήσεις εύχρηστα πράγματα, να γελάς, να βρίσκεις τη ζωή λιγώτερο θλιβερή, μ' όλη αυτή δεν μπορούν να κρατηθούν για πολύ και πρέπει να ίδης τις σοβαρές συνέπειες στις όποιες μπορεί να οδηγήση ένας τέτοιος τρόπος ζωής. Αν ο άνδρας σου μάθι αυτή τη φιλική, τί θά συμβή; Κάτι εινε δίκαιο, εινε σωστό, να μάθι κάτι τέτοιο τις στιγμές αυτές που αυτός προβάλλει ίσως το στήθος του για να ύπερασπισή την τιμή της πατρίδος του, του σπιτιού του;

Όχι, όχι, σταμάτησε άμέσως αυτές τις σκέψεις, έστω και φιλικές κι' αυτόν τον γιαντάρο, και ρυθμίσε διαφορετικά τη ζωή σου. Έτσι πού να εινε πάντα εθελια και ανταξία ενός άνδρος, ο όποιος έδωσε όλων των άλλων, σε άγάπη. Άφου δεν έργάζεσαι, άσασχολήσου κατά τις διαθέσιμες ώρες σου σε όποιοδήποτε έργο. Υπάρχουν πάμπολλα έργα αυτή τη στιγμή. Έχεις μάλιστα καθήκον να μη μείνεις άπρακτη κατά τις σοβαρές και ίσως στιγμές που ζούμε. Μένεισε σε μια μεγάλη πόλι κι' έπο. Ζήνομα θά σου εινε πολύ εύκολο να δώσης τη βοήθειά σου σ' ένα κοινωνικό έργο της άρεσκείας σου, π.χ. εινε μεγάλο πράγμα αυτή τη στιγμή να διαθέσης μερικές ώρες της ημέρας σου για να συντροφωπίσεις στον γιά μια άκοινογένεια που έχει το παιδί της ή τα παιδιά της στον πόλεμο. Άκόμη αν αναλάβης να πλέξεις όσο το δυνατόν περισσότερα ζεύγη κάλτσες, γάντια, φανέλες κ.λ.π.

Πιστέψτε με ότι οι χάρες που θά δοκιμάσης τότε, θά εινε πολύ ευγενέστερες και συγχρόνως χρησιμώτερες.

ΕΥΑ

όλα: τα χαρτιά μου, το πορτοφόλι μου...

— Και το πορτοφόλι σου;

— Ναί. Στο Νισσοκομείο όπου με μετέφεραν μισοπεθαμένο, δεν έμαθον ποιά είμαι παρά μόνον όταν συνήλα.

— Πήρα, λοιπόν, το τελευταίο σου γράμμα, Λεάνδρε, χωρίς σ' εκείνη την όβιδα; «Ω, πόσο είμαι εύτυχισμένη και πάσο ευγνωμόνα έκείνη την όβιδα που συνέτελεσε να πάρω το τόσο άποκαλυπτικό για μένα τελευταίο σου εκείνο γράμμα!.

— Δεν εινε το τελευταίο μου γράμμα; Άλκη, άγαπημένη μου, της είπτε εκείνος πιάνοντας την τρυφερά από το μπράτσο. Εινε το πρώτο μου.

ΘΕΜΗΣ ΝΙΚΑΣ

13

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Επείμενε με τόσο αγώνισμα, με τόσο λαχτάρα γράμμα του! Καί πέρασαν είκοσι ημέρες χωρίς να έχη καμμία είδησή του. Καί ήξερε πως ο Άνδρέας της ήταν στο μέτωπο, στην πρώτη γραμμή. Γιατί της είχε πη ο θείος της, ο απόστρατος στρατηγός Δακούλης, ότι το ιππικό μας από τις πρώτες ημέρες βρισκόταν στο πεδίο της μάχης. Ότι αυτό εκύκλωσε ένα μεγάλο σώμα του έχθρου μέσα στην ιστορική εκείνη χαράδρα της Πίνδου.

Καί νά, που σήμερα, εύτυχως, έλαβε ένα ολιγόλογο δελτάριο του. Ω, πόσες φορές το έφερε στα χείλη της! Το διάβασε δέκα φορές, και οι σύντομες φράσεις του έχαραχθηκαν όλες βαθειά στο μυαλό της. Πρώ πάντων, αυτή ή τελευταία: «Μαρίνα, χαιρε, θα νικήσωμε!»

«Μα δέβαια θα νικήσωμε, αφού πολεμούμε σαν Έλληνες για την ελευθερία μας!», συλλογίζονταν ή Μαρίνα κρατώντας στο χέρι της το πολύτιμο δελτάριο, όπως καθόταν έμπρος στο τραπέζακι της, μέσα στην κάμαρά της, έτοιμη να του απαντήσει. «Κι' έπειτα, για να μου γράφη με τόσον ένθουσιασμό ο Άνδρέας μου, θα πη ότι οι πολεμισταί μας πιστεύουν στη νίκη, όπως άλλωστε πιστεύουμε όλοι μας στην Ελλάδα, άνδρες και γυ-

ναίκες, μεγάλοι και μικροί. Αφού λοιπόν πιστεύουμε στη νίκη, πώς δεν θα νικήσωμε;»

Η Μαρίνα άφησε το δελτάριο στο τραπέζακι της, ένωσε τα χέρια της, ακούμπησε επάνω σ' αυτά το μέτωπό της κι' έμεινε μερικές στιγμές σε στάσι ψυχικής περισυλλογής, σαν να προσευχόταν σιωπηλά, σαν να εύχαριστούσε την Παναγία μας για την καλή είδηση που της έφερε σήμερα. Ύστερα άνοιξε το συρτάρι της, έβγαλε χαρτί και φάκελλο, και πήρε την πένα στα λεπτά δάχτυλά της.

«Έμεινε πάλι μερικές στιγμές ακίνητη, αυτή τη φορά σκεπτική. Χωρίς αμφιβολία, συλλογίζονταν πλ έπρεπε να του γράψη. Λεπτομέρειες από την καθημερινή της ζωή; Ασφαλώς ο ύπιαρχος που πολεμούσε αυτή τη στιγμή κα βάλλα στο άλογο του δεν ένδιε φέρετο να μάθη τέτοιου είδους ασήμαντες ιστορίες. Αν είχαν προφθάση ν' αποκτήσουν ένα παιδάκι τουλάχιστον, θα μπορούσε να του γράψη για το παιδί τους, και αυτό θα τον ένδιεφερε. Νά του έλεγε ότι κι' εκείνη πλέκει για τη φανέλλα του στρατιώτη; Ω, για έναν πολεμιστή σαν αυτόν, μια τέτοια ύπηρεσία έκ μέρους της γυναίκας του δεν θα έκανε καμμία έντύπωση!

Τί να του γράψη, τί να του γράψη;

Όπωςδήποτε, ή πέννα της έρχισε να γλιστρή ανάλαφρα

ΤΟ ΣΒΗΣΙΜΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Μωρ' άδερφέ, αυτά τα γεγονότα, τούτέστιν τα πολεμικά, μάς άλλαξαν τα φώτα. Κι' αν είνε νύχτα σκοτεινή που δεν έχει φεγγάρι, είσαι — δεν είσαι σύζυγος βαστάς σερί φανάρι. Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Ω, ναι, παμφίλαττε μου! Άνεν φωτός δεν βλέπουνιν τας καλλονάς μου, αίμοι! Καί αύτω, φεύ! παρέρχομαι έν ταις όδοις και ρυμοίς ως κι' έν ταις καλτερίμοις, άπαράτηρητος έγώ, ο Παρατατικός, ο τούσος θελκτικός!

ΧΟΝΤΡΗ: Έγώ τί να σας πώ; Πολύ με συγκινεί ή νύχτα ή σκοτεινή, γιατί για πρώτη μου φορά πολλοί με όρεχτήκανε και στο σκοτάδι το βαθύ οι νέοι μου ριχτήκανε. Χωρίς να πώ υπερβολές πολλοί με καμάρωσανε κι' άπάνω από είκοσι προχθές με διαπληρώσανε. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ (κατάπληκτος): Τί λές, μωρέ θηρία! Θα νόμισαν πως ήσουν, μωρή, λεωφορέιο. ΖΑΜΦΩ: Καί πού να ζερατε, τό τ' ήπασε ή Λουλού, ή κόρη της Παρδούκαινας, εκείνη ή τουρλουλού, που ήπηγε τσοι προάλλες

μ' εκείνες δά τσοι σκοτεινιές, τσοι πίσσες τσοι μεγάλες τό νύπτη της τό γιοαδοκλού, τον προκομμένο, νάδρη που περετεί στον Πόρο κι' ένεκα πούταν ή βραδυά σκοταδερή και μαύρη ήρχε στο στίπτι της μετά μ' Έγγλέζο άεροπόρο. Η ΚΑΘΡΙΝ: Λάθος έγινε. Δεν είνε και ή πρώτη που μπλέχτηκε στα σκότη.

Συμβαίνουν τέτοια πράγματα πολλάκις έν Αθήναις. ΖΑΜΦΩ: Καί δεν τον έβλεπε από τσι κολλαρίνες;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Άμην, κακό! Ώσπου να πάω στίπτι μου μ' αυτό ίμαύρο χάλι δεν βλέπω ούτε μύτη μου παρ' ότι είν' όρμένικη, ίστε πολύ μεάλη. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Τί κάθεσαι, ρε φάβα, και παρλάρεις; Άμ' τότενες τί θάπρεπε να πη ο Μαγγανάρης; ΑΜΣΠΑΡ: Αυτά συμβαίνουνε στον τωρινόν αιώνα, γιατί κατά κανόνα

είς τα παλιά συστήματα ακόμη ο κόσμος μένει τούτέστιν είσθε στασιμοί και καθυστερημένοι. Ένώ εάν έξούσατε στο τρεις χιλιάδες έτας, θα βλέπατε άπλέτως, καθότι πριν έξέλθετε στα σκοτεινά σοκάκια, θα πίνατε ένα φάρμακο, δυό χόπια ή δυό σκονάκια και πάρευτα, που λές,

χωρίς υπερβολές, οι πάντες θ' άποκόττασε ολόφωτες ματιές. ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Θα ήμασαν σαν τις κωλοφωτιές. Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ: Ό, τι Πανσπάρ, κι' αν πής, έγώ του κάλλους ο άσπτηρ

δεν θα γινόμευιν πάποτε κοινώς πυγολαμπίς. Η ΚΑΘΡΙΝ: Άχ, σαν σκέπτομαι τη δόλια μου μαμμό που φώς ζητούσε άπλετο ως και στο σινεμά!

Άχ, πόσον θα υπέφερε χωρίς φωτοχυσίαν και τώρ' αν ζούσε θάτανε μέσ' την άπελπισίαν. Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ: Άμην, Σουσού, άστέρι άλλου κόσμου έσύ ήσουν ίφως μου!

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ: Ρε Καραμπέτ, δεν έχεις παρηγόρια Έσύ, παιδί μου, έ φ ε ξ ε ε από τη στενοχώρια.

Ο ΠΡΑΚΤΙΚΟΓΡΑΦΟΣ

επάνω στο μεταξωτό χαρτί. Η ώρα ήταν περασμένη. Στο ευρύχωρο διαμέρισμα δεν άκουγόταν ούτε ο ελαχιστος όρυθος. Στο βάθος της κάμαρας, κοντά στον τοίχο, ύψωνόταν ή σιλουέττα του μεγάλου κρεβατιού. Ήταν πολής μόδας το κρεβάτι, αλλά ο Άνδρέας δεν θέλησε να το αλλάξη με κανένα τρόπο, έπειδή ήταν το κρεβάτι των γονέων του και των πάππων του και το θεωρούσε σαν ένα κειμήλιο ιερό.

Αντίκρυ, γυρίζοντας τη ράχη προς το κρεβάτι, σκυμμένη στο λακέ γραφειάκι της, ή Μαρίνα έγραφε. Πάνω από το γραφείο, ένας οκτάγωνος καθρεπτής κρυστάλλινος άνακλούσε όλο το εσωτερικό του δωματίου. Πιο εκεί, στην πολυθρόνα, ένας μεγάλος γάτος, κάτασπρος, κοιμόταν κουλουριασμένος επάνω σ' ένα με ταξωτό μαξιλάρακι.

Η Μαρίνα διακόπτει έξαφνα το γράψιμο. Χαμογελά. Ασφαλώς είνε εύχαριστημένη για την άρχή της έπιστολής της. Είχε βρη κι' εκείνη φράσεις γεμάτες ένθουσιασμό, σαν τις δικές του. Καί τώρα σκέπτεται: τί άλλο να του γράψη; Φυσικά, κάτι που θα του κινήση το ένδιαφέρον, που θα τον εύχαριστήση. Μά, τί;

Τό βλέμμα της ακινητεί για μια στιγμή επάνω στον οκτάγωνο καθρεπτή, και με μιάς το χαμόγελο παγώνει στα χείλη της. Θανάσιμος ώχρότης άπλώνεται στο πρόσωπό της

ΚΟΥΒΕΡΤΕΣ, ΦΑΝΕΛΛΕΣ!

Καί τώρα, κουβέρτες, φανέλλες: Ό Στρατός που νίκησε, είτε προχωρήση, είτε σταθή, είτε όχυρωθή εις νέας γραμμές, θα περάση εις την Αλβανίαν νυκτας βαρυτάτου χειμώνας. Η θερμοκρασία επάνω εις τα βουνά, πέφτει κάτω των 20 και 25 βαθμών υπό το μηδέν. Αν ο στρατός κινήση χωρίς θερμά μαλλίνα ρούχα, αν δεν έχη κάλτσες, γάντια, αν του λείψη ή κουβέρτα, ζυπνά με τα μέλη του άχρηστα, παγωνένη και ζυπνά. Κουβέρτες, λοιπόν, και φανέλλες!... Γρήγορα! Όσοι έχετε από αυτά τα είδη να τα στείλετε. Όσοι γυναικες δεν έχετε, να πλέκετε. Όσοι ήμπορείτε, αγοράστε. Η άποστολή μαλλίνων ειδών είνε άποστολή πυρρός χικών. Ο Στρατός διδει την ζωήν του, άς δώσωμεν έμεις τις κουβέρτες μας, τις φανέλλες μας!

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ...

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ώρα που οι άνδρες έφυγαν για το μέτωπο, τους άνα πλήρωσαν οι γυναίκες στη δουλειά τους. Χάρης στις προσαρμοστικές τους ικανότητες, την πειθαρχία και το όργανωτικό τους πνεύμα, ή κρατική μηχανή εξακολούθησε να λειτουργή κανονικά κι' έδωλες οι επιβεβλημένες από την περίσταση ενέργειες έξελίχθηκαν κανονικά. Όλα αυτά είνε ώραφα. Άλλά υπάρχει ένα σημείο στο οποίο θα έπρεπε να καθυσχάσωμε αυτούς που έφυγαν. Τό 1918, μετά την λήξη του πολέμου, πολλές γυναίκες που είχαν άναπληρώσει τους άπόντες, διατήρησαν την θέσι που είχαν καταλάβει και φαντάζεται κανείς δέβαια πόσην έκπληξη και πίκρα θα δοκίμασαν αύτοι που πολέμησαν σκληρά τόσον καιρό. Φυσικά, καμμία φορά το κράτος λαμβάνει μέτρα για να προλάβη το κακό. Θεωρεί υπό έπιστράτευτιν την γυναίκα που άναπληρώνει έναν έπιστρατευμένο και την άπολύει μόλις επανέλθη ο προκατόχος της. Οι γιατρίνες, π.χ., υπογράφουν ένα χαρτί το οποίο τους υποχρεώνει ν' αποδώσουν την πελατεία στον συνάδελφο που άντικατέστησαν. Έν πάση περιπτώσει, μπορεί κανείς να δεβαιώση πως τα πνεύματα σήμερα δεν είνε όπως τό 1914. Κατά την διάρκεια του παρελθόντος ευρωπαϊκού πολέμου οι γυναίκες ανέκαλυσαν την εργασία

και την άνεξαρτησία και έκαμαν κατάχρησι. Έμαθαν πως είνε δύσκολο να κρατή κανείς δυό ρόλους έξ ίσου δαρείς. Έμαθαν πως δεν μπορεί κανείς να έχη ώρες γραφείου και συγχρόνως ν' ασχολήται με τον σύζυγο και τα παιδιά όπως πρέπει. Κατάλαβαν πως ή άκρα άνεξαρτησία, που είχε γίνει της μόδας, ήταν έχθρας της οικογενειακής εύτυχίας. Κι' ή οικογενειακή εύτυχία είνε ή μόνη πραγματική και δαθεία χαρά για την γυναίκα.

Τον τελευταίο καιρό παρατηρήθηκε μια μεταβολή της γυναικείας ψυχολογίας σχετική με αυτό το ζήτημα. Οι περισσότερες κοπέλλες που παντρεύονται προτιμούν από τη μισθωτή εργασία την στοργική φροντίδα για την εύτυχία του συζύγου και των παιδιών τους. Καί δεν φαίνεται πως θα φύγουν σύντομα άπ' αυτή την κατεύθυνσι. Τώρα θέτουν τον έαυτό τους πρόβημα στην διάθεσι της πατρίδας. Άλλά δταν όλα ξανάρθουν στην όμαλή τους κατάσταση, θα παρατηθούν με χαρά από κάθε προσηπική φιλοδοξία, για να άφοσιωθούν στην ευγενική άποστολή τους: Την εύτυχία των άγαπημένων τους μέσα στο στίπτι.

Μαλλί... για τη «φανέλλα του στρατιώτου» (Της δίδος Γεωργαντοπούλου)

Υποχώρησις λόγω καϊκοκαιρίας. (Της δίδος Γεωργαντοπούλου)

ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΕΤΕ 140 χρόνια

ΜΗΝ ΑΚΟΥΤΕ ΤΟΥΣ ΓΙΑΤΡΟΥΣ!

Με την Ελληνική όριση των τροφίμων που παρατηρείται σ' όλες τις εμπόλεμες χώρες, είναι πάμπολλοι εκείνοι που θεωρούν τον εαυτό τους... χαμένο γιατί δεν μπορούν ν' ακολουθήσουν το διαιτολόγιο που τους ώρισε ο γιατρός τους.

Ας ήσυχάσουν όμως. Τα πράγματα δεν είναι τόσο σοβαρά όσο τα φαντάζονται. Δεν είναι απαραίτητα, για να ζήσει κανείς πολλά χρόνια, να είναι καλός υγιής! Ούτε είναι απαραίτητο να ακολουθή κανείς τα διαιτολόγια για να περάσει κι' αυτά τα 100 χρόνια. Και νά, τι γράφει σχετικά, με αρκετή δόση χιούμορ, ο Γάλλος δημοσιογράφος Λουί Λαζαρύς:

Παρακαλώ τον Θεό να έχει πάντα καλά τον δόκτορα Μπεζανού και να του χαρίσει τα χρόνια του Μαθουσαλά. Δεν τον γνωρίζω τον γιατρό αυτόν, ποτέ δεν έτυχε να τον συναντήσω. Μου άρεσε όμως πολύ και μπορώ να πω ακόμη πως τον αγαπώ, εξ' αφορμής ενός μικρού θιβλιού που εξέδωσε τελευταίως. Γκρεμίζει με μια γοητευτική εξυπνάδα πάν ό,τι ελέγχει και πάν ό,τι διδάσκει επί της μακροβιότητας του ανθρώπου. 'Επί πενήντα χρόνια, ίσως και περισσότερα — γιατί ήταν ήδη από το 1885 έσωτερικός γιατρός νοσοκομείου — έμελετσε τους ανθρώπους που έφθασαν σε ηλικία ογδόντα έτών, έκαστο, και που υπερέβησαν τον αιώνα. Τους έμελετσε διερωτώμενος: πώς έφθασαν σε τόσο μεγάλη ηλικία; Πώς έζησαν και πώς ζούν; 'Από τι πεθαίνουν;

Και με την μελέτη του έφθασε στο εξής συμπέρασμα: 'Ο τρόπος της ζωής δεν παίζει κανέναν ρόλο στην μακροβιότητα.

Με χαριτωμένα ευφυολογήματα ανατρέπει όλα τα δόγματα. Χλευάζει τις συστάσεις που γίνονται στους ανθρώπους για την υγεία τους, κατηγορώνεσται τα διαιτολόγια.

«Τι σίχτι έχει, λέει, η μακροβιότητα με την υγεία; Καμιά». 'Η μάλλον, για να ζήσει κανείς μέχρι θαάδης γήρατος, είναι απαραίτητο να προσβάλλεται από ώριμους... ασθένειες. 'Η ζωή είναι ανάγκη από τις ασθένειες αυτές, γιατί κανείς σταθμό και ανάκτα έτσι δυνατόει να συνεχίση τον δρόμο της.

'Η φαισμία και η λιθίασις μας δίνουν τις μεγαλύτερες ελπίδες για μία μακρά ζωή. 'Ακόμη η δυσπεία, οι κίρσοι, οι χρόνιαι ρευματισμοί είναι εξαιρετικές υποσχέσεις της φύσεως. 'Οσοι υποφέρουν είσθε εύτυχτοι, έκαστο όλες τις έγυνησεις για να φθάσετε τα έκαστα χρόνια!

Νά, τώρα, και μερικά από τις συμβουλές που μάς δίνει στο θιβλίο του ο Ιατρός Μπεζανού, και τις οποίες ελπίζω να μη μετατρέψω μέχρι της εποχής που θα θεωρησώ κατάλληλη τη στιγμή να του ζητήσω την Ιατρική φροντίδα του:

Μην πίνετε νερό. 'Οποιοι πίνει νερό, είναι τρελάτοι για δέομο. Νερό καθαρό δεν υπάρχει. 'Υπάρχει μόνο στη φαντασία σας. Πάρτε μια σταγόνα νερό από το ποτάμι που αινάδουσι στο δάσος και εξετάστε την στο μικροσκόπιο. 'Εκεί μέσα σ' ανακαλύψετε μία τριχία πανικού, ένα φερό μύγας, σπόρους από μανιτάρια, ένα Ισάν κρέατος κακώς χωνευμένου. 'Οσοι πίνουν νερό, κινδυνεύουν να προσβληθούν από τυφοειδή πυρετό, δυσεντερία, χολέρα, μολυβδίασι, λεθίδες, σαρκόματα, άρθριτισμό. 'Ενα από όλα αυτά, τέλος πάντων, δεν υπάρχει πόσιμο νερό. 'Οσοι είσθε γέροι, τρώτε σούπες και πίνετε καθαρό κρασί. Πίνετε επίσης λίγο κρασί και μετά το γεύμα. 'Ολα τα παλιά κρασιά είναι εξαιρετικά τοξικά.

Πολλοί συνηθίζουν να πίνουν τσάι στις πέντε το απόγευμα. Δεν τους θάλαττει. Προκειμένου όμως περί αγγλικού ποτού, το ούτακι είναι προτιμότερο.

Τρώτε τα πάντα, άρκει να είναι φρέσκα. 'Ολα είναι καλά για τον οργανισμό, έκτος από τα σαπιαμένα τρόφιμα. 'Ολα είναι υγιεινά, έκτος από τις κονσέρβες. Μην έχετε εμπιστοσύνη στα διαιτολόγια. Είστε άρκετα μεγάλοι για να έχετε μόνοι σας τί χωνεύετε καλά και τί σάς είναι δύσκολο. Τρώτε ό,τι σάς άρειει, άρκει να έχετε άρεσι. Τρώτε ό,τι γορεύουν τα αυγά, εξ' αιτίας του ήπατος, διότι το ήπαρ είναι της μόδας και όλοι παραπονούνται με το δικό τους. Τρώτε αρόθως αυγά, θάβει μόνο να είναι φρέσκα. Νά τα τρώτε βρασμένα όλιγο, όχι σφιχτά, και αν

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ ΤΗΣ

Ε' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 28ον 23—11—40

«'Η προχώρησις των στρατευμάτων μας συνεχίζεται έφ' ολοκληρώ του μετώπου.

»Το πασόν των έγκαταλειπομένων εις χείρας μας λαφύρων συνεχώς αύξάνει. 'Αεροπορική δράσις δεν έλαβε χώραν επί του μετώπου λόγω κακοκαιρίας. Είς το έσωτερικόν η έχθρική άεροπορία έδομαρδισε πόλεις τινάς άνευ ζημιών και άνευ θυμάτων.

»'Εχθρικά πολεμικά πλοία επέδραμον άργά το άπόγευμα κατά της νήσου Σάμου καθ' ης έβδολον διά του πυροβολικού των άνευ αποτελέσματος.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 29ον 24—11—40

«Τα στρατεύματά μας συνεχίζουν την προχώρησιν των έφ' ολοκληρώ του μετώπου.

»'Η Μοσχόπολις κατελήθη. »Κατά την έκκαθάρισιν της περιοχής Κορυτσάς περιουσιλέγησαν 1.500 αιχμαλώτων και 12 πυροβόλα, πολλοί όλμοι και λοιπά όπλα.

»'Η άεροπορία μας έδομαρδισε με τα μεγάλα έπιτιχίας τρείς έχθρικές φάλαγγας έν υποχώρησει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 30όν 25—11—40.

«Τα στρατεύματά μας συνεχίζοντα την προχώρησιν των κατέλαβον νέα τινά σημεία.

»'Η έχθρική άεροπορία έδομαρδισε πόλεις τινάς και χωρία τινά έσωτερικου. 'Υπάρχουν νεκροί τινες και τραυματίαι. Ουδείς στρατιωτικός στόχος έδλήθη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 31ον 26—11—40.

«Αί κινήσεις των στρατευμάτων μας συνεχίζονται μετ' έπιτυχίας επί του άλβανικού εδάφους.

»Είς την περιοχην Κορυτσάς περιήλθεν εις χείρας μας μεταξύ του άλλου πολεμικού όπλου και 6 έχθρικά άεροπλανία έγκαταλειμμένα.

»'Η έχθρική άεροπορία επέδειξε δραστηριότητα επί του μετώπου και ένήργησε βομβαρδισμούς κατά δεκάδας χωριών έν 'Αττίκω και κατά μη στρατιωτικόν στόχον εις τας νήσους Κέρκυραν και Κεφαλληνίαν.

τά προτιμάτε όμελέττα να μην είναι πολύ ψημένη.

Τρώτε ψάρια, κρέας, τυρί, χωρίς να φοβάσθε ότι θα ύψωθι η άρτηριακή σας πίεσις ή ότι προσθέτετε στον οργανισμό σας τοξίνες. Διαφορετικά θα τρέφεσθε άνεπαρκώς και θα πεθαίνετε.

Μεταξύ των γευμάτων, καλοί μου γέροντες, άποφύγετε να πίνετε. Το δειλινό όμως, αν θέλετε να πιείτε κατι, προτιμήστε δυο δάκτυλα αψέντι ή ένα ποτήρι σαμπάνια. 'Εάν άγρυπνάτε, άν πάτε στο θέατρο, πίνετε σαμπάνια. 'Οπωσδήποτε άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

Μη νομίζετε πως είναι ανάγκη να κάνετε μπάνιο κάθε πρωί. Μην κάνετε ποτέ σας μπάνιο. Είναι ήλιθια ή μόδα του λουτρού. 'Απαρνθήτε την! Κάθε άράδι και κάθε ποώι, θάρετε άπλως το σώμα σας, από το κεφάλι ως τα πόδια, με οινόπνευμα 90 βαθμών. Μη νομίζετε πως είστε άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

Θα μου άπαντήσει σύμφωνα με τη θεωρία του: —Καλύτερα! Καλύτερα!

ΛΟΥΙ ΛΑΖΑΡΥΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 32ον 27—11—40.

«Τα στρατεύματά μας συνεχίζουν έπιτυχώς την δράσιν των επί άλβανικου εδάφους.

»'Αεροπορία μας έδομαρδισε έπιτυχώς έχθρικές συγκεντρώσεις, φάλαγγας και πυροβολαρχίας έν δράσει.

»'Η έχθρική άεροπορία επέδειξε δραστηριότητα επί του μετώπου και ένήργησε βομβαρδισμούς χωριών εις 'Ηπειρον, Κέρκυραν, Κεφαλληνίαν και Κρήτην. 'Εδομαρδισε τας Πάτρας. 'Υπάρχουν νεκροί και τραυματίαι με ταξυ του άμάχου πληθυσμου. 'Επίσης κατέρρευσαν οικία τινές.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 33ον 28—11—40.

«'Επί του μετώπου άγώνες κατά τόπους οτινεις ύπήρξαν έπιτυχείς δι' ημάς.

»'Η άεροπορία μας εξετέλεσεν άναγνωρίσεις και περιπολίας διώξεως προς κάλυψιν των στρατευμάτων μας. »Κατ' άερομαχίας κατερίφη σημαντικός αριθμός έχθρικών άεροπλάνων.

»'Η έχθρική άεροπορία έδομαρδισε σημεία τινά επί του μετώπου ως και πόλεις και χωρία τινά της 'Ηπειρου, της Κερκύρας, της Κεφαλληνίας και της δυτικής ακτής της Πελοποννήσου. 'Υπάρχουν ελάχιμα θύματα μεταξύ του άμάχου πληθυσμου και μικράι ζημιαί.

»'Εχθρικά άντιτορπιλλικά έρριψαν άριθμον τινά όβιδων κατά των βορείων ακτών της Κερκύρας. 'Απμακρύνθησαν καλυφθέντα διά προπετάσματος καπνού άμα τη εμφανίσει φιλιών άεροσκαφών.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ 34ον 29—11—40.

«Είς διάφορα σημεία του μετώπου έπιτυχώς άγώνες άπολήξαντες εις κατάληψιν νέων θέσεων επί του άλβανικου εδάφους και ιδίως εις την περιοχήν βορείως της Κονισπόλεως. Περιήλθον εις χείρας μας δυο πυροβόλα, αριθμός τις αυτομάτων όπλων ως και αιχμαλώτοι.

»'Η άεροπορία μας εξετέλεσεν άναγνωρίσεις και περιπολίας διώξεως άπέρω των έχθρικών γραμμών. 'Η έχθρική άεροπορία έδομαρδισε σημεία τινά του μετώπου ως και πόλεις και χωρία της 'Ηπειρου, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Λευκάδος και της δυτικής ακτής της Πελοποννήσου.

(ΕΚ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ)

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Η άεροπορία μας εξετέλεσεν άναγνωρίσεις και περιπολίας διώξεως άπέρω των έχθρικών γραμμών. 'Η έχθρική άεροπορία έδομαρδισε σημεία τινά του μετώπου ως και πόλεις και χωρία της 'Ηπειρου, Κεφαλληνίας, Ζακύνθου, Λευκάδος και της δυτικής ακτής της Πελοποννήσου.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

Ανθρωποκτόνο ΤΗΛΕΦΩΝΟ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

»'Εκτός από την άποφύγετε το τίλιο, το χαμομήλι, και τα λοιπά σχετικά μετ' το γεύμα. Πίνετε, μετά το φαγητό, ένα καφέ. Δάκι δυνατό, πολύ ζεστό και με πολλή ζάχαρη.

Ένα τέταρτο θα μπορούσα να είμαι εκεί με το αυτοκίνητό μου. Κατέβηκα τα σκαλιά τέσσερα-τέσσερα, όχι φυσικά χωρίς να διερωτώμαι τι θα έκανα εάν έφθανα στην όδο Λισμπόν. Μά ος τέτοιες εξαιρετικές περιπτώσεις, ένας άνθρωπος που έχει ζήσει, δρίσκει πάντοτε τον τρόπο να κάμει κάτι. Για να δώσω στον σωφέρ τη διεύθυνση, χρειάστηκε να αναδιαβάσω το μυλλίετο: 74, Ισούγιον!... Μου ήρθε τότε μία σκέψις, η οποία πιθανώς έπροξένισε τον θάνατο των δυο προσώπων. 'Η σκέψις —λανθασμένη άλλωστε— ήταν πως ένα τηλεφώνημα θα έφθανε γρηγορώτερα από το αυτοκίνητο.

—Θα έπρεπε εν τούτοις να γνωρίζετε την ύπηρεσία του τηλεφώνου! παρατήρησε ο πρόεδρος με κάποια σοβαρότητα.

Και καθώς το άκρατήριο εξέσπασε σε παταγώδη χειροκροτήματα:

—Μήπως χρειάζεται να διατάξω την έκκλιση της αίθουσας; είπε ο πρόεδρος.

—'Αφού άποκατεστάθη η τάξις, ο Φετρίε έξακολούθησε με πολλή συγκίνηση.

—Στο Ισούγιον της όπ', άριθμόν 74 κατοικίας της όδοις Λισμπόν, κατοικούσε ένας πελάτης μου, με τον όποιον έρισκόμουν σε ένκαρδίες σχέσεις, άν όχι φιλικές. 'Ηταν άκόμη νέος, πολύ ώριμος άνδρας, άνυπαρκός έπίσης, με την φήμη που είχε, άρκετά ικανός, για να συμβάλη σε μία συζήτηση άπιστία. Ούτε προς στιγμήν δεν άμφέβαλα ότι αυτός ήταν ο ήρωας της περιπέτειας—άν πραγματικά ύπήρχε περιπέτεια. Πολλές φορές μου είχε δώσει έντολές για το Χρηματιστήριο άπ' το τηλεφώνου. Ξαναβλέπουν στο σπίτι σας, θάρκα τον άριθμόν του κι' έλθουν από την τηλεφωνητήρα να με συνδύει. Χωρίς να τον φανταστώ, έκτύπησε τον έπικηδειο κώδωνα των δυο θυμάτων.

Στο σημείον αυτό, η ψυχραιμία του μαρκησίου ικλήθηκε. Τον είδαν να φέρνι το μαντήλι του στα μάτια του κι' οι έντοκοι όπως και το άκρατήριο συγκινήθηκαν.

—'Ηταν τρείς και σαρανταέντε, ξανάπη ο μάρτυς. 'Επί πέντε λεπτά, χτυπούσα και αναχτυπούσα το κουδούνι. 'Επί τέλους, μία άνδρική φωνή άπήγγησε: «'Αλλά! Μία πολλή διάκρισι έδωσα την άκόλουθη άόριστη είδοποίησι: «'Ο μαρκησίου Σουμπελάμο θα έρθη στις τέσσερις στο σπίτι σας». «Δέν τον γνώριζα αυτόν τον κύριο. Για έάψωμο; » «Τί θα πη για έάψωμο; Ποιος είσθε; » «Είμαι ο κουρέας...»

»'Η δεοποίησις του τηλεφώνου είχε κάμει λάθος στον άριθμό. Παραπονήθηκα ζωηρά. 'Η νεαρά, πειραγμένη άπ' τις παρατηρήσεις μου, μ' έτιμώρησε όταν έναναζήτησα στον άριθμό, άπαντώντας: «Δέν είναι ελεύθερο!» Για όνομα του Θεού σοβαρεύθητε! Πρόκειται περί ζωής ή θανάτου». Την άκουσα να γελά δυνατά. «Θάθελε μου την προτασμένη!» «Όταν μου την έδωσαν, η θελόνα ήταν στις τέσσερις. Τρελάος από άνησυχία, εάνατάς άκούρια, έζρω ότι ο άριθμός είν' ελεύθερος. Πρόκειται περί ύποθέσεως της οποίας δεν μπορείτε να φαντασθήτε την σοβαρότητα. 'Η έλαχίστη άργυροπρία θα μπορούσε να φέρη σινέπειες για τις όποιες θα είχατε τύμεις για όλη σας τη ζωή!»

»Αυτή τη φορά άκουσα να φωνάζουν τον δυστυχισμένο μου πελάτη. Πέρασε μία μεγάλη στιγμή, όσπου να μου άπαντήσει κι' αυτή η Έλληνισς έίας δεν με εξέπληξε. Δεν ήταν η κατάλληλη ώρα γι' αυτόν για τηλεφώνημα. 'Επί τέλους άνευγνώριστα τη φωνή του, την όποια δεν θά έανάκουσα πιά σ' αυτόν τον κόσμο: «Ποιος είσθε; Τί θέλετε; » 'Επανάεα τότε τη φωνή που είχα τηλεφωνήσει στον κουρέα δέκα λεπτά προητέρω: «'Ο μαρκησίου Σουμπελάμο θα έρθη στο σπίτι σας στις τέσσερις!»

»Το καβένιου του φίλου μου, το έέφυγε ένα έπιφώνημα. «'Επειτα τον άκουσα να μιλά σε κάποιο άλλο πρόσωπο. Μία γυναικεία φωνή άντήχησε στο τηλεφώνον... 'Εξακολούθησα να κρατώ το ακουστικό, έτοιμος να δώσω τις άναγκαίαις εξηγήσεις. Μά τη στιγμή εκείνη, έφθασε σ' αυτί μου, άπ' την άλλη άκρη της γραμμής, ο πάταγος μιας πόρτας που την έγκρέμειαν. 'Επειτα ένας δίπλος πυροβολισμός... Οι έντοκοι έζήρουν τα ύπολοιπα.

—Μπορείτε ν' άποσυρθήτε, είπε ο πρόεδρος. Τον λόγον έχει ο κύριος Εισαγγελέας.

—Κύριοι, είπε ο Εισαγγελέας, ο κ.κ. έντοκο άς δώσουν την έτυμηνόριαν των. 'Αλλά σκε δέν παρσυρόκονται όλοι οι έντοκοι σ' αυτή την αίθουσα. 'Ο τελευταίος μάρτυς σάς το έδωσε να το ένοήσετε με αξιοσημείωτον σαφήνεια.

Πέντε λεπτά άργότερα, ο μαρκησίου Σουμπελάμο ήταν ελεύθερος. 'Οσο για την τηλεφωνητήρια, πιο εύτυχής, δεν έπροβλεπείσθη καν.

Και πιθανώς εξακολούθησε για πολύ άκόμη να λήθ έγγονιαστα τό: «Δέν είναι ελεύθερο!» χωρίς να ύποπτεύεται ότι στάθηκε άφορμή για τον θάνατο δυο ανθρώπων.

ΛΕΟΝ ΗΤΕ ΤΕΝ ΣΥ

Η ΔΙΑΡΚΕΙΑ του έρωτος

ΟΙ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΗΛΙΚΙΕΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ.— Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΑΙΖΕΙ ΠΕΡΙΣ. ΣΩΤΕΡΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ.— Ο ΚΩΔΩΝΙΣΚΟΣ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΕΩΣ.— Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΔΕΝ ΜΕΝΕΙ ΔΙΑΔΟΡΗ.— Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ.

Το ουσίωδες δεν είναι μόνον ν' αγαπάσαι. Πρέπει επίσης ν' αγαπάσαι επί μακρόν χρόνον.

Αυτή είναι μία αλήθεια που την ξέρουν όσοι συνέβη ν' αγαπήσουν.

—'Αλλ' ο έρωας διαρκεί όσον και το θέλητρον.

Τί είναι το θέλητρον; Όχι δέβαια ή άμορφία που «ξετρελλανίζει». Ούτε ή λαμπρά αίσθησις της νεότητος. Δεν είναι άκόμη ούτε ή φλόγα εκείνη που λάμπει στα μάτια της γυναικός και που άναφλεγει την έπιθυμία και διεγείρει τις αισθήσεις σε μόνιμη την ιδέα των συγκινήσεων και των άπολαύσεων της ένδεχομένης άποκλήσεως.

Το θέλητρον μεταβάλλεται διαρκώς, όπως, μαζί με αυτό και εξ' αιτίας αυτού, μεταβάλλεται και έρας. Και όμως μπορεί και πρέπει να διαρκή έφ' όρου ζωής, γιατί δεν κουράζεται κανείς ποτέ ν' αγαπά.

Την φλόγα και την τόλμη της νεότητος διαδεχονται, κατά την ώριμη ηλικία, οι θαθείεις συγκινήσεις και οι σταθερές άφωσιώσεις, που μεταβάλλονται άργότερα, κατ' τας δυσμάς του βίου, στην άκλόνητη και γαλήνια εκείνη πίστι, που είναι άκόμη ένα είδος έρωτος κοπάσαντος και θεωρητικού, στον όποιον μπορούμε να δώσωμε το όνομα «φιλόστοργος έρωας».

ΜΙΑ ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Θυμηθήτε την ώραία εκείνη ιστορία που μάς διηγούντο όταν ήμεθα μικροί:

»Ο Τριτάνος αγαπούσε

ποντας δια εκείνα τα υποκριτικά μειδιάματα και τους επιτηδευμένους μορφασμούς, όλη την κόπωσι και την καταρσμένη δουλειά, που είχε ενδείξεις των καταστροφικών συνολικών.

Στην πραγματικότητα, κάθε άνδρας και κάθε γυναίκα, εκτός σπανισμάτων εξαιρέσεων, που δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να επιβεβαιώνουν τον κανόνα, όταν έρχονται εις γάμον, το κάνουν με την ειλικρινή πρόθεσι μιάς μονίμου και διαρκούς συμβίωσης. Είπε άλλο ζήτημα εάν αυτή τη συμβίωσι την επιτυχάνουν πάντοτε.

ΕΝΑΣ ΦΟΒΕΡΟΣ ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ

Ένας φοβερός αντίπαλος του έρωτος είναι η υπερηφάνεια. Δεν πρέπει να άκούμε τις προτροπές της παρά μόνον όταν πρόκειται να σωθούμε από έναν κίνδυνο. Και τότε όμως πρέπει να φοβούμεθα μήπως μας ρίξει σε άλλον κίνδυνο, ακόμη σε βαρύτερον.

Η ενδόμυχη υπερηφάνειά μας, που από τελεί βέβαια λαμπρή αρετή, όταν έχω ως έλαττηρό την αξιοπρέπεια μας, στην εξωτερική της εμφάνισι, προσλαμβάνει από χρώσει και κρυφότητος, φιλαυτίας, αυταρεσκειάς, αλαζονείας κτλ.

Μιά διάσημος Γαλλίς ποιήτρια λέει σ' ένα ποίημά της:

Η υπερηφάνεια απαιτεί να είσαι ωραία...

Υποθέτω όμως ότι η γυναίκα είναι ωραιότερη όταν είναι απλή. Η απλότης της ταιριάζει καλύτερα από την διαρκή έκλειψη και τόσο κουραστική για τους άλλους επιδειξι της ύψλης ιδέας που τρέφει για τον εαυτό της.

Η γυναίκα πρέπει να κυριαρχή μόνο με την προσωπική γοητεία της. Στην γλυκύτητα των μειδισμάτων και των θωπειών έγκειται το μυστήριον της παντοδυναμίας. Δεν είναι ανάγκη μιά γυναίκα να επιζητή να γίνει ηρώς και είναι επικίνδυνο να προσπαθή να επεκτείνει το ρόλο της πέραν από άρισμένα φυσικά όρια.

Έχει άλλως τε να κάμη αρκετά, για να διατηρήσει και να εκπαιδεύει το δέσποτικό της έργο. Στη μέριμνα αυτή πρέπει να προσανατολισί όλη την υπερηφάνειά της. Αλλά δεν πρέπει να προσπαθή να επιβάλει στον άνδρα όλες εκείνες τις μικροτυραννίες, στις οποίες είναι έμφυτον αυτόν — πού υπερήφανον εκ φύσεως από τη γυναίκα — να αντιδρά, με κρυφές άντεκδικήσεις, που τις βρίσκει, στην ενδόμυχη σκέψι του, πολύ ταπεινωτικές για την γυναίκα.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟΝ ΤΟΥ ΚΟΡΟΥ

Όσον αφορά τη ζηλοτυπία είναι μιά σελίς που θα έπρεπε να απαλειφθή από την ιστορία του έρωτος. Και εν τούτοις η ζηλοτυπία είναι ένα κακό που δεν θα λείψι ποτέ.

Το σπέρμα της ζηλοτυπίας συνυπάρχει πάντοτε στον έρωτα, όταν ιδίως βρίσκεται στην αρχή του.

Η χαρά ότι απέκτησαμε το αγαπώμενον πρόσωπον έχει ως άμεσον επακόλουθον το φόβο μήπως το χάσωμε.

Η ζηλοτυπία μας αφαιρεί το λογικόν και δηλητηριάζει επίσης τη ζωή εκείνου που αγαπούμε και έχει ως αποτέλεσμα να τον απομακρύνει από κοντά μας.

Ένας έρωτες, άνδρας ή γυναίκα, δεν πρέπει ποτέ ν' αφήνη να διαφαίνεται η ζηλοτυπία του.

Και, εν τούτοις, η ζηλότυπος διάθεσις, όταν δεν είναι τυραννική, έχει και την καλή της όψι. Δυναμώνει μέσα μας την επιθυμία να άρρώμε και μιάς προτρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας για να διακωνώμε το δέλεαστικό μας έργο και να ανακωνώμε άδικάπως τις τέρψεις της κατακτήσεως.

Τότε η ζηλοτυπία αποβαίνει το αντίδοτον του κόρου.

ΚΛΩΝΤ ΑΝΕ

33ον

Η Έλιάνα ένσένχισε:

Δυό μόνον λέξεις θα προσθέσω. Ο πατέρας μου, όταν επέστρεψε από το δάρος κρατώντας το δρέφος στα χέρια του, ευρήκε επάνω στο χιόνι ένα επανωφόρι με γούνες, το όποιον είχαν εγκαταλείψει από τον ένα των δυό αντιπάλων.

Το επανωφόρι μέσα στο όποιον ο Ιουλιανός είχε τυλίξει το παιδί, όταν έφυγε από το Μπλουά...

Και, κοντά στο επανωφόρι, υπήρχε ένα πιστόλι. Ο πατέρας μου άφηκε το επανωφόρι, αλλά έπηρε το πιστόλι. Το πιστόλι αυτό το έφύλαξε, για να το παραδώσω στον Ιάκωβο, όταν θα έμεγαλώνε. Το κοντάκι του φέρει ωραία σκαλίσματα και στη βάση του δυό αρχικά ψηφία: Α. Π.

Αντώνιος ντε Πονταλέ! είπεν η κόμισσα.

Παραπλεύρως υπάρχει ένα στέμμα κόμης, ένσένχισεν η Έλιάνα και πλάι σ' αυτά μιά φράσις: «Πάντοτε κατ' ευθείαν εμπρός».

Είπε το έμβλημα των Πονταλέ, είπε η κόμισσα.

Και τώρα έπεισθήκατε, κυρία; Τώρα καταλαβαίνω, είπε η κυρία ντε Σαβερν, γιατί αγαπούσα τόσο πολύ τον Ιάκωβο. Κάθε φορά που τον έβλεπα, η εικόνα του Ιουλιανού εξαγαυρίζε μπροστά μου. Έλιάνα, πόσο είμαι εύχυσμένη!

Αλλά, ξαφνικά, το πρόσωπό της έσκούθράωσε.

Είχε πη ότι ήταν εύτυχής.

Αλλά τί είδους εύτυχία ήταν αυτή, αφού το παιδί της, που είχε ξαναβρεί έπρόκειτο να έμφανισθή σε λίγο ενώπιον του δικαστηρίου, βαρυνόμενο με μιά τρομακτική κατηγορία;

Η Έλιάνα έπρόσεξε την ταραχή της Μαργαρίτας και έμάνευσεν την αίτια.

Κυρία, είπε, ήσυχάστε, μην κάνετε έτσι... Σας προειδοποίησα, άλλως τε,

Τα δέματα των στρατιωτών

Πρός διευκόλυνσιν της ταχείας διεκπαιρώσεως των προς στρατιωτικούς αποστελλομένων ταχυδρομικών δεμάτων συνιστώμεν εις τους αποστολείς τοιούτων, όπως προσκομίζωσιν ταυτα εις τα κατά τόπους ταχυδρομικά γραφεία συσκευασμένα μόν, αλλ' άνοιχτά δια τον εύρητη έλεγχον παρά των ύπηρεσιών λοχαγισίας.

Τοιαύτα δέματα θα παραλαμβάνωνται:

1) Εις την περιφέρειαν Αθηνών εις το Κεντρικόν Ταχυδρομειον δεμάτων, και εις τα ταχυδρομικά γραφεία Μακρυγιάννη, Νεαπόλεως, Αμπελοκήπων, Λεβίδου, Καλλιθέας, Θησειού και Παγκρατίου.

2) Εις την περιφέρειαν Πειραιώς εις το Κεντρικόν Ταχυδρομειόν και Γραφεία Κοκκινιάς, Ταμπουριαν και Ν. Φαλήρου.

Ο ύφ' γός Δημ. Ασφαλείας Κ. ΜΑΝΙΑΔΑΚΗΣ

ΝΟΘΟΣ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΜΥΣΙΣ ΤΟΡΗΜΑ

Οτι θα σάς έχω αποποιούσα και θα σάς έλπιούσα συγχρόνως...

Θέε μου! Θέε μου! Έκαμε η δυστυχισμένη μητέρα. Δεν έφθαναν λοιπόν τα μαρτύρια μου ως σήμερα;

Παρέμεινε έπειτα επί αρκετή ώρα σιωπηλή.

Δεν έκλαιγε πιά. Έσκέπτετο.

Τί να κάμη;

Η θέσις της ήταν πραγματικά τροπική.

Πώς να δηγή από το άδιέξοδο στο δ' ποίο βρισκόταν;

Οι δυό νέοι έζητούσαν να αναλάβουν καθέναν για τον εαυτό του την εύθυνη.

Η επιθυμία του καθενός ήταν να σώση τον άλλον.

Και οι δυό της ήταν έξ' Ισου προσφιλείς.

Όποιοσδήποτε από τους δυό καταδικασθή και του κεκρισθή, η μητρική της καρδιά θα συντριβή και αυτής την σάρκα θα διαπεράσουν οι σφαίρες του έκτελεστικού ά' ποσάσματος.

Δεν μπορεί να σώση τον ένα, για να καταστρέψη τον άλλον.

Έπρεπε να προσπαθήση να σώση και τους δυό.

Αλλά πώς;

Συνεβουλεύθη την Έλιάνα.

Νομίζω ότι το καθήκον σας είναι, κυρία, να παρουσιασθήτε στον έισηγητή του στρατοδικείου λοχαγό Σεγκόν, και να έμπιστευθήτε στην τιμή του την ιστορία του παρελθόντος σας. Η όμολογία είναι σκληρή, το έζωρ. Αλλά δεν μπορείτε να διασώσετε. Ο κ. Σεγκόν είναι θεατής ότι θα διαφυλάξει το μυστικό σας. Αλλά συγχρόνως θα έπαφελήσθ' από αυτό κατά την άνακρισι...

... ή τουλάχιστον θα το έμπιστευθ' σε κείνους που θα δικάσουν σφύριο τον Ιάκωβο και τον Βερνάρδο. Οι άξιωματικοί αυτοί θα το σεβασθούν, εάν να επρόκειτο για δικό τους μυστικό.

Πράγματι, δεν μπορώ να διαστάσω, είπεν η κόμισσα.

Και, όντοι έμπιστευθή τη Βεατρίκη στις φροντίδες της Έλιάνας, άνεχώρησε την ίδια ημέρα για το Σαλόν.

Ο λοχαγός Σεγκόν, τίμιος και γενναίος άξιωματικός, άκουσε ως το τέλος την αφήγησι της τραγικής αυτής ιστορίας, χωρίς να διακόψη ούτε μιά στιγμή την κυρία ντε Σαβερν.

Αλλ' η φυσιογνωμία του είχε έμπνεύσει από την πρώτη στιγμή την έμπιστοσύνη στη Μαργαρίτα.

Ήταν βεβαία ότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα έπρόδιδε ποτέ το μυστικό της ούτε θα έκανε κακήν χρήσιν αυτού.

Είδου λοιπόν το μυστήριον που έμάντευα, έσκέπτετο ο έισηγητής του στρατοδικείου. Δεν πρόκειται πιά για μιά συντριβμένη έριδα, που προεκλήθη από μηδενική άφορμή, όπως ήθελαν να με κάμουν να πιστεύσω. Πρόκειται περί έκδικήσεως ή μάλλον περί τιμωρίας.

Αλλά δεν υπήρχε σ' αυτόν μόνον ο άνθρωπος. Υπήρχε συγχρόνως ο λειτουργός της δικαιοσύνης, η κρίσις του όποιου θα έπηρεάζε άναμφισβήτητως τους στρατοδικας στην έκδοσι της αποφάσεως των.

Καθόσον η κόμισσα έπροχωρούσε στην αφήγησιν της, διέδλεπε καθαρά την ύπουλη και άπαισία στάσι του Πατόχη.

Ο Πατόχης έ'νε Ισχυρισθή ότι δεν έγνώριζε τον Γιρόνδη.

Αλλά τ' ήμπορούσε να κάμη ο δικαστής ένατίον αυτού του ανθρώπου;

Διά να τον καταδιώξη, θα έπρεπε να κάμη λόγον του έγκλήματος, για το όποιον θα τον ένοχοποιεί.

Και αυτό δεν μπορούσε να το κάμη.

Ο λοχαγός Σεγκόν έγνώριζε επίσης, τώρα πόσον άπαισιος ήταν ο ρόλος που είχε διαδραματίσει σ' όλη αυτή την ύπο

θεσι ο Αντώνιος ντε Πονταλέ.

Και, αναλογιζόμενος, τις συνθήκες υπό τις όποιες ο τελευταίος είχε δολοφονηθή, ένέμισε ότι έβλεπε τον Πατόχη ως αυτούργό αυτής.

Αλλ' η ύπόθεσις αυτή άφωρούσε την πολιτική δικαιοσύνη και όχι το στρατοδικείο του Σαλόν.

Επί πλέον η κατηγορία έναντίον του Πατόχη επί φόνω δεν θα μπορούσε βεβαίαν να σώση τους δυό στρατιώτας.

Ημπορούσε βεβαίαν να διατάξη την σύλληψη του Πατόχη επί ψευδομαρτυρία.

Αλλά το κέρδος ποίον θα ήτο;

Η μόνη πληροφορία, η όποια του έχρησήμενε ήτο ότι έγνώριζε τον Γιρόνδη.

Αυτός βεβαίαν το έκτιμούσε δεδόντας.

Δεν μπορούσε όμως να ξέρη αν και οι στρατοδικοί στους όποιους θα τα έκανε γνωστά, θα τα έκτιμούσαν κατά τον ίδιο τρόπο.

Επειδή όμως άγνοούσε το παρελθόν του Πατόχη και του Γιρόνδη, έστειλε μιά έμπιστευτική έπιστολή στον εισαγγελέα των Παρισίων, παρακαλώντας τον να τον πληροφορήση σχετικάς.

Η κυρία ντε Σαβερν δεν είχε έγκαταλείψει ακόμη το γραφείον.

Ήθελε να διατυπώση μιά παράκλησι στον άξιωματικό, αλλά έφοβείτο μήπως η αίτησις της δεν γίνη δεκτή.

Επί πλέον, έπηρε το θάρρος να μιλήση:

Κύριε, είπε, είναι δυνατόν να ιδώ τον γυιό μου;... Τον Ιάκωβο!

Ευχαρίστας, κυρία. Και μάλιστα δεν είναι ανάγκη να πάτε στη φυλακή, για τι σε λίγο θα μου φέρουν εδώ και τους δυό κατηγορουμένους.

Εως τότε ο λοχαγός άνακριτής είχε άκούσει τους δυό κατηγορουμένους χωριστά τον καθένα. Τώρα θα τους έζήταζε κατ' αντιπαράστασιν.

Λίγα λεπτά άργότερα, ένας δεκανεύς ήλθε να άναγγείλη.

Οι δυό κατηγορούμενοι μετεφέρθησαν, κύριε λοχαγέ. Να τους οδηγώσω εδώ;

Η Μαργαρίτα ένινάχθηκε από τη θέσι της.

Ω, κύριε! Έκαμε άποτεινομένη προς τον λοχαγό. Μην τους φέρετε και τους δυό εδώ ταυτοχρόνως. Δεν θα μπορούσα να άσπασθώ το παρόνομον τέκνον μου έμπρός στον... νόμιμο γυιό μου, αν και ο Βερνάρδος, όπως σάς έζήγησα, γνωρίζει τα πάντα.

Ο λοχαγός άντελήφθη τους διαταγμούς της και διάταξε να οδηγήσουν μόνον τον Ιάκωβο.

Επειτα άπεσύρθη από το γραφείο του, αφήνοντας μόνη μέσα σ' αυτό την Μαργαρίτα.

Ο ύπαξιωματικός έμπηκε σε λίγο.

Δεν έπερίμενε βέβαια ότι θα εύρισκε εκεί τη μητέρα.

Γι' αυτό, η έκπληξις και η ταραχή του ήταν πολύ μεγάλες.

Αλλά δεν έχρειάζοντο εξηγήσεις μεταξύ των.

Η κυρία ντε Σαβερν άνοιξε την άγκαλιά της και έσφιξε επάνω στο στήθος της τον Ιάκωβο, ψιθυρίζοντας:

Παιδί μου, αγαπημένο μου παιδί! Σε βρήκα επί τέλους!

Δάκρυνά έκλυουσιν τώρα από τα μάτια και των δυό.

Παρέμειναν έτσι επί αρκετές στιγμές, χωρίς να σκέπτανται τίποτε άλλο, εκτός από τη χαρά που έδοκίμασαν, για το εύτυχες γεγονός της συναντήσεώς των.

Ο Ιάκωβος έμίλησε πρώτος.

Μητέρα, είπε, γιατί να σοι το φανερώσω;

Η Έλιάνα έκαμε το καθήκον της, παιδί μου.

Αλλά της το είχα άπαγορεύσει.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεις.

ΛΟΣ-ΑΝΤΖΕΛΕΣ: —Η πλουσιωτάτη συμπλιτις μας μίσσεσ Άλλικ Τούαντ, που πέθανε πρό διμήνου, τιμωρεί σήμερα κατά πολύ περιεργον τρόπο τον ράφτη και τον κουρέα της. Η μίσσεσ Τούαντ, είκοσιέντε δολόκληρα χρόνια έφραδοταν στον ίδιο ράφτη και χτενίζονταν στον ίδιο κουρέα. Φαίνεται όμως ότι δεν ήταν ένθου. Η μίσσεσ Τούαντ, όριζει να δοθούν 25 δολάρια στον κομμωτή και στον ράφτη της, με την έξησ διασφαρη: «Την βάρει αυτή δέον να την θεωρήσουν ως τιμωρία και όχι ως άμοιρη. Αν έφροντιζαν να είναι ευγενέστεροι στους τρόπους των προς την πελάταια τους, θα τους άφινε πολύ περισσότερα. Ας το έχουν λοιπόν υπ' όψει των για το μέλλον οι κομμωταί και οι ράπται πλουσιών κυριών της πόλεως σας...»

ΛΟΝΔΙΝΟΝ: —Φοβερές στιγμές άγώνιας έπέρασε πρό ήμερών μιά μητέρα σε κάποια πολλήνη της κομητείας του Κέντ. Η νεαρή αυτή μητέρα άναγκάσθηκε ξαφνικά να δηγή από το σπίτι της για κάποιαν έπείγουσα εργασία και άφισε μόνο τον αγοράκι της, ηλικίας δυό έτών μόλις που έκείνη την ώρα έκοιμόταν. Κατά κακήν όμως σύμπτωση, το παιδάκι έτυχε να ζυνηθή κυρίτερα του συνήθους, και όταν η μητέρα του έγύρισε, είδε περίτρομη το παιδάκι της στο παράθυρο να παρακολουθεί την κίνησι του δρόμου. Μόλις είκρινε τη μητέρα του, μιά και δυό το παιδάκι ρίχθηκε στο κενόν, για να την συναντήση! Φαντάζεσθε τώρα την φορική θέσι της μητέρας. Εύτυχώς όμως γι' αυτήν και για το παιδί της, έβριζε έτοιμότητα πνεύματος και έκούσε τον μικρό, πού από τον δούτερο όροφο του σπιτιού έβρήκε σώως στην ποδιά της μητέρας του που την ένάντωσε με συγκίνησι.

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ: —Ένας γνωστός μάεστρος της πόλεως μας, ο Μάκ Τζόνσον, έθεσε τελευταίως σε κυκλοφορί ένα ένδια φέρον έμβλο του «Για το μυστικό της φωνής» των μεγάλων καλλιτεχνών. Ο Καρούζο —δεσφαιών— ήταν άδύνατον να βγάλη έστω και μιά νότα σωστή αν προηγουμένως δεν έκανε γαργόρες με διάλυσι ιωδίου και παρ' όλα αυτά πέθανε από νόση του λάρυγγος. Η Γκάλλι Κούρτιν ρουφά δυό σούα πρό της παραστάσεως. Ο Τζιλλι, πριν τραγουδήση, τρώει μιά πιατέλλα μακαρονία! Αντιθέτως, ο Φλέτα δουλεύονταν σάν ψάρι αν έθωζε στο στομάχι του και το ελάχιστο κομμάτι ψαριού. Η Μάρθα Έγκερβ κάθε φορά που έχει να τραγουδήση, πίνει ένα φυτζάνι γάλα με ροδόσταγμα.

Η ΤΗΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

ΑΦΟΡΙΣΜΟΙ

για τη γυναίκα & τον έρωτα

Οι ώραιές γυναίκες μοιάζουν με τους άνδρες που έχουν υψηλά άξιωματα. Όλοι άποκλίνουνται μπροστά τους, όχι όμως χωρίς συμφέρον.

Η καρδιά του άνδρος οδηγείται από το μυαλό, ενώ στη γυναίκα συμβαίνει το αντίθετο.

Οι γυναίκες είναι ευμετάβλητες. Το να πιστεύω κανείς σ' αυτές είναι μαρτιά.

Ο πόθος των γυναικών είναι πόθος των θεών.

Δεν άγαπάται κανείς γιατι άγαπά, αλλά γιατι άρέσει.

Η καρδιά της γυναίκας είναι τόσο άχαρη, ώστε πρέπει να ευθισθή επανειλημμένως κανείς σ' αυτήν για να άνακαλύψη το μαργαριτάρι που κρύβεται μέσα.

Όποιοι κατάρωσες να δαμάση μιά γυναίκα, σ' αυτόν δεν πρέπει να φοβάται ούτε διαβολή.

Μονάχα οι γυναίκες κλαίνε και γελάνε συγχρόνως χωρίς καμμίαν αίτια.

Οι γυναίκες μετανοώνουν όταν θυμούνται τις παλιές των άμαρτίες, λυπούνται όμως συγχρόνως γιατι δεν μπορούν να τις έπαναλάβουν.

Η καρδιά της γυναίκας μοιάζει με εύρωχο σπύρι, από την εξώπορτα του όποιου δεν λείπει ποτέ το ένοικιαστήριο.

Από τις γυναίκες κατορβάνει κανείς πολλήσ φορές να πάρη ότι ποθεί διά της άναίδειας, ενώ διά της κολακείας δεν το κατορβάνει ποτέ...

Η ΜΝΗΣΤΗ

του συναδέλφου

ΜΙΑ ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

—Συνάδελφε, έχω μιά πείνα που δεν σε βλέπω, έλεγε ο Άληπετρης στον Ίεουχο σύντροφό του κατεβαίνοντας από το τραίνο, που μόλις είχε φθάσει στον σταθμό.

Στην αποβάθρα σπρωχνόταν ένας κόσμος ανάμικτος από στρατιωτικούς και κυρίες. Ο καθένας προσπαθούσε να διακρίνη στα παραθύρα των βαγονιών τον αγαπημένο του πρόσωπο. Οι περισσότεροι δεν είχαν τύχη.

Ο Άληπετρης τ' έβλεπε όλα αυτά, αλλά ήταν ήσυχος, γιατί ήξερε πως δεν τον περιμένει κανένας. Μονάχα πεινούσε. Είχε όρεξι όχι μονάχα για φαί, αλλά και για φιλία, για τρυφερότητα, και για λίγη ακόμη άγάπη.

Καθώς παρακολουθούσε τ' άγκαλιασματα και τα φιλία, που ανταλλάσσονταν μεταξύ εκείνων που έπεριμεναν και εκείνων που έπείσταν, άποφάσιζε να συμπαράσχη κι' αυτός στο συμπόσιο. Ήταν το τελευταίο τραίνο και όλοι έφυγαν, άλλοι ευχαριστημένοι, άλλοι άπογοητευμένοι, άφίνοντας τις πλατφόρμες του σταθμού στην πρώτη γαλήνη τους. Ξαφνικά, ο Άληπετρης είκρινε μιά γυναίκα σε μεταλαγχολία. Μιά έλαίσια σιλουέτα: ουτε ψηλή, ουτε κοντή, ουτε παχεία, ουτε άδύνατη. Μιά σιλουέτα δηλαδή με πλήρη άρμονία.

Ασυνάδοτητα, ο Άληπετρης την άκολούθησε. Έκείνη, κουρασμένη, έκασθε στο άντικυκλινό μωφ. Πίσω της ακριβώς έκασθε ο άδειούχος, παραγγέλλοντας ένα κονιάκ. Σ' ά λίγο, το γκαρσόνι έπέστρεψε με το δίσκο γεμάτο. Από μιά άπροσεξία του, ένα ποτήρι έπεσε και ο Άληπετρης έόυευσε να προστατεύση το φέρεμα της ώραιας άγνώστου. Έτσι έπιασαν κοουβέντα. Έκείνος μίλούσε γιατι έννοιωθε άκράτητη την άνάγκη να μιλήση. Έκείνη, περίεργη, συμπαιθητική, άπαντούσε με μίαν έλαφρα δυσπιστία. Τον έκύτταζε, τον έρεινούσε, άπελάωνε τον χειμάρρο της όμιλίας του, πών έκμυστηρεύεσών του, κι' έπερίμενε την επίθεσι, η όποια και έθρβασε.

—Σας ζήτη λίγη καλωσύνη. Έχω έναμψη μίνα σχεδόν ν' άντικρύσω γυναίκα. Ξαφνικά, είδα εσάς και σας έρωτεύθηκα. Σας άγαπάω σάν τρελλάς.

—Ετσι μονομιάς;

—Γιατί όχι; Κυττάξετε τον εαυτό σας, κυττάξετε κι' έμένα. Δεν είμαστε πλασμένοι ο ένας για τον άλλον;

—Πιό σίγα, πιά ήρεμα. Μας κυττάζουν.

—Μαυ είναι άδιάφορο. Αυτό σημαίνει πως τους είμαστε συμπαθείς. Μας ζηλεύουν. Πόσο θάβελαν να είναι στη θέσι μου! Έχομε τύχη έμείς του πεζικού.

—Μπάρ; άνάγκη στο πεζικό;

—Μά δεν το βλέπετε;

—Τώρα μοιάζουν όλες οι στολές τόσο, που δεν έρω να τις ξεχωρίσω.

—Εν πάση περιπτώσει, η δική μας η στολή δεν είναι κομψή όπως των άεροπόρων, των πυροβολητών...

—Κι' όμως έσεις του πεζικού έχετε τις περισσότερες συμπαθείς. Έμένα τουλάχιστον μ' άρέσει εξαιρετικά.

—Ω! μ' είσθε άξιολάτρευτη. Είχα μιά γαλή τύχη να σας συναντήσω.

—Γιατί το λέτε αυτό;

—Μά έσεις δεν είπατε ότι...

—Εγώ είπα πως μ' άρέσει το πεζικό, γιατί ο άρραβωνιαστικός μου άνηκει σ' αυτό.

—Ο άρραβωνιαστικός σας;

—Ναι, Γι' αυτόν ήρθα στο σταθμό. Τον έπεριμένα με τόσο λαχράρα, μ' άδεν ήρθε φαίνεται άδεια. Η στολή του είναι όμοια με τη δική σας, και του μοιάζετε τόσο πολύ...

Ο Άληπετρης ξαφνικά παρέλυσε. Εφ' όσον η γυναίκα αυτή ήταν άρραβωνιαστικά ένός συναδέλφου του, ένός συμπολεμιστού, ένός συντρόφου του ίδιου όπλου, δεν είχε δικαίωμα να του την παρη.

—Λοιπόν, άγαπητή δεσποίνις, δεν έχω τίποτε άλλο να πώ... Γκαρσόν, το λογαριασμό. Βέβαια και τα δυό μαζί... Ναι, παρ... Και τώρα χαίρετε... Όλα, μ' άχι τη γυναίκα ένός συντρόφου. Όχι, ποτέ αυτό...

Μ' ένα χαμόγελο έγκάρδιο τον έχαίρετσε εκείνη και τον παρακολούθησε με το έλέμμα της καθώς άπομακρυνόταν ολομόναχος.

ΕΠΗ ΖΗ ΣΗ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

—Όλα τα λουλούδια δένονται σε μπουκέτα. Όλες οι γυναίκες είναι για δέσιμο.

—Τα λουλούδια και οι γυναίκες έχουν κοινό χάρισμα το κάλλος και κοινό έλάττωμα το άγκάθι. Το άγκάθι της γυναίκας είναι η γλώσσα της.

Μιά τυχερή ΓΥΝΑΙΚΑ

Επίκαιρη δραματική ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

—Εσείς είσθε τυχερή, της έλεγαν όλοι. Κι' η Μαρία, μ' ένα ώχρω χαμόγελο, άνι- γνώριζε πως από μιαν έξαιρετική έννοια της τύχης κατώρθωσε να κρατήσει κοντά της τον σύζυγό της που έπλησιαζε τα πενήντα. "Όσο για τα κορίτσια της, η διακοπή των σπουδών τους ήταν μικρό πράγμα μπροστά σ' αυτό που απειλούσε τους νεούς της ηλικίας τους. "Η- ταν έδεοι πώς ήταν πολύ τυχερή.

Με πόση όμως κρυφή πίκρα άκουγε γύρω της αυτό το μοτίβο που έβουιζε αδιάκοπα. Είχε γνωρίσει όλες τις άγωνίες της έγκαταλε- λειμμένης συζύγου κι' έκτος αυτού την άπε- ραντη δυστυχία της γυναίκας που παρέδω- τη υποχρέωση της και δεν έχει ούτε μία στοιγι- κή άγκαλιά να πη τον πόνο της. "Τυχερή!" Πώς μπορούσε να φωνάξει πώς αυτός που ά- γαπούσε είχε πει σ'ά συνόρα, όπως τόσοι άλλοι; Κανείς δεν είχε υποπτευθεί ποτέ αυ- τόν τον κρυφόν έρωτα. Πόσες φορές της είχε πη ο Παύλος Ντεμάς να τ' αφήσουν πίσω όλα κι' ο ίδιος τους και ν' άρχισουν μαζί μία καινούργια ζωή!

"Η Μαρία δεν τ' είχε θελήσει. "Αν έπρό- κειτο μόνο για τον άδιόφορο σύζυγό της, που την άπατούσε με τόσο άσυνειδήσια, δεν θα έδιόταζε να σπάσει τα χαλαρωμένα δεσμά που την συνέδεαν μαζί του. Μόνοι οι κόρες της την κρατούσαν στο σπίτι και γι' αυτό δεν ήθελε να έγκαταλείψει κι' ο Παύλος τον υιό του. Κι' όμως υπέφερε πολύ με την σκέ- ψι πως όταν ο Παύλος την άφηνε, έδρισκε στο

σπίτι του την νόμιμη γυναίκα του που είχε δικαιώματα επάνω του. Σ'αν να μπορούσε ο κώδις να έαλλή νόμους στον έρωτα! "Όμως κατώρθωσε να υπερικήσει τη ζήλεια της και να μείνει στοργική μητέρα. Κι' οι στιγμές που έβλεπε τον Παύλο, επειδή ήταν σπάνιες, ήταν ακόμη πιο όμορφες.

"Η Μαρία κι' η οικογένειά της όρισκονταν στο "Ηράκλειο της "Αττικής, στην έλλα μιάς θείας τους. "Ο Παύλος πάλι είχε πείσει την γυναίκα του να πάνε στην Κηφισιά κι' έτσι μπορούσε να έλθει τη φίλη του στο Μαρούσι. Την έποχή αυτή άκριβώς εξέσπασε ο πόλεμος. Πολλές φορές τ' όραμα είχε άπλώσει τ' αφε- ρά του, μ'ά πάντοτε τ' άναδιπλώνε άφίνοντας στον ουρανό κάποιαν άόριστη σκιά. "Η Μαρία δεν μπορούσε να φαντασθεί πώς τ' μακρύνει αυτό ένδεχομένο θ' ανιόταν πραγματικότητα κι' ο Παύλος έκλαιγε με την σκέψι πως θα έγκατέλειπε τη Μαρία.

"Όταν η νεαρή γυναίκα είδε το διάταγμα της έπιστρατεύσεως, έτρεξε σ'αν τρελή στο Μαρούσι, στο μέρος όπου έβλεπε συνήθως τον Παύλο, με την έλπιδα πως κι' αυτός θα είχε την ίδια έμπνευση. Μά άδικα περίμενε μια όλοκληρη όρα Σεχνάτους κάθε προφύ- λαξι, έτρεξε στο "Ανοδοχείο που έμενε ο άγα- πημένος της με κίνδυνο να συναντήσει την γυ- ναίκα του. "Ηθελε με κάθε τρόπο να τον ίδι ή μια τελευταία φορά, να του μιλήσει, να τον

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ΚΑΡΡΟΛ

ήθοποιός πρέπει να ζή μια περιπετειώδη και επικίνδυνη ζωή. "Όσο για τ' ό τι ο ρόλος που της άνθεσαν ήταν σχεδόν άση- μαντος, αυτό δεν την ένδιεφερε καθόλου. "Εκείνο που την ένθεουσίαζε ήταν ότι γι- νόταν μια άρχη. "Αν' έκει και πέρα όλα θα διαθρώνονταν.

Συγχρόνως όμως με την καλλιτεχνική αυτή ζωή, άρχισε για την καλλιτέχινια μία τραγική ζωή γεμάτη στερήσεις και κακουχίες. "Έτρωγε ελάχιστα, κακοκιομώ- ταν, άσασινίζονταν όπως οι άλλοι καλλι- τέχνες του θιάσου με την άναποδιά της ζωής και ήταν άπορησμένη να παίξει συ- χνά σε μιά άδεια σάλα στην οποία κοι- μώντουσαν δυο τρεις θεαταί.

"Η Μαντελέν όμως δεν έχανε τ' ό θάρρος της. Με τον θίασο αυτό μάλιστα, περιο- δεύοντας στην έπαρσία, άπέκτησε μεγάλη πείρα. "Εμαθε τ' άρέσει στο κοινό της ύπαιθρου και των μικρών πόλεων της "Αγ- γλίας. "Εμαθε ακόμη να συκινη και τους πιο δύσκολους θεατάς. "Ετσι, σιγά-σιγά, άρχισε να γίνεται γνωστή και μιά μερα, παρεκλήθη να όπογρήσει ένα ίκανοποιητι- κό συμβόλαιο με ένα από τ'ά μεγαλύτερα θεάτρα του Πικαντίλλου.

"Τότε, λέγει η ίδια η Μαντελέν, έπαυ- σα να πεινώ και να κρύνω. "Εκέρδιξα πιά άσθονα χρήματα και μπορούσα να ά- γοράσω ένα γούνινο παλτό και να φώ δτι έπιθυμούσα. Μέχρι της στιγμής εκείνης οι γονείς μου με περιφρονούσαν και με θεο- ρούσαν μια κατεστραμμένη. "Από την ημέ- ρα εκείνη όμως κατάλασαν τ' ό σφάλμα τους. "Αντελήθησαν ότι πράγματι η κόρη τους ήταν μιά καλή ήθοποιός, μιά καλλι- τέχνις που όλος ο κόσμος έδούμαζε και έχειροκροτούσε.

"Η έπιτυχία μου αυτή συνεχίστηκε άρ- χότερα και σ'αν κινηματογράφο, όπου έ-

χαϊδέστη. Μά στην πόρτα ο θυρωρός την έ- πληροφόρησε πως αυτός που ζητούσε είχε κληθεί επείγοντως από ένα έπίσημο τηλεγρά- φημα κι' έφυγε με τ' ό πρώτο τραίνο.

Και τώρα πώς θα είχε νέα από τον Παύλο; "Όταν, την τελευταία φορά που συναντήθη- καν, ο άγαπημένος είχε μουρμουρίσει: —"Αν έχωμε πόλεμο... —"Τόν δέκοφες άπότομα μ' ένα φιλή. Θα έστειλε ίσως δυο λέξεις στην "Αθήνα, γιατί στο "Ηράκλειο, όπου ήταν πολύ γνωστή, δεν της έγραφε ποτέ. Μά με τ' ό πρόσχημα να κα- τέβη στην "Αθήνα εκείνης τις πρώτες ημέρες της φοβερης άναστατώσεως; "Ο σύζυγός της δεν θα της έπέτρεπε... Και δεν έπρόφτασαν ν' άποχαιρετηθούν σ'αν όλα τ'ά πλάσματα που άγαπιούνταν, να κλείσουν την άμοιβαία λα- τρεία τους σ' ένα τελευταίο φιλή. "Η κατά- στας παρουσιάστηκε σ'ά μάτια της σ' έλη- της την τραγικότητα. "Ο μόνος δεισμός που μπορούσε να ύπάρξη μεταξύ τους, τ'ά γραμ- ματα, θάφταναν σ'ά χέρια της ύστερα από άρκετες έβδομάδες. "Αν πληγωνόταν, κάποιαν άλλη άγωνία της γυναίκας θα στεκόταν στο προ- σέφαλό του. Κι' οι γατράρι θα φώναζαν σ'αν τον την γυναίκα που ο νόμος ώπλιζε με δικαιώματα.

"Εν τούτοις, έπρεπε να κρύψει την άγωνία της και να κρατήσει μόνη της τ'ό άφόρητο βάρος της δυστυχίας της. "Εγύρισε πίσω στο σπίτι της. Και μόλις άνοιξε την πόρτα, άκου- σε την θεία της, που είχε χάσει τον άντρα της στον προηγούμενο ευρωπαϊκό πόλεμο, να λέει αυτό που ήταν καταδικασμένη ν' άκούη τόσο συχνά χωρίς να διαμαρτύρεται, άκόμα κι' όταν έμαθε τον θάνατο του Παύλου Ντε- μά, ένός από τους πρώτους ήρωες του πο- λέμου.

"Εσύ δεν ξέρεις τί είνε νάχη κανείς ένα πολύ άγαπημένο πρόσωπο σ'ά συνόρα! Είσαι τυχερή. "Έχεις μόνο κορίτσια κι' ο άντρας σου έμεινε κοντά σου... —

Θ. ΝΕΡΗΣ

γύρισα ένα σωρό έργα που έσημείωσαν μεγάλην έπιτυχία.

Πράγματι, η Μαντελέν έγινε μιά από τις πιο σπουδαίες θεατρίτσες του κινηματο- γράφου και έγύρισε σ'ά σπουδαιότερα ό λον- δίνου ένα σωρό έργα όπως το "Σχολείο των σκανδάλων", "Μυστική όπηρεσία", "Όταν ήμουν κατάσκοπος" και άλλα. "Ε- κείτα έφυγε για τ'ό Χόλλυγουντ όπου έγω- ρισε μεταξύ άλλων τ'ά περίφημα φιλμ "Ο στρατηγός πέθανε την σούη" και "Αίχμα. "Ωτος της Ζέντας.

Τό 1931 η Μαντελέν παντρεύτηκε από έρωτα τον ύπασπιστή του Δουκός του Ουίν- δσορ, ο οποίος ήταν τότε πρίγκιψ της Ουάλλιας. Μαζί με τον σύζυγό της έκανε ένα ταξίδι στην "Ιταλία και άπηλυσαν όσο μπορούσαν τους πρώτους μήνες της συζυγικής ευτυχίας τους. "Η Μαντελέν που άινε κιόλας μιά από τις πιο τρυφερές και πιο καλές ποιήτριες, έγραψε την έποχή εκείνη τ'ά πιο ώραία και τ'ά πιο περιπαθή ποιήματά της.

Ο ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΧΟΛΜΓΟΥΝΤ

"Η Μαντελέν έχει στην Εύρώπη μερικές φίλες που έσκέφθηκαν πρό δυο έτών να έκμεταλλευθούν οι παραγοί του Χόλλυ- γουντ. "Εγνώριζε έπι παραδείγματι τον κόμητα Τοϊάνο στην Ρώμη και τόν τότε όπουργόν των "Εξωτερικών της Γαλλίας Ζώρς Μπονιέ. Τά δυο αυτά άνδρα προ- σωπα έπρεπε να έπισκεφθ η Μαντελέν, γιατί ο Σάμουελ Γκόλντμιν και ο Δαυίδ Σελζνικ της άνθεσαν την άκόλουθη... διπλωματική άποστολή:

Νά προσπαθήσει να πείσει τ'ά δυο αυτό πρόσωπα, τ'ό μόν πρότον να άρθ η στην "Ιταλία η άπαγόρευσις της προβολής των ταινιών "Οι περιπέτειες του Μάρκο Πόλο" και "Κήπος του "Αλλάχ", ο δέ Ουίλλιαμ Ντίτερλε της άνθεσαν όμοιαν άποστολή για την ταινία του "Η ζωή του Αιμίλιου Ζολά" η προβολή της οποίας δεν έπείραση στη Γαλλία. Πολλές δέ άλλες έταιρείες της άνθεσαν να φροντίσει για άλλες ταινίες.

Κύριος όμως σκοπός της διπλωματικής άποστολής της μεγάλης "Αγγλίδος ήθο- ποιού ήταν η έξασφάλισις της προβολής σ'ά διάφορα ευρωπαϊκά κράτη της ται- νίας "Αποκλεισμός". "Αλλωστε στην ται- νία αυτή πρωταγωνιστεί και η ίδια, και όπως ήταν φυσικό ένδιαφέρθηκε περισσό- τερο για τήν τύχη της.

"Ετσι η πάντα αίσιοδοξη Μαντελέν έλεγε τελευταίως σ' ένα δημοσιογράφο:

"Όταν σ'ε λίγα χρόνια δεν θ' είμαι πιά κατάλληλη για ήθοποιός θα έχω έξασφα- λισει ένα νέο επάγγελμα: του διπλωματι- κού άπεσταλμένου του Χόλλυγουντ στην Εύρώπη".

Α. ΔΕΠΟΛΑΣ

ΜΑΘΗΜΑ ΑΕΡΑΜΥΝΗΣ

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

"Ένα βαρυ πέπλο σκότους έ- σκέπαζε τ'ό δρόμο εκείνο την πόλ". "Άνδρες και γυναίκες έ- τρεχαν διαστικά να μπουν σ'ά σκοτεινά τράμ ή λεωφορεία, άλ- λοι για να γυρίσουν σ'ά σπί- τια τους και άλλοι για να πά- νε σ'ίς δουλειές τους. "Η κινή- σις σ'ά κέντρα διασκεδάσεως ήταν ζωνρή. Σ'ε λίγο, άρχισε να πέφτη μιά φιλή βροχή. Σ'τον ουρανό είχαν εξαφανισθ τ'ά άστρα, άκόμα δέ και τ'ό φεγγά- ρι είχε κρυφθ σ'αν να έκτελού- σε κάποιαν διαταγή!...

"Αν'όρεχτα περπατούσα κι' έγώ σ' ένα φαρδί και θεοσκό- τεινο δρόμο. "Εξαφνα από πολύ κοντά άκούστηκε μια φωνή να μου λέη:

—Με συγχωρείτε, μήπως μπορείτε να μου πητε πώς θα πάω στην όδον Κιλίκιας;

"Ήταν μιά γυναικεία φωνή με ιδιόρρυθμο τόνο, η οποία με έ- τραβηξε άμέσως κοντά της.

—Μά έχετε άκόμα άρκετό δρόμο να κάνετε, της έπλητη- σα. "Αν μου έπιτρέπατε, θα σ'ας συνάδευα έγώ ως εκεί, για τί κατά σύμπτωσης εκεί πηγαί- να κι' έγώ!...

"Η άλήθεια ήταν πώς έγώ εί- χα να κάνω άλλον δρόμο, άλλ' η ξένη αυτή φωνή μου έδωσε τη γλώσσα και μ' άνάγκασε να την άκόλουθίσω. "Αλλως τε, δεν ήθελα να χάσω την ευκαιρία που μου παρουσιάστηκε.

—"Ω, πολύ ευγενικό έκ μέ- ρους σας, άπάντησε η ίδια φω- νή με τόν τόνο της βορεινής "Ελ- ληνίδος. Είμαι, έρετε, ξένη έ- δω και μέσα σ' αυτό τ'ό φοβερό σκοτάδι... Θέλω να πάω σ' ένα μάθημα άεραμύνης, διαφο- ρετικά δέν θα άρισκόμουνα τέ- τοια ώρα στο δρόμο!...

Σ'ε λιγάκι περπατούσαμε ο ένας κοντά στον άλλον. Τ'ό σκο- τάδι ύπεκώρρησε και έπαινος ά βρέχη. Ποιά ήταν η γεϊνόνισσά μου, η οποία έδωσε έμπιστοσύ- νη σ' έμένα, ένα ξένο άνθρωπο;

Μιά γυναίκα άσφαλώς, αλλά τί μέρος λόγου ήταν; Νέα; Περ- τισμένης ηλικίας; "Όμορφη; "Α- σχημη; "Ελεύτερη; Παντρεμένη; Δέν τ'ό ήξερα, και γι' αυτό προ- σάθησα ε'ς μάτην να διακρί- νω μέσ' στο σκοτάδι τις γραμ-μές του σώματός της, τ'ά χαρ- ακτηριστικά τ'ό προσώπου της. Για μιά στιγμή, όταν έφθάσα- με στην είσοδο ενός ξενοδο- χείου, έπεσε λιγάκι φώς επάνω στην συνοδό μου "Ο ένας τότε έκύτταξε τόν άλλον και χαμογε- λάσαμε.

"Όταν την είδα, τ'ό αίμα άνέ- δηκε στο κεφάλι μου, η άνα- πνοή μου έκόπηκε για μιά σπι- γμή. "Η γυναίκα εκείνη δέν είχε μόνο μιά μαγευτική φωνή, άλλ' ήταν και ώραιότητα. Την ήπρα όχι παραπάνω από 30 χρονών. Είχε άθλητικό παράστημα. Σ'το πρέστωπό της ήταν ζωγραφισμέ- νη εκείνη η γυνισία και ήρεμη ώραιότης, την οποία θάλεπει κα- νείς στο πρέστωπο εύτυχισμένων μπερρών. Τά καλλία της είχαν μιά χρυσόξανθη άπόχρωσι!...

"Εξακολούθησα τ'ό δρόμο μας "Η συνοδός μου έσοκίτα- ψε εξαφνα και έπεσε επάνω μου χωρίς δ'ε να τ'ό θέλω με

πήρε άγκαζέ. Με μεγάλη εύχα- ριστησι έδέχθηκα την νέα αυτή κατάσταση και της προσέφερα καλύτερα τόν βραχιόνα μου, για να στηρίζεται καλά. Οι σέ- ψεις μου πήγαν τότε, σ'αν μα γνήτης, στην συνοδό μου, τ'ό αίμα μου άρχισε να τρέχη πιο γρήγορα μέσα σ'ίς φλέδες, τ'ό δ'ε έλαφρό σφίξιμο τ'ό μπρά- τσου της μου έφερε μιάν εύχά- ριστη ανατριχίλα σ' όλο μου τ'ό κορμί. Δέν μπορούσα πιά να κρατηθώ. Μου ήρθε εξαφνα η άκόρητη έπιθυμία να μάθω πε- ρισσότερα για τη ζωή της. Της έσφιξε δυνατότερα τ'ό μπράτσο της.

"Η συνοδός μου έπτε τότε κά- τι διαστικά, σ'αν να μην ήθελε να μου δώση τ'ό θάρρος να προ- χωρήσω περισσάτερο.

—Πραγματικά, εξακολούθη- σε τώρα να λήη καθαρά η ά- γνωστός μου, είνε δύσκολο σ'αν σ'όσουν τ'ά φώτα να γυρί- ζη κανένας έξω σ'ους δρό- μους, χωρίς να είνε καλά προ- σανατολισμένος. Θα με συνά- δευε άσφαλώς ο άνδρας μου, αλλά...

Την ύπόλοιπη φράση δέν υπό- ρεσα διαστικά ν' άκούσω.

"Ο άνδρας της! Αυτή η πλη- ροφορία με όρηκε δ'ως διόλου άπροετοιμαστων. Αίσθανόμουν πώς παραμόνευε η γυναίκα έ- κείνη να ίδη την ένέργεια των άνακοινώσεών της. "Ήταν εύτύ- χημα που τ'ό σκοτάδι δέν έπέ- τρεπε να δείξωμε όλα μας τ'ά συναισθήματα!

Και γιατί... δέν μπορούσε να την συνοδεύση ο άνδρας της; Που ήταν; Τ'ό έρώτημα αυ- τ'ό ώρθώθηκε μπροστά μου χω- ρίς να μ'αυτώ δυστυχώς να δώσω καμμιάν άπολύτως άπάν- τησι.

—"Ο άνδρας μου είνε στο μέτωπο, έπτε εξαφνα εκείνη, σ'αν νάθελε να με θάγλη από την άγωνία μου που με είχα κυριεύσει π'ός στιγμήν,

— Στο μέτωπο; έπανέλα- βα έγώ.

Και χωρίς να τ'ό θέλω, είδα μπροστά μου την έξής εικόνα: "Οτι ήμουν κι' έγώ στο μέτω- πο, ντυμένος τη στολή τ'όυ ά- ξιωματικού και φέροντας όλο μου τόν όπλισμό ήμουν έτοιμος να όρμήσω μπροστά, άψφών- τας κάθε κίνδυνο τ'όυ έχθρού!...

"Ίσως και ο συνάδελφος έ- κείνος, έσκέφθηκα, να σέκεται αυτή τη στιγμή στην πρώτη γραμμή, μπροστά σ'όν έχθρο περιστοιχισμένος από τ'ό σκο- τάδι, άψηφώντας τόν καιρό, έ- τοιμος ν' άμυνθ κατά παντός κινδύνου και να θυσιάσθ για τήν πατρίδα, όπως έγώ έδώ και είκοσι πέντε τώρα χρόνια.

"Ασφαλώς θα θυμάται τη γυναίκα του, ενώ εκείνη έκτε- λεί όμοιως τ'ό καθήκον της σ'ά μετώπισθεν.

"Η προσωπική μου δυσφορία μου άφάνηκε για μιά στιγμή πο- λύ μικρή. Ντρεπόμενα για τίς σκέψεις που είχα κάμει και σεβόμενα τη μεγάλη έμπιστο- σινη της γυναίκας αυτής.

"Όταν σ'ε λίγες έφτάσαμε στο μέρος που ήθελε να πάη" στα- μάτησε και μ' εύχαρίστησε για την συνοδεία και τη συντροφία που της έκαμα, και ενώ στο δικό μου μυαλό τριγυρίζαν διά- φορες καλές και κακές σκέψεις, την άκούσα να μου λέη:

—Και τώρα κύριέ μου, πώς θα κατορθώσετε να θρήτε τ'ό σπίτι σας;

—"Ω, δέν είνε δά και τόσο δύσκολο! Πιστεύω να τ'ά κατα- φέρω, άπάντησα έγώ. "Αλλά δέν μπορεί να γίνη κάτι άλλο, κάτι καλύτερο από τόν άπότο- μο αυτό χωρισμό μας; έτόλμη- σα να την ρωτήσω... και προ- του μου δώση την άπάντησή της, συνέχισα: "Εσκέφθηκα να γίνη τ'ό έξης: Νά καθήσω έγώ στο άπάντη καφενεδάκι και να περιμένω, ώσπου να τελειώσετε τ'ό μάθημά σας και να ξανα- γυρίσετε να με θρήτε εκεί, όπο- τε και θα σ'ας συνοδεύσω στο σπίτι σας. Τί λέτε; Πώς σ'ας φαίνεται η πρότασίς μου αυτή;

—Με συγχωρείτε, κυρία μου, της άπάντησα.

Και παίρνοντας τ'ό έπιστολι- κό δελτάριο έγραφα σ'ε μιά γω- νιά δυο λέξεις για τόν τύπο. Είνε άλήθεια πώς δέν ήξερα σ'ε τε τ'ό μικρό του όνομα, τ'όυ έ- στείλα όμως χαριετισμούς και μάλιστα έγκαρδίου, σ'αν νά- γραφα σ'ε κανέναν συνάδελφό μου. Δέν είνε μήπως η έ μ ι- σ τ ο σ ύ ν η, κάτι τ'ό ώραϊον, κάτι που δέν πρέπει κανένας να στενοχωρη με έρωτήσεις ή με άμφβολίες; "Η γυναίκα αυτή με την έμπιστοσύνη της με άφώ- πλισε, μεταξύ μας δημιουργήθη- κε πιά ένας συναδελφικός σύν- δεσμος!

"Επειτα από κάμποση ώρα, άφίσηκα τ'ό καφενεδάκι και τραβήξαμε για τ'ό σπίτι της. Με πήρε πάλι άγκαζέ και άρχισε να μου λέη για τ'ό παιδί της, που κοιμόταν στο σπίτι την ώρα εκείνη. Μπροστά στην πόρ- τα της χωριστήκαμε σ'αν π'α- ληοί γνωστοί με ένα σφίξιμο τ'όυ χεριού.

"Όλομόναχος, περπατούσα σ'ε λίγο σ'ους σκοτεινούς δρό- μους της πόλεως γυρίζοντας σπίτι μου. Τ' άστέρια έλαμπαν σ'όν ουρανό και ένα ραλόι γτυ- πούσε μεσάνυχτα. "Η καρδιά

— "Αλλά...

Θά ήθελε ίσως να μου πη: «...Αυτό δέν είνε δυνατόν να γίνη». "Επωφελούμενος όμως έ- γώ της διακοπής που έκαμε τη στιγμή εκείνη, της έπτα:

— Λοιπόν, αντίο και σ'ε λι- γάκι θα τ'ά πούμε στο καφενε- δάκι!...

— "Αφ'ότι έπιμένετε τόσο, έχει καλώς, άπάντησε εκείνη χαμο- γελώντας.

Δέν είχα καμμιάν άπολύτως άμφιβολία, ότι θα έρχόταν. Και πράγματι. "Υστερα από μιά ώρα, εξαθάρασε μαζί σ'όν ίδιο τραπέζι τ'όυ συνιοικιακού εκεί- νου καφεναίου. "Όταν θέλησα να την βοηθήσω να θάγλη τ'ό παλτό της, μου έπτε:

—Μά δέν νομίζετε πως κο- πιάζετε πολύ για μένα, χωρίς στο κάτω- κάτω να ύπάρξη κα νένας λόγος!

Δέν μπόρεσα να της δώσω καμμιάν άπάντησι, γιατί ένα τέ- τοιο πράγμα δέν έπερίμενα να τ' άκούσω από τ'ό στόμα της.

"Υστερα από μιά μικρή δια- κοπή, άρχισε να μου διηγείται για τόν άνδρα της και για τόν μπεμπή της, και μεταξύ άλλων μου άνέφερε ότι λίγους καιρούς ήταν που είχε έρθει στην πόλη μας και δέν έννώνριζε παρά λι- γους μόνον άνθρώπους. Σ'ε μιά στιγμή, μ' έκτύταξε κατάματα και μου έπτε:

—Με συγχωρείτε που σ'ας κάνω να πληττετε. Δέν ξέρω τί άλλο μπορούσαμε να συζη- τήσωμε!...

Δέν έδωσα πάλι καμμιάν ά- πάντησι, αλλά ζήτησα συγγνώ- μνη και πήγα για μιά στιγμή να πάρω τσιγάρα. "Όταν έγυρι- σα, την όρηκα σκυμμένη στο τραπέζι να γράφη ένα δελτά- ριο.

—Σ'ας παρακαλώ, θα έχε- τε την καλωσύνη να γράψετε κι' έσείς χαριετισμάτα σ'όν άν- δρα μου; έρώτησε.

—Πολύ εύχαρίστως, κυρία μου, της άπάντησα.

Και παίρνοντας τ'ό έπιστολι- κό δελτάριο έγραφα σ'ε μιά γω- νιά δυο λέξεις για τόν τύπο. Είνε άλήθεια πώς δέν ήξερα σ'ε τε τ'ό μικρό του όνομα, τ'όυ έ- στείλα όμως χαριετισμούς και μάλιστα έγκαρδίου, σ'αν νά- γραφα σ'ε κανέναν συνάδελφό μου. Δέν είνε μήπως η έ μ ι- σ τ ο σ ύ ν η, κάτι τ'ό ώραϊον, κάτι που δέν πρέπει κανένας να στενοχωρη με έρωτήσεις ή με άμφβολίες; "Η γυναίκα αυτή με την έμπιστοσύνη της με άφώ- πλισε, μεταξύ μας δημιουργήθη- κε πιά ένας συναδελφικός σύν- δεσμος!

"Επειτα από κάμποση ώρα, άφίσηκα τ'ό καφενεδάκι και τραβήξαμε για τ'ό σπίτι της. Με πήρε πάλι άγκαζέ και άρχισε να μου λέη για τ'ό παιδί της, που κοιμόταν στο σπίτι την ώρα εκείνη. Μπροστά στην πόρ- τα της χωριστήκαμε σ'αν π'α- ληοί γνωστοί με ένα σφίξιμο τ'όυ χεριού.

"Όλομόναχος, περπατούσα σ'ε λίγο σ'ους σκοτεινούς δρό- μους της πόλεως γυρίζοντας σπίτι μου. Τ' άστέρια έλαμπαν σ'όν ουρανό και ένα ραλόι γτυ- πούσε μεσάνυχτα. "Η καρδιά

μου όμως σκιρτούσε και τ'ό περπάτημά μου ήταν πεταχτό και χαρούμενο. "Απολύστατα, είχα αισθανθ για πρώτη φορά τόν έαυτό μου τόσο εύτυχ!

—Μένο...

ΓΙΩΝΝΗΣ ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΣΚΗΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΛΑΤΣΟ ΒΕΝΕΤΣΙΑ

Η είδησις της πτώσεως της Κορυτσάς. (Σκίτσος: Σ. ΡΩΝΑ)

ΕΜΕΙΣ, ΤΩΝ ΜΕΤΟΠΙΩΘΕΝ

ΓΡΑΦΩ, ΓΡΑΦΕΙΣ, ΓΡΑΦΟΜΕ

Γράφετέ τους! Ξέρετε πολύ καλά ότι περιμένουν τα γράμματά σας ως το πολυτιμότερο εφόδιο! Γράφετέ τους! Αλλά γράφετέ τους λόγια καλά, θερμά. Και, αφίνοντας να μιλήσει η καρδιά σας, φροντίστε να μην είστε αδέξιες.

ΓΡΑΜΜΑ Σ' ΕΝΑΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ

ΝΑ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΠΟΦΕΥΓΕΤΕ

«Καυμένη μου ανδρούλη... (ή αδελφέ, φίλε, Κώστα κλπ.) (Γιατί «καυμένη»; Θ' αναστη- κώση τους ώμους εμπρός στην άκαρη αυτή συμπόνη.)

«Συμπληρώται ένας μήνας σχεδόν από τότε που έφυγες. Είμαι δυστυχισμένη, το σπίτι είναι άδειανό. Δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να σε σκέπτομαι. Θα είσαι ώραιος με τη στολή σου!»

(Νά, το πρώτο πράγμα που βρίσκει να μου πη! Δεν είναι καθόλου κατάλληλη ή στιγμή τώρα να σκέπτεται κανείς τη στολή.)

«Ηλθαν οι γονείς μου, καθώς και οι δικοί σου και δεν έκαναν τίποτε άλλο παρά να μιλούν για σένα. Έκλαψα τόσο πολύ, ώστε και το μικρό άρχισε να κλαίει κι' αυτό... το φτωχό μας το μικρό!»

«... Και δεν μένω ελεύθερη ούτε ένα λεπτό. Σκέφω ότι στο γραφείο εργαζόμεθα συνεχώς από τις 8 ως τις δύο και επιπλέον σπύτι τσακισμένη από τη δουλειά. Κι' έπειτα όλοι τους έκει μέσα λένε ότι κι' αυτό θα κλείσει σε λίγο τον καιρό.

«Το δράστη πλήττω γιατί δεν έχω παρά την Πόπη και τον άνδρα της, που με ταραζουν με τη φλυαρία τους! Μετά, τη νύχτα, δεν μπορούμε να κοιμηθούμε με τον φόβο των συναγεωμένων. Μου φαίνεται διαρκώς πως δεν θα προλάβω να κατεβώ στο καταφύγιο, κι' έτσι κοιμάμαι άσχημα, χωρίς να δρί-κα καμιά ανάπαυση!... (Στην ανησυχία που προκα- λούν οι γραμμές αυτές αναμι- γνύει και λίγη δυσάρεσκη. Θά μπορούσε ωστόσο να είχε την λεπτότητα να μιλά λιγώτε- ρο για τις ανησυχίες της.)

«Γράψε μου γρήγορα που πηγαίνεις. Μου είπαν ότι το πύταγμα σου θα φύγει σε λίγο για την Κουστανά. Πες μου καθαρά τι πρόκειται να γίνει.

(Και αν παραδεχθούμε ότι το ερωτηματολόγιο αυτό θα φθάσει στον παραλήπτη του, έ- κείνος δεν μπορεί να δώσει σα- φείς απαντήσεις, κι' έτσι οι έ- ρωτήσεις είναι περιττές.)

«... Πρέπει να τελειώνω. Η γειτόνισσα ήλθε να μου πη- δει πρόκειται να συμβή κάτι

ΚΑΙ ΤΩΡΑ...

Συγχαίροντας τα δυο παραπάνω γράμματα μπορείτε πο- λυ καλά να καταλάβετε τι πρέπει να τους γράφετε. Σ' έ- κείνον που, με το όπλο στο χέρι, είναι έτοιμος να θυσιάσει και την ζωή του για την πατρίδα, δεν πρέπει ποτέ να φθάνουν οι μικρομυρίες του σπιτιού. Αυτές πρέπει να τις αντικρύζουμε μόνοι μας έμεις των μετόπισθεν, με την πεποίθηση ότι συμβάλλουμε έτσι κι' έμεις κατά τη στην γρήγορη Νίκη.

ΣΟΝΑΘ

Μιά άχρηστη

ΖΩΗ

Έπικαιρο γαλλικό διήγημα

«Α! Ξέρετε, εγώ δεν έχω να χάσω τίποτε με τον πόλεμο. Είναι τραγικό να το λή- κανείς, αλλά έτσι είναι.

Το 1914 ήμουν άρραβωνία σμένη με τον Ζαν Ντυμέ, άρ- ραβωνισμένη έπως έγιναν τότε αυτά τα πράγματα στην επαρχία όπου ζούσαμε. Οι γο- νείς του Ζαν και οι δικοί μου είχαν συμφωνήσει, όταν ακό- μη ήμασταν μωρά πως θα μάς παντρευαν. Και περίμενα να έ- νηλικιωθώ, για να μου δώση ή νουά μου την δωρεά που μου εί- χε υποσχεθί, να τελειώση κι' ο Ζαν την θητεία του και να παντρευτούμε. Όλα αυτά τα ώραια πράγματα θα γίνονταν το 1916. Έν τώ μεταξύ έμως ξέσπασε ο πόλεμος. Η επαρχία μας κατελήφθη από τους Γερμανούς. Τι μαύρες ήμέρες αγωνίας περάσαμε τότε χωρίς να έχουμε νέα από τον Πιέρ, τον αδελφό μου, και τον Ζαν, τον άρραβωνιστικό μου.

«... Έδώ, όλοι είναι καλά. Οι γονείς σου και οι δικοί μου ήλθαν να με ιδούν. Αυτό μ' ευχαρίστησε πολύ και έ- φλυάρησα αρκετά μαζί τους. Ο μικρός είναι φρόνιμος και μιλά διαρκώς για τον μπαμπά του.

«Στο γραφείο όλοι εργαζό- νται κανονικά. Τώρα εργαζόμε- θα συνεχώς από τις 8 ως τις 2 το απόγευμα κι' αυτό ξέρεις μ' ευχαρίστησε πολύ, γιατί έ- ται επιπλέον χωρίς σπύτι, όπου πάντα έχω κάτι να κλώω.

«Μα δεν σου μιλώ — δέ- πεις τί εγώστρια είμαι! — παρά μονάχα για τον εαυτό μου. Θέλω πολύ να μάθω αν έχεις ανάγκη από τίποτε. Σου πλέκω ένα κασκόλ για να το φορής με το κρύο. Τα σκεπά- σματα σου είναι αρκετά ζεστά; Θέλεις να σου στείλω καμιά κουβέρτα ακόμη;

«Ελπίζω να μη σε κουρά- ζη πολύ ή νέα σου ζωή και ότι τα πηγαίνεις καλά. Βρή- κες αυτού παλμού σου συνα- δέلفους; Είναι τόσο ευχάριστο να βρίσκεται κανείς κοντά σε φίλους.

(Πόσο σκέπτεται ή άγαπη- μένη μου όλα εκείνα που μπο- ρούν να μ' ευχαριστήσουν!)

«Σκέπτομαι να στείλω τον μικρό στη νουνά του, στην έ- σοχή. Έσύ τί λές;

(Θα της στοιχίσει πολύ ν' αποχωρισθί τον μικρούλη μας αλλά έχει ασφαλώς δική.)

«... Αυτά είχα να σου πώ, αγαπημένη μου. Επίσης να σου επαναλάβω ότι είμαστε καλά και ότι ο μικρός μ' έρω- τα αν ένας άνθρωπος μπορεί να δει από απόσταση 600 χι- λιομέτρων!»

Συνήθιζα να γεμιάζω σ' έ- να γαλακτοπώλειο συχνά το μεσημέρι, με μια πολύ νεαρή συνάδελφό μου, την Σούζη. Κά- πια μέρη, λοιπόν, που έβγαζα να βρω το τραπέζι της, μου εί- πε ή ταμίας:

— «Η κόρη σας; Κάθεται στο βύθος. Δειά.

Μπορούσα εγώ να έχω κόρη δέκα έπτά ετών; Μα ίσως είχα

δίκιο ή ταμίας. «Ήμουν τρώ- να πέντε ετών. Ήμουν όριμη γυναίκα πιά. Ήταν το πρώτο από τα χτυπήματα που δέχτη- κα γι' αυτόν τον λόγο. Σιγά σιγά ανέκαμψα τις πρώτες άσ- πρες τρίχες, άκουσα ανθρώ- πους να μου λένε πως «είμαι ά- κόμη ώραια», τον κομμωτή μου να με ρωτά «αν ύπηρε- ζαθείς»...

Αισθάνθηκα τον εαυτό μου χαμένο και κρεμάστηκε απελ- πλισμένα σ' αυτή τη νεότητά που έφευγε. Άρχισα να περι- ποιούμαι τον εαυτό μου, να θγαίνω έξω... κι' έτσι γνώρι- σα τον Ζαν. Λέγονταν Ζαν κι' αυ- τός άπό μια περιεργή σύμπτω- ση. Βρισκόταν σε άναρρωσι, κι' έμενε στο ίδιο ξενοδοχείο που περνούσα εγώ τις διακοπές μου. Του άρεσε ή συντροφιά μου.

— Είσαθε το καλύτερο τονω- τικό μου, έλεγε, με ξεκουράζε- τε τόσο πολύ, αγαπητή γκριζα- κυρία.

Έκάνανε πολλούς περιπά- τους μαζί, μιλούσαμε πολύ και... τον αγάπησα. Τον ά- γάπησα σαν αδελφό μου, σαν άιτηρα μου, σαν παδί μου, έ- σπριζα σ' αυτόν όλες τις χα- μένες μου ελπίδες. Έγύρισε στο Παρίσι εντελώς υγιής.

Έκείνος ο χειμώνας ήταν για μένα σωστή άσας. Διακόσημ- σα όσο πιο ευχάριστα μπορού- σα το μικρό μου διαμέρισμα και έδωσα τα δυνάτα μου στην μαγειρική, γιατί ο Ζαν έρχό- ταν κάθε Κυριακή να φάη, και καμιά φορά μόνε έσπριζόμουν και ή Σούζη. Έπειτα, θγαίνα- με και οι τρεις περίπατο. Δεν μπορούσα φυσικά να μοντέω- πως τον Άπριλιο ο Ζαν θα μου άνηγγελλε τους άρραβόνες του με τη νεαρή μου συνάδελφο, την Σούζη. Άλλη μια φορά έ- νόμισα πως δει- θ' άνθξω στον πόνο, μα πάλι γελάστηκα. Προ- σπάθησα να τείσω τον εαυτό μου πως τα 35 μου χρόνια ή- ταν πολύ βαρειά γι' αυτό το παιδί των είκοσι έπτά χρόνων. Είχα τη δύναμη να νελάσω στο γάμο τους και να βασίσω την Λούση, το χαοιτωμένο άγγελου- δι που συνεπλήρωσε την ευτυ- χία τους. Την έχζέδουσα πολύ, σε βαθμό που έκανε τη μητέ- ρα της να διαμαρτύρεται, μα δι- στυχώς δεν διήρκεσε πολύ η κακιά κι' αυτή μου ή ευτυχία. Το έπόμενο καλοκαίρι, δη ή οίκογένεια έφυγε για την Γουα- δελούπα. Και ή αούσία έκλει- σε, κι' ο δρόμος της ζωής μου συνεχίζεται γκριζος και μονό- τονος. Πολλοί μου έπρότειναν να υιοθετήσω ένα παιδί. Μα δεν κερδίζω άρετά άποτε να μπρω να τ' αναθώ. Η φι- λανθρωπία με τρυπάζει. Μου φαίνεται πως οι δυστυχισμένοι θα μου μεταδώσουν την δυστι- χία τους, χωρίς εγώ να υποσώ- να τους προσέχω τίποτα. Σ' αυτή την κατάσταση διακό- μωμ ένω το τέλος Αυγούστου 1939. Ο πόλεμος, υπιόντας στην πόρτα της καρδιάς μου, έσπινξε όλους τους παλμούς μου πόνους. Ένοιωσα την νεό- τητά που μου μένει να σαλεύη μέσα μου και κατάλαβα πως μπορεί ακόμη να χρησιμεύση. Τόσοι Ζαν και Πιέρ έχουν ά- νάγκη από μένα. Πάντοτε μπο- ρεί κανείς να είναι χρήσιμος. Κι' εύτυχώς που έχω το δίπλω- μα μου της νοσοκόμου

«Είσαθε το καλύτερο τονω- τικό μου, έλεγε, με ξεκουράζε- τε τόσο πολύ, αγαπητή γκριζα- κυρία.

Έκάνανε πολλούς περιπά- τους μαζί, μιλούσαμε πολύ και... τον αγάπησα. Τον ά- γάπησα σαν αδελφό μου, σαν άιτηρα μου, σαν παδί μου, έ- σπριζα σ' αυτόν όλες τις χα- μένες μου ελπίδες. Έγύρισε στο Παρίσι εντελώς υγιής.

Έκείνος ο χειμώνας ήταν για μένα σωστή άσας. Διακόσημ- σα όσο πιο ευχάριστα μπορού- σα το μικρό μου διαμέρισμα και έδωσα τα δυνάτα μου στην μαγειρική, γιατί ο Ζαν έρχό- ταν κάθε Κυριακή να φάη, και καμιά φορά μόνε έσπριζόμουν και ή Σούζη. Έπειτα, θγαίνα- με και οι τρεις περίπατο. Δεν μπορούσα φυσικά να μοντέω- πως τον Άπριλιο ο Ζαν θα μου άνηγγελλε τους άρραβόνες του με τη νεαρή μου συνάδελφο, την Σούζη. Άλλη μια φορά έ- νόμισα πως δει- θ' άνθξω στον πόνο, μα πάλι γελάστηκα. Προ- σπάθησα να τείσω τον εαυτό μου πως τα 35 μου χρόνια ή- ταν πολύ βαρειά γι' αυτό το παιδί των είκοσι έπτά χρόνων. Είχα τη δύναμη να νελάσω στο γάμο τους και να βασίσω την Λούση, το χαοιτωμένο άγγελου- δι που συνεπλήρωσε την ευτυ- χία τους. Την έχζέδουσα πολύ, σε βαθμό που έκανε τη μητέ- ρα της να διαμαρτύρεται, μα δι- στυχώς δεν διήρκεσε πολύ η κακιά κι' αυτή μου ή ευτυχία. Το έπόμενο καλοκαίρι, δη ή οίκογένεια έφυγε για την Γουα- δελούπα. Και ή αούσία έκλει- σε, κι' ο δρόμος της ζωής μου συνεχίζεται γκριζος και μονό- τονος. Πολλοί μου έπρότειναν να υιοθετήσω ένα παιδί. Μα δεν κερδίζω άρετά άποτε να μπρω να τ' αναθώ. Η φι- λανθρωπία με τρυπάζει. Μου φαίνεται πως οι δυστυχισμένοι θα μου μεταδώσουν την δυστι- χία τους, χωρίς εγώ να υποσώ- να τους προσέχω τίποτα. Σ' αυτή την κατάσταση διακό- μωμ ένω το τέλος Αυγούστου 1939. Ο πόλεμος, υπιόντας στην πόρτα της καρδιάς μου, έσπινξε όλους τους παλμούς μου πόνους. Ένοιωσα την νεό- τητά που μου μένει να σαλεύη μέσα μου και κατάλαβα πως μπορεί ακόμη να χρησιμεύση. Τόσοι Ζαν και Πιέρ έχουν ά- νάγκη από μένα. Πάντοτε μπο- ρεί κανείς να είναι χρήσιμος. Κι' εύτυχώς που έχω το δίπλω- μα μου της νοσοκόμου

«Είσαθε το καλύτερο τονω- τικό μου, έλεγε, με ξεκουράζε- τε τόσο πολύ, αγαπητή γκριζα- κυρία.

Έκάνανε πολλούς περιπά- τους μαζί, μιλούσαμε πολύ και... τον αγάπησα. Τον ά- γάπησα σαν αδελφό μου, σαν άιτηρα μου, σαν παδί μου, έ- σπριζα σ' αυτόν όλες τις χα- μένες μου ελπίδες. Έγύρισε στο Παρίσι εντελώς υγιής.

Έκείνος ο χειμώνας ήταν για μένα σωστή άσας. Διακόσημ- σα όσο πιο ευχάριστα μπορού- σα το μικρό μου διαμέρισμα και έδωσα τα δυνάτα μου στην μαγειρική, γιατί ο Ζαν έρχό- ταν κάθε Κυριακή να φάη, και καμιά φορά μόνε έσπριζόμουν και ή Σούζη. Έπειτα, θγαίνα- με και οι τρεις περίπατο. Δεν μπορούσα φυσικά να μοντέω- πως τον Άπριλιο ο Ζαν θα μου άνηγγελλε τους άρραβόνες του με τη νεαρή μου συνάδελφο, την Σούζη. Άλλη μια φορά έ- νόμισα πως δει- θ' άνθξω στον πόνο, μα πάλι γελάστηκα. Προ- σπάθησα να τείσω τον εαυτό μου πως τα 35 μου χρόνια ή- ταν πολύ βαρειά γι' αυτό το παιδί των είκοσι έπτά χρόνων. Είχα τη δύναμη να νελάσω στο γάμο τους και να βασίσω την Λούση, το χαοιτωμένο άγγελου- δι που συνεπλήρωσε την ευτυ- χία τους. Την έχζέδουσα πολύ, σε βαθμό που έκανε τη μητέ- ρα της να διαμαρτύρεται, μα δι- στυχώς δεν διήρκεσε πολύ η κακιά κι' αυτή μου ή ευτυχία. Το έπόμενο καλοκαίρι, δη ή οίκογένεια έφυγε για την Γουα- δελούπα. Και ή αούσία έκλει- σε, κι' ο δρόμος της ζωής μου συνεχίζεται γκριζος και μονό- τονος. Πολλοί μου έπρότειναν να υιοθετήσω ένα παιδί. Μα δεν κερδίζω άρετά άποτε να μπρω να τ' αναθώ. Η φι- λανθρωπία με τρυπάζει. Μου φαίνεται πως οι δυστυχισμένοι θα μου μεταδώσουν την δυστι- χία τους, χωρίς εγώ να υποσώ- να τους προσέχω τίποτα. Σ' αυτή την κατάσταση διακό- μωμ ένω το τέλος Αυγούστου 1939. Ο πόλεμος, υπιόντας στην πόρτα της καρδιάς μου, έσπινξε όλους τους παλμούς μου πόνους. Ένοιωσα την νεό- τητά που μου μένει να σαλεύη μέσα μου και κατάλαβα πως μπορεί ακόμη να χρησιμεύση. Τόσοι Ζαν και Πιέρ έχουν ά- νάγκη από μένα. Πάντοτε μπο- ρεί κανείς να είναι χρήσιμος. Κι' εύτυχώς που έχω το δίπλω- μα μου της νοσοκόμου

«Είσαθε το καλύτερο τονω- τικό μου, έλεγε, με ξεκουράζε- τε τόσο πολύ, αγαπητή γκριζα- κυρία.

Έκάνανε πολλούς περιπά- τους μαζί, μιλούσαμε πολύ και... τον αγάπησα. Τον ά- γάπησα σαν αδελφό μου, σαν άιτηρα μου, σαν παδί μου, έ- σπριζα σ' αυτόν όλες τις χα- μένες μου ελπίδες. Έγύρισε στο Παρίσι εντελώς υγιής.

Ο ΓΑΜΟΣ

— Καλέ, Βενετία μου, πως ήταν αυτό το καλό να μάς έρχης; φώναξε ή Ζαμφώ μόλις είδε μιαν ήλικιωμένη εξαδέλφη του άνδρός της.

— Ζαμφώ μου, δεν μπορώ τα τραβάγια και τα έφτακίνητα. Σήμερα όμως ήρχα για- τι θα παντρεύω την κόρη μου την άλλη Κε- ριακή και θέλω να σας καλέσω.

Η Ζαμφώ καταχάρηκε.

— Ηδού, καλορροϊζικά κι' ή ώρα ή κα- λή! Μα ποίνε;

— Με το γυιό του Στράκα, ο γαμπρός είναι στρατιώτης και πριν φύγει για τον πόλεμο είπαμε να σοι παντρεύωμε μια βραδυά.

— Αχ! άνετρίχισε το πεσί μου από τη χαρά μου. Καλορροϊζικά κι' άμετά- νοιατα.

— Που είναι οι άξαδρεφάδες μου, οι κουνιάδες σου, ή 'Ορθοδοξία κι' ή Τερ- ψιθέα;

Το λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΤΗ ΜΥΤΗ ΣΗΚΩΣΕΙ ΨΗΛΑ

(Άφιερωμένο στον Μουσταλίνι)

Μπενίτο σε φωνάζανε από τα μικρά σου χρό- (νια).

Κι' από μικρός συνή- (θιξες να τρώς τα μακαρό- νια).

Κι' αν και κεφάλι, δυ (στυχώς, ποτέ δεν είχες πλήρες, τη μύτη σήκωσες ψηλά κι' άπάνω σου το πη- (ρες).

Τον Καίσαρα μάς έ- (κανες

και τον μεγάλον άντρα, μα δεν πολέμαγες ποτέ με δίχως... σαλαμάντρα.

Την άντοχη των φασιστών κάθε φορά έξερεις, αλλά την έπαθες άδρά και την... κρυάδα πήρες.

Γι' Άδηςσινους μάς πέρασες κι' ήρθες γεμάτος λαύρα.

Από τους μαύρους γλυτωσες κι' έδώ τα βάφεις... μ α υ ρ α.

Και ο γαμπρός σου πωδναι «στάρ» και στο πανι ποζάρει κι' από τη Ρώμη θα διαχτή και τό... π α ν ι θα πάρη!

Το στόλο δεν τον έδγαζες ούτε και στα παράλια κι' οι Άγγλοι μέσ' στον Τάραντα στον κόνανα συμπαράλια.

Από καράβια στάκαναν μεσούρες κακομοίρες. Είχες κρυμμένα θωρηκτά και... κ ο μ μ α τ ά κ ι α π ή σ ε

Χωρίς να πέσουνε βροχές να γίνονταν πλημμύρες, στη μάχη τα μουκέωναν κι' οι φάλαγγες, κι' οι μοίρες.

Την Κερυστά μάς άδειςσες και μούρα δρόμο πήρες κι' όλοι δρεμμένα τάχουνε λέε κι' ήπιαν... χ ι λ ι ε ς μ π ύ ρ ε ς!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Και για την πατρότητα:

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

— Καλέ, Βενετία μου, πως ήταν αυτό το καλό να μάς έρχης; φώναξε ή Ζαμφώ μόλις είδε μιαν ήλικιωμένη εξαδέλφη του άνδρός της.

— Ζαμφώ μου, δεν μπορώ τα τραβάγια και τα έφτακίνητα. Σήμερα όμως ήρχα για- τι θα παντρεύω την κόρη μου την άλλη Κε- ριακή και θέλω να σας καλέσω.

Η Ζαμφώ καταχάρηκε.

— Ηδού, καλορροϊζικά κι' ή ώρα ή κα- λή! Μα ποίνε;

— Με το γυιό του Στράκα, ο γαμπρός είναι στρατιώτης και πριν φύγει για τον πόλεμο είπαμε να σοι παντρεύωμε μια βραδυά.

— Αχ! άνετρίχισε το πεσί μου από τη χαρά μου. Καλορροϊζικά κι' άμετά- νοιατα.

— Που είναι οι άξαδρεφάδες μου, οι κουνιάδες σου, ή 'Ορθοδοξία κι' ή Τερ- ψιθέα;

— Η μεγάλη ήδω έδω μια σιμή, ή Τερψιθέα είν' άπάνω ξεπλωμένη, στάσου να τη φωνάξω να τη τή το πής.

Βγήκε στο διάδρομο και φώναξε: — Τερψιθέα, έλα κάτω, ήρχε ή Βενετία ή άξαδρεφή σου. Έλα γρήγορα.

Και στην Βενετία: — Αυτή είναι χαρέμι, χριστιανή μου!

— Πως τα πάτε; ρώτησε ή Βενετία τη νύφη της.

— Η Ζαμφώ έκούνησε το κεφάλι: — Έί! Δεν σοι συνορίζομαι γιατί εί- νε μεγαλύτερες και άμα μεγαλώση κανείς έχει σοι παρασενιές του. Η 'Ορθοδοξία είναι υπομονετική και άμύλητη, δεν πειρά- ζει κανέναν, μα έκείνη ή Τερψιθέα... παντού δάζει τη μύτη της!

Έκείνη τη στιγμή κατέβηκε ή Τερψι- θέα και μπήκε κι' ή 'Ορθοδοξία μέσα.

Φιλιά, άγκαλιάσματα, δάκρυα.

— Όταν άκουσαν για το γάμο, ή 'Ορθο- δοξία δεν ήθελε να πάνε γιατί ήταν θλιμ- μένες, ή Τερψιθέα όμως φώναξε: — Ξένη δεν είναι. Μυστήριο θα γίνη, δχι διασκέδασι. Θάρχωμε, Βενετία μου.

— Η καρδιά της πεταρίζει ακόμα, εί- πε από μέσα της ή Ζαμφώ.

Την Κυριακή έτοιμασθήκανε, πήρανε μαζί τους λαουλούδια και μπήκαν στο λεω- φορείο να κατεθούν στην 'Ομόνοια κι' από κεί στο Βύρωνα.

Το σπιτάκι της Βενετίας, φωταγωγημέ- νο, μερικές φίλες και συγγενείς μαζεμέ- νες, λουλούδια, παιδιά έξω από τα παρά- θυρα.

Η κόρη της Παρασκευούλα, που την έ- λεγαν χαϊδευτικά Παρή, μια κοπέλλα με όμορφα μάτια, ντυμένη λευκά, δεχόταν τις ευχές των συγγενών και φίλων, ενώ ο γαμπρός, ένας νέος αθλητικός, ζωηρός και συμπαθητικός, μπαίνονταν με το χαμό γέλο στα χείλη.

Η Ζαμφώ με τις κουνιάδες της μπήκαν μέσα με φωνές και γέλια και γέμισαν φι- λιά την Παρή.

Ένας μεσόκοπος άνθρωπος πλησίασε να γιορτίσει τους συγγενείς. Ήταν ο πα- τέρας του γαμπρού, χήρος.

— Τώρα που παντρεύω το γυιό μου, θα μείνω πια υπεκάκης, είπε.

Η Τερψιθέα κοκκίνισε: — Νέος είσαστε ακόμα, κύριε Παντε- λάκη. Γιατί να μην παντρευθήτε κι' έσείς;

— Καλά σου λείει, φώναξε ή Ζαμφώ. Νταβραντισμένος όπως είσαι, συμπτέρε, θα σε πάρει και κορίτσι ακόμα.

— Γεράματα, κόνα Ζαμφώ!

Η Τερψιθέα τον έδιπλώρασε από κείνη τη στιγμή. Μετά το μυστήριο, δέχθηκαν να θεοδύουν γλυκά, κουφέτα και κατόπιν με- ζέδες και κρασί.

Η Ζαμφώ έπινε κι' έτρωγε με την καρδιά της.

Άρχισαν τα τραγούδια. Η 'Ορθοδοξία έφυγε στο άλλο δωμάτιο, για να μην βρίσκεται μέσα στο γλέντι. Η Τερψιθέα δ- μως δεν κούνησε από το πλάι του γέρου.

Σε μια στιγμή, ή Ζαμφώ τραγούδησε: — «Μαν...

Μια τριχά από τα μαλλιάκια σου τα μάτια μου να ράψω κι' όρκίζομαι, πουλάκι μου, έλλη να μην κυττάω!»

Η Τερψιθέα έγινε έξω φρενών — Ημέθυσσε και δεν ξέρει τί τη γίνε- ται, είπε σε μια που καθόταν δίπλα της.

Εκείνη πάλι το σφύριξε στη Ζαμφώ άμ- σως.

— Έτσι είπες! Στάσου να δει ή πρα- σινόκαμπια τί θα τη καταφέρει.

Σηκώθηκε, πλησίασε με τρόπο τον κύριο Παντελάκη, και του είπε:

— Νά χαρίς το ζευγαράκι, συμπτέρε, δόσε να πη λιγάκι ή κουνιάδα μου, που κάθεται πλάι σου, γιατί τη λυπούμαι την έρημη να τη βλέπω με κατεβασμένα μού- τρα.

Ο γέρος πήρε δυο ποτήρια και πλη- σίασε την Τερψιθέα:

— Νά πιούμε μαζί στην ύγεια του ζευ- γαριού, της είπε.

Η Τερψιθέα το άγγιξε στα χείλη.

— Αι! 'Οχι έτσι! Άσπρο πάτο! Δόστου!

Την έκανε να το πη. Σε λίγο δεύτερο

Τά θάσανα του ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΣΚΟΤΑΔΙ

Με Σουρπουίτσα κα- φενέντια άργά κατή- σαμε, τσιπούρο μεζέ ήπηραμε, παστιμά ή φάσαμε, μύτη μας ντέν ήδλεπαμε. Άμα νύ- χτα ένηκε, σκοτάντι δώ, μαύρος πολύ έ- νεται.

— Αμάν, Καραμπέτ, πώς τα πάμε τώρα Τουργούτ;

— Φανέρ ντέν ήπηρα, Σουρπουίτσα κέρι σου τα βαστά, κέρι μου τα δαστάς, γιαδάς — γιαδάς ντρόμο τα πάμε.

Έτσι ένηκε. Σουρπουίτσα κέρι του βαστούσα, από μπζιόντρός πορπά- τηχτός κάνει.

Σουρπουίτσα πολλά λόγια για πό- λεμος λείει.

— Μπράκ, Σουρπουίτσα, ντέν πρέ- πει μιλημένος τα κάνης, γιατί γιασά- κι είναι, έμπρόστιμος τα πλερώσαμε, ντιαντόσσις να μη ένεται. Άμα σπύτι μας πάμε, λακινυτί τα ένεται.

Ντέν μιλούσε Σουρπουίτσα, ντέν μι- λούσα έγκώ.

Άμα εκεί Μακρογιάννη, κόσμο ντου. νιά πολύ, τράμ, κωρτάσει. Κόσμος ι- σπρωχμένος κάνει, Σουρπουίτσα χά- να, μα ύστερα ένα κέρι ήπιασα, σκο- τεινιά, πίσα, λακοτάντι, σιγά-σιγά, πορπατηχτός πάμε.

Άμα ήφταξα Ντουργούτι μιλημένος ήκανα:

— Έλα μέσα, Σουρπουίτσα.

— Τί λές, μωρέ; άρωτημένος κάνει ένα γρά.

Άμάν, Άμάν, Σουρπουίτσα ήχασα γρηάς κέρι ήπιασα, ίσπίτι μου ήφρα.

Τώρα τί τα ένεται;

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΚΔΟΤΑΙ: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου & Σία»
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετήσια εσωτερικού Δρχ. 300
Εξωτερικού » 150
Ετήσια εξωτ. λιρ. Αγγ. 1.10
» Αμερικ. δολλ. 6
» Τουρκίας Λ. Τ. 6

Εμβάσματα και επιταγαι
εις διαταγήν: Περιοδικόν
«Θησαυρός» — Αθήνας, Σαντα.
οδός 5.

Υπεύθυνος Συντάκτας
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ
(Βαρβάκη 10)

Προϊστάμενος Γυπογραφείου:
Στέφανος Κατσάνης
(Δαμόρεως 4, Γιαγκράτι)

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ

(Συνέχεια απ' τη μεσαία σελ.)
της, κλειδωμένη όμως με το
κλειδί. Πρέπει να την ανοίξει
και να βγεί χωρίς να δώσει
καμμία υπόνοια στον άθλιο έ-
κείνον, που την παραμονεύει
δεξιά, κάτω από το κρεβ-
βάτι.

Κυττάζει το ρολόγι και λέ-
γει φωναχτά, σαν να μιλά στον
εαυτό της:

— Δεκάμισο! Πρέπει να το
άφησω το γραμμά μου στο τρα-
πέζακι του χώλλ, για να το
πάρω στο ταχυδρομείο ή Ντίνα
πρώι-πρωί.

Έξαφνα, ένα δυνατό ρίγος
τη συγκλονίζει. Κάτι σαν τρί-
ξιμο άκουσε από το μέρος του
κρεβατιού. Μήπως αυτός ο έ-
θλιος θέλει να την προλάβει;
Τα γόνατά της τρέμουν από
την αγωνία της.

Μολαταύτα, κατορθώνει να
επιβιβηθί πάνω στον εαυτό της
και να ξαναβρῇ την ψυχραι-
μία της. Δεν γυρίζει το κε-
φάλι της προς το κρεβάτι,
δεν κάνει την παραμικρή κίνη-
ση που να προδίδη τον φόβο
της. Προχωρεί άπρופαιστικά
προς την πόρτα και σηκώνει
το χέρι της για να γυρίση το
κλειδί.

Ξέρει από τώρα τί θα κάμη.
Δεν φτάνει να βγεί έξω από
την κάμαρά της. Πρέπει με
επιτηδεύματα να βγάλει το
κλειδί, να το ξαναβάλει απ'
έξω και να τον κλειδώσει μέ-
σα. Ύστερα, θα τρέξει στο
θυρωρείο να ζητήσει βοήθεια.
Γυρίζει άργά το κλειδί. Αί-
σθάνεται ότι έχει ανάγκη από
όλη της την ενεργητικότητα
για να συνεχίση τις ήμερες
κινήσεις της. Γιατί της έρχε-
ται να γυρίση γρήγορα και τη
δεύτερη στροφή, να ανοίξη, να
όρμηση έξω σαν τρελλή, να
φωναχτεί, να ζητήσει βοήθεια.

Τη στιγμή εκείνη αισθάνε-
ται ένα άγγιγμα στο πόδι.
Νοιώθει πως είναι έτοιμη να
λιποθυμήσει, και με μεγάλη
άγωνία συγκρατεί μια κρου-
γή, που ανεβαίνει από το στη-
θος της και την πνίγει.

«Οχι, δεν ήταν τίποτα! Ο
άσπρος γάτος χαϊδεύεται ρο-
νονίζοντας στη γάμπά της».

Η Μαρίνα άφηνει έναν πνιγ-
μένο άναστεναγμό άνακουφίσε-
ως. Άογά, κάνει και τη δεύ-
τερη στροφή του κλειδιού. Ά-
νοίγει την πόρτα και αυτοό-
χονα βγαίνει το κλειδί. Αθή-
ρυβα. Τραβά το φύλλο, ενώ έ-
24

θόρυβα επίσης ξαναβάζει το
κλειδί στη θέση του. Η καρ-
διά της χτυπά τρελλά.
Άκομα όμως δεν έτελείωσε.
Πρέπει να κλειδώσει. Η νεαρή
γυναίκα, κρατώντας την άνα-
πνοή της, γυρίζει το κλειδί
μέ τα παγωμένα δακτυλά της,
μιά... δυό φορές.

Έτελείωσε! Τώρα έχει βά-
λει κάποιο εμπόδιο ανάμεσα
στον κίνδυνο και στον εαυτό
της. Και πρό πάντων, έχει ά-
σφαλισμένη τη βαλίτσα του
Άνδρέα. Έμπρός! Πρέπει να
ζητήσει βοήθεια. Διασχίζει με
γρήγορο βήμα το χώλλ και
κατεβαίνει σχεδόν πετώντας
τη σκάλα.

Ο θυρωρός ανεβαίνει αδό-
ρυβα τη σκάλα. Πάει να φυ-
λάξη έξω από την πόρτα του
διαμερίσματος, ενώ η Μαρίνα,
στο τηλέφωνο, σχηματίζει όσο
μπορεί πιο γρήγορα έναν ά-
ριθμό.

Από την άλλη άκρη του σύρ-
ματος της άπαντά μια άνδρι-
κή φωνή. Η νεαρή γυναίκα μι-
λάει γρήγορα - γρήγορα:

«Τρέξτε! Ένας κλέφτης...
ή κατάσκοπος, δεν ξέρω... στο
σπίτι μου... Έδώ κυρία Α.,
υπilάρχου... Πολυκατοικία,
όδός Αττικής 115... Κάμετε
όσο μπορείτε πιο γρήγορα».

Αναμονή πέντε λεπτών. Άλ-
λά στο διάστημα αυτό, η Μα-
ρίνα δεν άγωνιά καθόλου. Ά-
πλώς άνυπομονεί. Ναι, άνυπο-
μονεί μέχρι άγωνίας.

Επιτέλους, πετάγεται και
τρέχει στην πόρτα. Έχει ά-
κούσει θόρυβο από μοτοσυκέτ-
τες, που σταματούν έμπρός
στο σπίτι.

Την άλλη στιγμή, η είσοδος
έχει γεμίσει από άστυνomi-
κούς. Η Μαρίνα τους οδηγεί,
κρατώντας στο χέρι το κλειδί
της πόρτας.

Δεν ξέρει ακόμα η Μαρίνα
περί ίνους πρόκειται. Ο επί-
κεφαλής των άστυνομικών της
είπε πρό όλίγου: «Πιθανότα-
τα, κυρία, είναι κατάσκοπος.
Σας εύχαριστούμε που διατη-
ρήσατε την ψυχραιμία σας. Τα
παρακάτω είναι δική μας δου-
λειά».

Οί άστυνομικοί έφυγαν,
παίρνοντας μαζί τους και τον
μυστηριώδη έπισκέπτη. Η Μα-
ρίνα πρόφθασε να τον δη. Δεν
της φάνηκε για κλέφτης. Η
φυσιογνωμία του της θυμισε
κάτι φωτογραφίες που είχε δη
έπανελημμένες σε έσημεριές
με έπεξηγήσεις σαν αυτήν: «Ο
κόμης Τσιάνο και δ... κατά
την συνάντησή του εις...»
Άσφαλώς, σκέοθηκε, θα είναι
Ιταλός, που θα κουβόταν κά-
που με ελληνικό όνομα.

Η ήσυχία είχε άπλωθῇ πά-
λι στο σπίτι, όταν η Μαρίνα
ένυσσάθηκε στο ταπέζι της.
«Ω, έπρεπε να τελειώσω το
νόσσημα της προς τον Άν-
δρέα».

Κι' αυτή τη φορά είχε να
του πῇ κάτι ένδιαφέρον: ότι
έπαρόντος τον θησαυρό του έ-
πας έπεβόλλετο σε ιία σούγ-
γο υπilάρχου του Έλληνικού
στρατού...

Γ ΤΑΡΣΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Τό επί της οδού Καραή όρ
4, Τηλέφ. 24 532, δικηγορικός
γραφείον του κ. Ξενοφάντος
Χατζηφραντζού παρέχει παντε-
λώς δωρεάν πάσαν νομικήν έξυ-
πνότησιν εις τας οικονομείας
των στρατευθέντων έοδόνων.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Δ. ΨΑΘΑ

«ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ»

Πολύ συχνά μέσα στη λιμνα-
ζουσα ζωή κάθε κοσμοπολιτικής
κοινωνίας εμφανίζονται άνθρωποι
που με το Ιδιορρυθμό των τρόπων
τους, των λογών τους και της έν-
γένει συμπεριφοράς των άναπα-
ράσσουν την κανονικότητα και προ-
σελκύουν έπάνω τους τη γενική
προσοχή. Οί άνθρωποι αυτοί είναι
οί «τύποι», που περνούν σαν με-
τέωρα για ένα μικρό ή μεγάλο
χρονικό διάστημα, άφινουν έκδη-
λη την τροχιά της δράσεώς των
και τέλος, έαφνικά, έξαφανίζου-
ναι. Από την πρωτοτυπία τους
έξαρτάται πάντοτε ο θαύμος του
ένδιαφέροντος που θα προκαλε-
σουν στους κοινούς συνανθρώπους
των. Η πρωτοτυπία τους όληαδή
άποτελεί τη στάση της δημοτι-
κήτητός των.

Και αυτά μὲν για τους «τύ-
πους» που δημιουργεί η ζωή, Γιατί
ύπαρχουν και οί «τύποι» που τους
δημιουργούν οί συγγραφείς. Ά-
θανάτο μένει επί κεφαλής όλων
το παράδειγμα του Δον Κιχώτη,
πνευματικού τέκνου ενός Θερσαν-
τές. Στον τόπο μας δεν πέρασαν
λίγοι δημιουργοί «τύπων», έλαχι-
στα ή άρκετά δημοφιλών, είτε
θεατρικοί συγγραφείς ήσαν αύ-
τοι, είτε μυθιστοριογράφοι ή χρο-
νογράφοι, είτε σατυρικοί ποιηταί.
Άλλά για να μην έπεκταθούμε σε
Ιστορικές ή γραμματολογικές ά-
νασκοπήσεις, και περισσότερο για
να άποφύγουμε τον κίνδυνο της με-
ροληψίας, παρατρέχουμε την πε-
ρίοδο των Φασουλήδων, των Πε-
ρικλέων, των Άσώφων και των
Καρκαλέτων και σταματούμε στα
τελευταία χρόνια, που το είδος
των «τύπων» πήρε κι' έδωσε στις
σελίδες των έβδομαδιαίων κυρίως
περιοδικών. Μεταξύ των δημιουρ-
γών «τύπων» σημαντικώτερος ο
πολύτιμος συνεργάτης του «Θη-
σαυρού» Δ. Ψαθάς. Έπλασε κι'
έλασάρησε χαρακτήρες σπαρτα-
ριστών κομικών «τύπων», με τα
έργα των τίς ήμερες των όποιων
διασκέδασε τους άναγνώστες πολ-
λών περιοδικών. Άλλ' αυτός που
έγδλασε κυριολεκτικώς κόσμο, που
άπτετέλεσε σταθμόν, που έγινε θρύ-
λος και πέρασε στο στόμα μι-
κρών και μεγάλων, πλούσιων και
φτωχών, άνδρών και γυναικών,
που είχε άπήχσιν στα πέρατα

της ελληνικής γής και έξω από τα
σύνορά της, αυτός που άφησε έ-
ποχην στα κοινωνικά χρονικά μας
ήπηρε άναμφισβήτητα ο άριστοურ
Ψηματικός τύπος της «Μαντάμ
Σουσού». Η εύρεσίς του ήταν
μία εύτυχῃ έμπνευσις του άσους
των συγχρόνων Έλλήνων εύθυμο-
γράφων. Γιατί η Σουσού δεν είναι
μία ξεχωριστή, Ιδιότυπη, Ιδιότρο-
πη γυναίκα, όπως μάς παρουσια-
σθηκε. Είναι ένα κομμάτι από τις
χιλιάδες, τις δεκάδες χιλιάδων
Σουσούδων που κυκλοφορούν κα-
θημερινώς γύρω μας, που τις συ-
ναντούμε μέσα στους κύκλους των
γνωριμιών μας, μέσα στα ίδια
τα σπίτια μας, σάρε έκ της σαρ-
κάς της Γυναίκας — με κεφαλαίο
Γ —, μία φαεινή νύκτα άρπαγμένη
από την μουσική κλίμακα των έκ-
δηλώσεων της γυναικείας φύσεως,
με τις ματαιοδοξίες, τις έλαφρότη-
τες, τις άδυναμίες και τις άτελείες
της έν γενεί.

Τις ξεκαρδιστικές φάσεις της
ζωής της Μαντάμ Σουσού, που
έδημοσιεύονταν σε σειραν τευχών
του «Θησαυρού» επί ένάμιση δαό-
κληρο χρόνο, τις παρακολούθησε
το πανελλήνιον, άλλα μαζί με το
άναγνωστικό κοινόν του περιοδι-
κού μας τις έλγαντες κι' ο ίδιος
ο συγγραφέας του κι' η ίδια ή δι-
ευθύνει μαζί με το συντακτικό
και το έργατικό προσωπικό του
περιοδικού μας, όπως έπνεργαν
σε χερσόγραφα ή τυπογραφικά δο-
κίμια απ' τα χέρια ενός έκαστου.
Άνεμένοντο και έρρουφιόνταν
κάθε έδομάδα με άγωνίαν και
θυλίμην από όλους.

Τις φάσεις αυτές της ζωής
της περιλάλησε ήΠρωτοδούκισσα
του Βουδουλαίου Δ. Ψαθάς είχε
την έμπνευσι να τις συγκεντρώση,
να τις τακτοποιήση, να τις ρε-
τουσάρη, να τις συνδέση και να
τις έκδοση κ' έναν κομψότατο τό-
μο άδιοκρημένον με έπιτυχεστά-
τα σκίτσα του καλλιτέχνου κ.
Φωκ. Δημητριάδη. Έτσι ή «Μαν-
τάμ Σουσού», όλοκληρωμένη, κω-
δικοποιημένη, μυθιστοριοποιημένη,
παραδίδεται ως ένα γραπτό ντο-
κιμέντο στην δημοσιότητα. Και
δεν θα ζητηθῇ άσφαλώς μόνο από
τους έλχόμενους έκείνους που δεν
έδιάδασαν ποτέ μία περιπέτεια
της, άλλα κι' απ' όλους που την
παρακολούθησαν όλοκληρη σπορα-
δική κι' άκόμη από τους διόλιω-
φίλους που έξέρουν να διαλέγουν
τά πολύτιμα και άείλογοα βιβλία.

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

«ΑΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ» Μιά πολεμική επίδεωρσις

Στο θέατρον «Όλύμπια» παί-
ζεται ή πολεμική επίδεωρσις υπό
κ.κ. Σουλίου—Καρακάση—Δρακο-
πούλου «Αέρα, Παιδιά!» από έ-
κλεκτότατον θίασον άποτελούμε-
νον από 60 καλλιτέχνας, τους
γνωστότερους του μουσικού μας

Η έξαιρετική καλλιτέχνις του
κόσματος κ. ΠΑΟΛΑ, πρωταγω-
νιστεί με θριαμβευτικήν έπιτυ-
χίαν στο συγκρότημα των «Ό-
λυμπιών».

διέτρου και με άριστο μυαλό
και όρχήστραν υπό τον κ. Κο-
μινών.

Τό έργον είναι από τα καλύτε-
ρα που παίζονται ήδη στα
θηναϊκά θέατρα, γεμάτο σκηνές
σατυρικές, πατριωτικές, με άφθο-
νο χιούμορ, πολύ πνεύμα, λεπτό
και Ιδίως έλληνοπρεπέστατον. Πάλ-
λειται από πατριωτισμόν και χαρί-
ζει εύθυμiam, αίσιοδοξίαν και χα-
ράν στο θεατρόφιλον κοινόν, το
όποιον κατακλύζει την αίθουσα
των «Όλυμπιών» και κατά τις
δύο καθημερινές παραστάσεις. Τα
νόμμερα: Χωριστικό σκέτος, Βα-
σεις, Τό πνεύμα των παιδιών, Τα
νέα, Η Ήπειρώτισσα, Τα Εύζω-
νάκια, Ο Μουσολίνι και ο Τσιάνο,
το ύπεροχο φινάλε και τα
μπαλέτα του έργου καταχερσοκο-
τούνται έκτελούμενα από τας κ.κ.
Πάολαν, Άλεξάνδραν Δελτα, Ηώ
Παλαιολόγου, Φωφών Λουκά, Δό-
ραν Βός, Νανάν Σκιαδά, Μερύ-
την Ίωαννίδου και από τους κ.
κ. Γιάννη Ιατρού, Άρ. Χρυσό-
χούν, Β. Μεσολογγίτην, Γιάν.
Ίωαννίδην, Γιάν. Διανέλλον, Μ.
Παλαιολόγον, Γιάν. Μπαρτό-
μπαρτον, Προβεγγιόν κ.λπ. Τα
μπαλέτα με έπικεφαλής τόν
Ν. Κωνσταντινίδην και τους χο-
ρευτάς Κουμαριώτην και Βρον-
τάκην, βασιμεία.

Οί ήρώκοι πολεμισταί μας,
στις ώρες της άναπαύσεώς
των, έχουν άναγκη και από λί-
γη πνευματική γεκούρσι, από
κάποιο ψυχικό χόδι, έγουν ά-
νάγκη να νιώσουν ολόγυρα
τους κάτι σαν τη θαλπωρή του
σπιτιού. Αυτά μάς γράφουν
πολλοί απ' τους άγωνιστάς
του μετώπου και μάς παρακα-
λούν να τους άσσωμε σ' έπικοι-
νωσία με κοπέλλες και κυρίες
μορφωμένες, που θα ήθελαν να
τους γράφουν «τίπου - κάπου»
Έκτελούμε εύχαρίστως την πα-
ράκληση των γενναίων μαχη-
τών μας κι' απ' τη στήλη αυτή
θα δώμε ταχτικά τα δύσματα
και τις διευθυσεις των, με την
βεβαιότητα πως πολλές από
τις άναγνώστριές μας θα θε-
λήσουν να γράψουν και να
προσφέρουν μίαν άληθινή χαρά
στα παλληκάρια μας Τονίζομε
ότι είναι έθνική υποχρέωσις για
κάθε Έλληνοπούλα να γίνη
«Κουμπασούλα» ενός απ' τους
προσπαιστούς της έλευθερίας
μας. Είναι καθήκον ιερόν για
κάθε Έλληνοπούλα να άποκτή-
ση τόν «Κουμπασούλη» της.

Ίδου μερικά έλόγη όνόματα
που θα περιμένουν έπιστολές:

9) Έπιλοχίας Σπύρος Για-
ταγάνας, Μονάς 3421, Τ. Τ.
825.

10) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

11) Βλάχος Κωνσταντίνος,
Γεφυροσκευές Σ. 1, Λάρισα.

12) Παντελής Κεφαλός, Μο-
νάς 3421, Τ. Τ. 825.

13) Σκόρδης Άδαμάντιος,
Στρατ. νοσοκομείον Αγρινίου.

14) Μπέμπας Άνδρέας, 25ον
Σύντ. Πεζικού, 16 Τ. Τ. 732.

15) Λεωνίδας Τάμπιρας,
Μονάς 115) 10, Τ. Τ. 161.

16) Άγιουάντης Ήλίας,
Μονάς 3421, Τ. Τ. 825.

17) Ίππεύς Πατρινέλης Γρη-
γόριος 41) 0. Δ., Τ. Τ. 850.

18) Ίππεύς Σούλας Άνδρέ-
ας, 5ος λόχος έμπέδου, Τ. Τ.
712.

19) Μπένης Χρ., Μονάς 115
10, Τ. Τ. 161.

20) Άνθυπολαχός Φατσέ-
ας Ν. Μονάς 41, Τ. Τ. 850.

21) Καρακάσης Τάσος, έπι-
λοχίας, Δ. 2 όρεινόν χειρουρ-
γείον, Τ. Τ. 732.

22) Δεκαέντης Μαυραντζάς
Κωνσταντ. 19 (20), Τ. Τ. 624.

23) Μήλας Νικόλαος, άριθ.
58, Τ. Τ. 415, 6ος συναρκαός
τομείς.

24) Δεκαέντης Μωραίτης Γε-
ώργιος, 2ον τάγμα Σιδηροδρό-
μων, Λάρισα.

25) Στρατιώτης Κατσάνης
Δημήτριος, 1ον Παράρτ. Σ. 2,
Μοίρα έλαφρών αύτ. Τ. Τ. 152.

26) Στρατιώτης Μαρινάκης
Γεώργιος, 5ον άπόσπασμα έπι-
μελτίας, Τ. Τ. 866.

27) Στρατιώτης Άραγιάν.
νης Βασίλειος, Μονάς 474, Τ.
Τ. 590.

28) Στρατιώτης Σαπουνά-
κης Κωνσταντίνος, 5ον άπό-
σπασμα έπιμελ. Τ. Τ. 866.

29) Υποδεκαέντης Εύαγγελί-
δης Εύάγγελος, Μονάς 3420,
Τ. Τ. 825.

30) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

31) Βασανίζει και αυτή πολλές
φορές τους Ίταλους «Κενταύ-
ρους».

32) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

33) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

34) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

35) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

36) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

37) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

38) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

39) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

40) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

41) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

42) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

43) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

44) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

45) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

46) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

47) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

48) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

49) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

50) Υπαξιωματικός Σκόρ-
δης Γεώργιος, Μονάς 1358,
Τ. Τ. 712, 3ος λόχος.

Οι άδλοι του Γερο-Παρατατικού

ΟΡΙΑΜΒΟΣ ΕΙΣ ΡΩΜΗΝ

Ή, πόσον γάρ φαντάζομαι την ένδοξώδη ώραν,
καθ' ήν θα επίβιβάσθω με λυσσαλέαν φράν,
να φθάσω μ' άνεμίζουσαν την θρυλικήν μου κόμην
εις την άρχαίαν Ρώμην!

Θα κάμω άνακαίνισιν δεινήν της ζακεττός
και του τερπνού μου τίλου
και μετ' άφθόνου ζήλου

θα κάμω ζούραν άρμεπτον ένώπιον καθρεπτός
Και ούτω τερπνωδέστατος, καθ' όλα ιδεώδης
ού μήν τε και πομπώδης

μετά την όπωσούν λαμπράν των τοσολαδών νίκην
που έφορμάσι με φωνήν σφοδράν κι' ούρανομήκην
θα φθάσω εις την Πρωτεύουσαν των ήδη φασιστών
οίτινες θάχουν ήττηθῇ
κι' άγρίως κατατροπωθῇ

ριγούντες από πυρετόν τα μάλα τεταρταίον.
Θα προχωρή έφ' άρματος με ίππους δακατέσσοντας
σαν τους άρχαίους Κασσάρας

ή μάλλον σαν τόν παλαιόν πασίγνωστον Άντίοχον
Και τόν Μουσολινέα
με στρατηγούς του έννεα
θα έχω για ήνιχόν.

Και ούτω σαν ήμίθεος θα μώ εις Ρώμην
(πλέον
και θα ζητωκραυγάζωσιν τα στήθη των
θηλέων.)

Τους δρόμους θα καλύπτωσιν δια περσι-
τών (κάν ταπήτων
και θα έμπεριπαίξωσιν τόν άτυχῇ Μπενί-
(τον.)

Καθώς ούν θα διέρχωμαι εις τας όδους
(άκμαίος
με τύμπανα και σάλπιγγας, χορδός τε
(και τρομπέτας
θα είμαι έγώ πασιφανώς ο νέος ο Ρω-
(μαίος)

και θάχω τότε πίσωθεν χιλίας Ίουλιέτ
(τας.)

Ο ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

2) Κυνήγιον, ψάρεμα. — Μερ-
κά όπως τα «Όλοι οί δρόμοι ο-
δηγούν στη Ρώμην» και «Ίδου ή
Ρόδος, Ίδου και το ηήδημα» δεν
άρεσουν καθόλου στον Μουσολίνι.

3) Όχι μόνον ένα άλλα πολλά
έξετέλεσεν εις το μετώπον ή «Πλη-
γμένη Παναγία της Τήνου».

4) Φαίνεται ότι το πολεμικόν
αυτό πλοιον μας έτρέμαζε πολύ
τους «γενναίους ήταλούς» και έ-
προτίμησαν να μας το θυόουν προ-
τού μας κηρύξουν τον πόλεμον.—
Θορόος τόν όποιον θα προτιμού-
σαν να μην άκουσαν ποτέ οί γενναί-
οί έχθροί μας.

5) Μεγάλη Άμερικανική λου-
τροπία επί του Ειρηνικού (πα-
ρά το Χόλλυγουντ).

6) Μικρόν λεπτό μετάλλιον Ε-
λάσματος. — Έάν εις τας έπιχειρή-
σεις της Άλβανίας μάς έσθώου-
σαν και οί σύμμαχοί μας οί Τούρ-
κοι, τότε άσφαλώς οί έχθροί θα
είχαν ήδη έκτομίσῃ την τουρκι-
κήν αυτήν λέειν.

8) Η πρώτη μεγάλη ελληνική
πόλις εις την όποιαν έσκόπευσαν
να φθάσουν οί Ίταλοί.

10) Βασίλειον της Η. Α. Άσί-
ας. — Είναι άδύνατον να ζωγρα-
φισθῇ επί ολουδήποτε προσώπου
Ιταλός στρατιώτης, αντίθετως, δεν
ύπάρχει πρόσωπον Έλληνος στρα-
τιώτου επί του όποιου να μη ζω-
γραφιστείται.

11) Μόνον την 15ην Αύγουστου
έόλμψε να έλθῃ εις τα έλλη-
νικά... έχθρικών σκάφος και αό-
το διότι έγνωρίζεν ότι δεν διέτρε-
χε κανένα κίνδυνον.

12) Ζών έκ των ήπιοειδών.—
Άνθη.

13) Κατά τόν Μουσολίνι το του
πολέμου είναι πολύ μακράν, εάν έ-
μως μά

Όσα δεν αναφέρουν τα επίσημα ανακοινωθέντα

ΟΙ ΛΟΡΑΤΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Την προηγούμενη της πτώσεως της Κορυφής, μέσα σ' ένα μικρό δάσος παρά το όρος Ιβάν, ένας τοσολιάς, που απομακρύνθηκε κάπως από το τμήμα του, συνήγαγε ξαφνικά επτά 'Ιταλούς που φαίνονταν ν' αναζητούν κάποιον διέξοδο. Χωρίς να τὰ χάσει, ο τοσολιάς έπρωτει να τὸ ὅλο του και τὸς διέταξε νὰ παραδοθῶν. Οἱ 'Ιταλοὶ, πού εἶχαν ἀποκοπῇ ἀπὸ τὴ μονάδα τους, ἐπειδὴ τὸ μέρος πού ἔρισκανταν τὸς ἦταν τελείως ἀγνωστο καὶ δὲν περιμέναν βοήθεια ἀπὸ πουθενά, ἔρριξαν τὰ ὅπλα τους χάμα καὶ ὑπήκουσαν χωρὶς καμμίαν ἀντίρρηση.

Τότε ο τοσολιάς ἄρχισε νὰ μιλάει δυνατά πρὸς μερικὸς ἀλλοῦς συντρόφους του, πού ἦσαν κρυμμένοι, ὅπως φαίνονταν τώρα, μέσα στὸ δάσος καὶ τοῦ ἔδιναν κάθε τόσο ἀπαντήσεις, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ παρουσιάζονται.

Οἱ ἐπτά αἰχμάλωτοι, βέβαια ὅτι ὠδηγούντο ἀπὸ συνοδεία, ἐξάδιναν σκυφτοὶ σιωπῇ καὶ καὶ ἀντίστασι. Στὸ μεταξύ, ὁ συνοδὸς τοὺς ἐξακολουθοῦσε νὰ συνομιλῇ μὲ τὸς ἀσφαμένους πάντες συντρόφους του, πού κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν 'Ιταλῶν, θὰ ὑπερέβαιναν τὸς δέκα.

Όταν, ἐπὶ τέλους, ο τοσολιάς ἔφθασε στὸ τμήμα του, ἀτάραχος ἔμπρὸς στὴν ἐκπληξὴ καὶ τὴς ἐπεφυγμένης τῶν συναδέλφων του, ἀνεζήτησε τὸν διοικητὴ του καὶ δειχνοτάς του τοὺς αἰχμάλωτους, του εἶπε:

—Οὐρίστε τὸ κυνὴν π' σὰς φέρνω, κύρ λουχαγιέ μ'.

—Μόνος σου; ἔκαμε ἐκεῖνος κατὰπληκτος.

—Ἄμ' εἰν ἦταν κὶ τόσο δύσκολο, ἀπὴντρε χαμογελώντας ο τοσολιάς.

Καί μὲ μὴ φωνή, πού φαίνονταν σὰν νὰ θύνανε ἀπὸ τὰ ἔαθη τοῦ δάσους ἐπρόσθεσε:

—Εἴμαι, γλιέπτε... ἔγγαστριμ'θος, κύρ λουχαγιέ μ'!

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Ἄν ἔχουν μόνον θάρρος τὰ φανταράκια μας, ἔχουν καὶ πνεῦμα ὅπως ἀποδεικνύει τὸ παρακάτω αὐθεντικώτα.

το ἀνέκδοτο:

Λίγο μετὰ τὸ μεσημβρινὸν συσσίτιο τῶν κρατουμένων στὰ παραπήγματα 'Ιταλῶν αἰχμάλωτων, ἕνας ἀπὸ τοὺς φανταρούς μας τῆς φρουρᾶς—πὺ σημειώτεον ἔξωθεν ὅλοι σχεδὸν 'Ιταλικά—πλησιάζει ἕναν νεορό... κένταυρο κ' ἀφοῦ τὸ προσφέρει ἕνα τσιγάρο, ἀρξίζει νὰ συζητῇ μαζί του γιὰ τὸν πόλεμο καὶ τὴς συνέπειας του.

—Νά, λέει κάποια στιγμή ὁ φανταρός, κ' ἄν' οὐτε αἰμοχαρὴς εἰμαι, οὐτε φίλο.

πολέμος. Κ' ἂν πολέμησα καὶ πολεμῶ, εἶνε γιὰτὶ ἐκινδύνους ἡ πατρίδα μου ἀπὸ τὴς ἀρπακτικῆς σὰς διαθέσεις. Ἄς εἶνε ὁ μῶς. Όταν μετὰ ἕνα, βυθὴ καὶ δὲν ξέρω πόσα χρόνια τελείωσι ὁ πόλεμος, θὰ πάρω τὴς βαλίτσας μου καὶ θὰ ταξιδέψω κανένα χρόνο γιὰ νὰ γνωρίσω ἀπὸ κοντὰ τὴ Μεγάλη μας Ἑλλάδα...

—Κ' ἐγὼ, ἀπῆντρε ὁ κένταυρος, κ' ἐγὼ δὲν εἰμαι οὐτε αἰμοχαρὴς, οὐτε φίλο. πόλεμος. Κ' ἂν πολέμησα, ὁ πόλεμος γιὰτὶ ἀλλοίως θὰ μὲ τοφεύειαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ντόναλντ... Κ' ἐγὼ ὅμως μετὰ τὸν πόλεμο θὰ ἐκκινήσω ἕνα πρῶτὸν ἀπὸ τὴ Ρώμη γιὰ νὰ ἐπισκεφθῶ τὰ ἀξιοθέατα τῆς πατρίδος μου.

—Καὶ τὸ ἀπόγευμα τὶ θὰ κάνης; ρώτησε πονηρὰ ὁ φανταρός.

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΘΕΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

Τὸ λαϊκὸ χιόμορ εἶνε ἀνεξάντλητο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν παρωδιῶν, πού κυκλοφοροῦν καὶ τραγουδοῦνται εἰς ὅρους τοῦ Μουσολίνι καὶ τῆς φασιστικῆς 'Ιταλίας, νὰ ἔνα ἀκόμη δέιγμα, μὲ θέμα τὰ κινηματογραφικὰ ἔργα:

ΙΤΑΛΙΑ: «Τὸ παρασπράγμα μίας νύκτας».

ΙΤΑΛΙΚΟΣ ΣΤΟΛΟΣ: «Ἄν μὲ θέλῃς ἔλα συ».

ΓΕΡΜΑΝΙΑ: «Ὁ πύργος τῆς σιωπῆς».

ΡΟΥΜΑΝΙΑ: «Τὸ δρῆμα μίας ἀμαρτωλῆς».

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ: «Συνεντευξάμενος ὁρίζων».

ΤΟΥΡΚΙΑ: «Μία φίλια ἀλήθεια».

ΓΑΛΛΙΑ (Βισῦ): «Κατηγορουμένη, ἐγέρθη».

ΒΕΛΓΙΟ: «Ἐσχάτη προδοσία».

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ: «Νύχτες ἀγωνίας».

ΑΛΒΑΝΙΑ: «Ἀτακτος Φυλῆ» (Ἡρωικὴ ὑποχώρησις).

ΕΛΛΑΣ: «Ἡ χαρραγὴ τῆς δόξης».

ΔΩΔΕΚΑΝΗΣΟΣ: «Ξαναθέρουν τὰ ρόδα».

ΡΩΣΙΑ: «Ὁ πύργος τοῦ μυστηρίου».

ΑΜΕΡΙΚΗ: «Ὁ χρηματοδότης τῆς ἐπιχειρήσεως».

ΑΓΓΛΙΑ: «Ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους».

ΝΤΕ ΓΚΩΛ: «Μὴ μὲ δεχνάς».

ΖΗΤΗΣΕΙΣ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ: Προπονηταὶ κολυμβήσεως δια τὰς ἀνάγκας τοῦ 'Ιταλικοῦ στρατοῦ. Μισθὸς ἱκανοποιητικὸς. Γράφατε: Μπενίτον Μουσολίνι, Ρώμη.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ: Ἀρχιστράτηγος γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν διοίκησιν τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ ἱταλικῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων. Ἀπαραίτητα προσόντα: Νὰ ἔχη νικητὴν τοῦλάχιστον τρεῖς φορές εἰς ἀγῶνας δρόμου ταχύτητας. Νὰ εἶνε καλὸς κολυμβητής.

ΜΑ... τί ἄλλο; Ἡ βεσιδαμονία τῶν Σάντιμορ καὶ ἡ θαθεὶα πεποιθήσεως πού εἶχαν ὅτι ὁ Ἀμίκας Σάντιμορ θὰ ἐξεδικεῖται ἂν δὲν συνεισφορῶντο μὲ τὴς τελευταῖες ἐπιθυμίες του.

—Σεῖς ὅμως δὲν εἰσθε προληπτικὸς, κύριε Ἀμαμπέλ, δὲν εἶνε ἐτοίμ;

—Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ καθορίσετε τί θέλετε νὰ πῆτε, ἔκαμε ὁ ἄλλος.

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἂν τὸ Σπίτι τοῦ Μουσολίνι περιήρχετο ποτὲ στὴν κατοχὴ σὰς θὰ προτιμοῦσατε ἀσφαλῶς νὰ τὸ πωλήσετε. Ἐπεὶ παρὰ νὰ καταστρέψετε τὴ ζωὴ σας, ἀσφαλῶς ὅμως μετὰ τὴν ἀνέυρεσιν ἐνός ὑπασυρροῦ, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ὁποῦ δὲν ἔχετε καμμίαν δεξιότητα.

—Ὁ Τζαίμς Ἀμαμπέλ ἀρχισε νὰ δημαγωγῇ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ξαφνικά ἐσταμάτησε καὶ ἤλθε νὰ σταθῇ ἔμπρὸς στὸν ἐπιθεωρητὴ Μίλλικεν.

—Κύριε, εἶπε, μὲ ἔντονο ὕφος, ἂν δὲν εἴχατε ἔλθει μαζί μὲ τὸν κ. Ντόναλντ Σάντιμορ, γιὰ τὸν ὁποῖον θέλω νὰ πιστεῶ ὅτι δὲν συμπεριφέρεται τὴς ἀντιλήψεις σας, θὰ σὰς ἐπιτοῦσα ἀσφαλῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.

—Ὁ Μίλλικεν παρέμεινε ἀτάραχος.

—Θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπο, κύριε, ἀπῆντρε.

Καὶ συγχρόνως ἐστράφη πρὸς τὸν Ντόναλντ.

—Θέλετε νὰ ἐλθετε μαζί μου; ἐρώτησε.

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΠΑΤΕΡΙΤΣΕΣ

15ον

—Εἰμι πολὺ εὐχαριστήμενος γιὰτὶ συμφωνεῖτε, ἔκαμε ὁ Μίλλικεν. Ἄς προχωρήσω μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Θεοδώρου καὶ τοῦ Ντόναλντ Σάντιμορ, σὲ ποιὸν θὰ περιήρχετο τὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου;

—Ὁ Ἀμαμπέλ ἐταράχθη ἀπὸ αὐτὴν ἐρώτησιν. Τὸ πρόσωπό του ἔγινε σκυθρωπὸ καὶ τὸ βλέμμα του ἀπειλητικὸ σχεδόν.

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

—Τίποτε. Σὰς ἐρωτῶ ἀπλῶς: Μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν δύο αὐτῶν προσώπων, σὲ ποιὸν θὰ περιήρχετο τὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου;

—Μὰ νομίζω, ἀπῆντρε ὁ Τζαίμς Ἀμαμπέλ ὅτι ἐγὼ καὶ ὁ Ἀρνολτ Τοτούντερ εἴμεθα οἱ στενότεροι συγγενεῖς τῶν Σάντιμορ.

—Ἄ!

—Ὁ Ἀμαμπέλ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴ θέσιν του.

—Δὲν καταλαβαίνω σὲ τί χρησιμεῖ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; ἔκαμε.

—Σὲ τίποτε, ἀπῆντρε ὁ Μίλλικεν. Σὰς ζητῶ ἀπλῶς μερικὴς πληροφορίαι. Λέτε λοιπὸν ὅτι ὁ Μάκ Ἀντριου, ὁ Τζῶν Μπερκέλεϋ, ὁ Ὄστεν Μουραῖν καὶ ὁ Ἰβέρτιν δὲν θὰ εἶχαν νὰ κερδίσουν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξαφάνισιν;

—Προφανῶς ὅχι, ἀφοῦ κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς δὲν θὰ ἐγίνετο κύριος τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μυστηρίου... Μόνον ὅτι ἐκεῖνοι πού θὰ κατεῖχαν τὸ μυστικὸ δὲν θὰ ἦσαν πιά ἐπτά, ὅπως πρὶν, ἀλλὰ ἔξι...

—Ὁ Μίλλικεν στήριξε τὸ βλέμμα του στὸν συνομιλητὴ του:

—Κύριε Ἀμαμπέλ, ἐρώτησε, τί θὰ ἐκάνετε τὸ Σπίτι τοῦ Μυστηρίου ἂν ὑποθέτῃ ὅτι περιήρχετο στὴν κατοχὴ σας;

—Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω, ἐφῶσον δὲν ἀντιμετώπισα ποτὲ παρόμοιον ἐνδεχόμενον, ἀπῆντρε ὁ Ἀμαμπέλ.

—Εἴγὼ στὴ θέσιν σας δὲν θὰ ἐδειχνα κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀνέυρεσιν τοῦ θησαυροῦ, εἶπε ὁ Μίλλικεν. Θὰ ἔκανα κατὰ τὸ ἀπλὸ: θὰ τὸ ἐπουλοῦσα. Γιὰτὶ δὲν φανταζομαι ὅτι ὁ θησαυρὸς, ἂν ποτὲ ἀνευρεθῇ, θὰ εἶχε μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ ὅτι θὰ ἀπέφερε ἡ πώλησις αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ... Δὲν συμφωνεῖτε;

—Ἀσφαλῶς.

—Τὶ ἦταν λοιπὸν ἐκεῖνο πού ἔκανε τοὺς ἱδιοκτήτας τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μυστηρίου νὰ ἀγωνίζονται γιὰ τὴν ἀνέυρεσιν ἐνός ὑποθετικοῦ θησαυροῦ, ἐνῶ τὸν θησαυρὸ αὐτὸν ἐκρατοῦσαν στὰ χέρια ταν;

—Μὰ... τί ἄλλο; Ἡ βεσιδαμονία τῶν Σάντιμορ καὶ ἡ θαθεὶα πεποιθήσεως πού εἶχαν ὅτι ὁ Ἀμίκας Σάντιμορ θὰ ἐξεδικεῖται ἂν δὲν συνεισφορῶντο μὲ τὴς τελευταῖες ἐπιθυμίες του.

—Σεῖς ὅμως δὲν εἰσθε προληπτικὸς, κύριε Ἀμαμπέλ, δὲν εἶνε ἐτοίμ;

—Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ καθορίσετε τί θέλετε νὰ πῆτε, ἔκαμε ὁ ἄλλος.

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ἂν τὸ Σπίτι τοῦ Μουσολίνι περιήρχετο ποτὲ στὴν κατοχὴ σὰς θὰ προτιμοῦσατε ἀσφαλῶς νὰ τὸ πωλήσετε. Ἐπεὶ παρὰ νὰ καταστρέψετε τὴ ζωὴ σας, ἀσφαλῶς ὅμως μετὰ τὴν ἀνέυρεσιν ἐνός ὑπασυρροῦ, γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ ὁποῦ δὲν ἔχετε καμμίαν δεξιότητα.

—Ὁ Τζαίμς Ἀμαμπέλ ἀρχισε νὰ δημαγωγῇ νευρικά μέσα στὸ δωμάτιο.

—Ξαφνικά ἐσταμάτησε καὶ ἤλθε νὰ σταθῇ ἔμπρὸς στὸν ἐπιθεωρητὴ Μίλλικεν.

—Κύριε, εἶπε, μὲ ἔντονο ὕφος, ἂν δὲν εἴχατε ἔλθει μαζί μὲ τὸν κ. Ντόναλντ Σάντιμορ, γιὰ τὸν ὁποῖον θέλω νὰ πιστεῶ ὅτι δὲν συμπεριφέρεται τὴς ἀντιλήψεις σας, θὰ σὰς ἐπιτοῦσα ἀσφαλῶς ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ μου.

—Ὁ Μίλλικεν παρέμεινε ἀτάραχος.

—Θὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπο, κύριε, ἀπῆντρε.

Καὶ συγχρόνως ἐστράφη πρὸς τὸν Ντόναλντ.

—Θέλετε νὰ ἐλθετε μαζί μου; ἐρώτησε.

—Ὁ νεαρὸς Σάντιμορ ἐσηκώθηκε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ κάθισμά του.

Καθὼς διηυθύνοντο πρὸς τὴν πόρτα, ὁ Μίλλικεν ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἀμαμπέλ:

—Ἐθιμάσατε χωρὶς λόγο. Γιὰτὶ δὲν θὰ μποροῦσατε νὰ γίνετε κύριος τοῦ Σπιτιοῦ τοῦ Μυστηρίου, ἂν δὲν ἐφροντίζατε νὰ ἀπαλλαγῇτε προηγουμένως καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρνολτ Τοτούντερ. Θὰ ἐχρειάζετο δηλαδὴ ἕνα νέον ἐγκλημα.

Πηγαίνετε, κύριε! ἐφῶνατε ἐξω φρενῶν ὁ Ἀμαμπέλ.

Καὶ ἔκλεισε μὲ ὀρμὴν τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ στοῦς δυὸ ἐπισκεπτῶν.

Όταν ἐγύηκαν ἔξω, ὁ Μίλλικεν ἐσταμάτησε:

—Πῶς σὰς φαίνεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀμαμπέλ; ἐρώτησε.

—Δὲν ζυπνάζει μέσα μου καμμίαν ἀνάμνησιν, ἀπῆντρε ὁ Ντόναλντ.

—Θὰ σὰς ἐξέπληττε ἐάν σὰς ἔλεγα ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ δολοφόνος;

—Γιὰτὶ μοῦ κάνετε αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν; Γιὰτὶ μὲ ἐμάθσατε νὰ ἐκτίμω τὴν ψυχὴν λογικὴν σας ἱκανοῦστα... Θὰ ἤθελα λοιπὸν νὰ εἶχα τὴν γ'ύμνη σας...

—Ἐ, λοιπὸν, θὰ σὰς τὴν πῶ; Δὲν νομίζω ὅτι ὁ Τζαίμς Ἀμαμπέλ εἶνε ὁ δολοφόνος.

—Γιὰτὶ;

—Ὁ θυμὸς καὶ ἡ ὀργὴ του ἐναντίον σας μοῦ ἐφάνηκαν ἐντελῶς φυσικά. Ἐνας ἄνθρωπος πού εἶνε πραγματικὰ ἐνόχος δὲν θὰ μῶναι μ' αὐτὸν τὸν τρόπο.

—Ἰσως ἔχετε δίκην, συνεφώνησε ὁ Μίλλικεν. Ἐν τούτοις θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξάκριωσω...

—Δὲν θὰ ἐπισκεφθῶμε τὸν Ὄστεν Μουραῖν;

—Πῶς ὅχι; Ἀλλὰ ἔχομε ἀκόμη καιρὸ. Προηγουμένως πρέπει νὰ κάμωμε κατὰ ἄλλο.

—Ὁ Ντόναλντ Σάντιμορ δὲν ἔφερε καμμίαν ἀντίρρηση.

—Ὁ Μίλλικεν ἄρχισε τότε νὰ στριφογυρίσῃ γύρω ἀπὸ τὸ σπῖτι τοῦ Τζαίμς Ἀμαμπέλ, σὰν νὰ ἐζητοῦσε νὰ βρῇ κάτι.

—Ἀφοῦ ἐξήτασε τὴν πρόσωπὸν τοῦ σπιτιοῦ, ἠκολούθησε ἔπειτα ἕναν παρακείμενον ὁδὸν καὶ ἐξήτασε προσεκτικὰ ὅλες τὴς πλευρὰς τοῦ σπιτιοῦ.

—Ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε νὰ εἰμνε εὐχαριστὴ μένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν.

Τὸ σπῖτι τοῦ Τζαίμς Ἀμαμπέλ ὁρισκὸν ὅτι σὲ μίαν πολυσύχναστη συνοικίαν καὶ περὶ τὸ ἐξάκτιστο ἀπὸ μεγάλαις οἰκοδομῆς, πού τὸ ἔφρασσον ἀπὸ παντοῦ.

—Ὁ Μίλλικεν ἐγύρισε πρὸς τὸν Ντόναλντ.

—Δὲν σὰς θυμίζει τίποτε αὐτὸ τὸ σπῖτι; ἐρώτησε.

—Ὅχι. Ἐρχομαι ἐδῶ γιὰ πρώτη φορά.

—Ἀλλῶς τε, δὴλ ἡ συνοικία μοῦ εἶνε ἀγνωστή.

—Περὶεργα! ἔκαμε ὁ Μίλλικεν.

—Ἀλλὰ τί θέλετε νὰ πῆτε; ἐρώτησε ὁ Ντόναλντ. Σὲ τί χρησιμεῖει δὴ αὐτὴ ἡ ἐξέτασις, πού διαρκεῖ ἀπὸ μίαν ὁλόκληρη ὥρὰ τώρα;

—Θὰ σὰς ἐξηγήσω, φίλε μου. Στὴν κατὰθεσιν σας ἀναφέρατε ὅτι ἕνα θράβυ, τὸ προηγουμένον θράβυ τοῦ ἐγκλημάτος, παρεσύρθη ἀπὸ κάποιον Γαρρῶντ σὲ ἕνα σπῖτι, ὅπου ἐκούσσετε νὰ γίνετα λόγος γιὰ ἕνα ἐγκλημα. Καὶ ὑποθέσατε ὅτι αὐτὸ τὸ ἐγκλημα ἦταν ἐκεῖνο πού διεπράχθη εἰκοσι τέσσαρες ὅρες ἀργότερα μὲ ὅθμα τὸν θείον σας ὄντο Σάντιμορ. Ἦθελα λοιπὸν νὰ θεσπίζω μὴπως τὸ σπῖτι αὐτὸ ἦταν τοῦ Τζαίμς Ἀμαμπέλ.

—Ὁ Ντόναλντ ἐκτύπησε γύρω του.

—Ἦ εἰσοδὸς τοῦ πῶν μοιάζει καθόλου, εἶπε.

—Ἦ εἰσοδὸς τοῦ ναί. Ἀλλὰ θὰ ἤμπορῶσε νὰ ἔχῃ καὶ μίαν δευτέρην εἰσοδὸν. Αὐτὴν ἀκριβῶς ψάχνω νὰ βρῶ.

—Δὲν θὰ τὸ ἐπιτύχετε, ἔκαμε μὲ θεσθεῖα τῆς ὁ Ντόναλντ. Σὰς εἶπα ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ συνοικία μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἀγνωστή. Δὲν ἔβρισκα καμμίαν ἀνάμνησιν μέσα τὸ μυαλό μου.

—Καλὰ. Τότε δὲν ἔχομε νὰ κάμωμε τίποτε ἐδῶ. Ἄν μὴ παρασθῇ ἀνάγκη θὰ ξαναγυρίσωμε.

—Ἐξέκλινσαν σὲ λίγο.

Τὸ σπῖτι τοῦ Ὄστεν Μουραῖν ὁρισκόμενον στὸ ἀντίθετο ἀκρίβως μέρος τοῦ Λονδίνου.

—Ἐνα ταξὶ τοῦς ἔφερε ἔως ἐκεῖ.

Κατὰ τὴν διαρκείαν τῆς διαδρομῆς, ὁ Ντόναλντ εἶπε:

—Δὲν ξέρω τί σκέπτεσθε. Ἀλλὰ ἔχω μίαν κρυφὴν προαίσθησιν ὅτι δὲν ἀπέχομε πολὺ ἀπὸ τὴν λύσιν τοῦ ἀνιγμένου.

—ἔχετε καμμίαν ἰδέαν;

—Ἰδέαν, ὅχι... Δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἀκόμη... Νομίζω ὅμως ὅτι αὐτὴ τὴ φορά ὅρι σκοπεύωμε στὸν καλὸ δρόμο.

—Ὁ Ὄστεν Μουραῖν ὑπεδέχθη μὲ μεγάλην ψυχρότητα τοὺς δυὸ ἐπισκεπτῶν.

ἔχει ζήσει ἄλλοτε μὲ περιπετειώδη ζωὴν, ἀλλὰ τώρα εἶχε ἀποτραβηχθῇ σὲ ἕνα ἀπὸ μέρη σπῖτι τῆς συνοικίας Ἀϋρλαντ, πρὸς τὰ

νοτιοδυτικὰ τοῦ Λονδίνου καὶ ἐξοῦσε ἐκεῖ μίαν ζῶν μισανθρώπου.

Δὲν ἐξεδήλωσε καμμίαν εὐχαρίστησιν γιὰ τὴν γνωριμία τοῦ Ντόναλντ Σάντιμορ καὶ ἔσπευσε ἀμέσως νὰ πῇ:

—Ἄν ἐρχεσθε νὰ μὲ ρωτήσετε γιὰ τὴν δολοφονία τοῦ θείου σας, σὰς προειδοποιῶ ὅτι δὲν ξέρω ἀπολύτως τίποτε.

—Εἰμεθα βέβαιοι γι' αὐτὸ, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ στὴ θέσιν τοῦ Ντόναλντ ὁ ἐπιθεωρητὴς Μίλλικεν. Γιὰτὶ ἂν ξέρατε κάτι, δὲν θὰ παραλείπατε ἀσφαλῶς νὰ τὸ κάμνατε γνωστὸ στὰς ἀρχάς.

—Ὁ Ὄστεν ἔριξε ἕνα βλέμμα πρὸς τὸν ἀστυνομικὸν, πού ἐσημαίνε καθαρὰ:

«Τότε γιὰτὶ ἤλθατε νὰ μὲ ἐνοχλήσετε;»

</

